

Přednáška

BOSKOVICE

9.2.2013

IVA ADAMCOVÁ

Iva Adamcová – Boskovice 2013

Jak se nadechnu, tak je zle, jo. Tak už se nikdo nedostane k řeči. Takže, já vás tady taky vítám a děkuji Máriovi a Petře, že se toho ujali a i vám, že jste schopní slyšet. A je to skutečně pro vás, protože ten náběr, to už víte, není náhodný. Teď už se skutečně videa nesmí natáčet, protože celek je celek. To znamená, že i pro lidi, kteří se pohybují v těch spodních hladinách čakr. Vidíte ty čáry přes ty čakry, to jsou vlastně vrstvy, ve kterých se ti lidé pohybují. A víte, že každým náběrem a prožitkem, když odkládáte své tělo, při odchodu z tohoto života, vy získáváte ten náběr zkušeností každého života, a to vám zůstává. To je váš jediný poklad. To znamená, že my tady si po dlouhé životy nabíráme zkušenosti a pak se kontinuálně samozřejmě rodíme dál a vyvíjíme, protože si vybíráme pokračování se svými rodiči, se svými lidmi neboli hmotou života, kterou si naberete. A právě ti, kteří se tam potom pohybují v tom dalším vašem bytí, jsou pro vás ti nejlepší, jací kdy mohli být. Protože vy jste si je vybrali.

Teď se skutečně odehrávají neuvěřitelné věci. Nicméně, není možné skutečně nahrávat na videa. Takže pro letošní rok jsou skutečně pouze přednášky. Sice každý týden, kromě letních měsíců a září, kdy pojedu za mým mužem, ale je to až do prosince. Takže na webu to je. Pokaždě byste někdy byli v blízkosti a šlo by to, tak si přijďte poslechnout, protože, věřte mi, i poslouchání těch videí, co máte, neustále dokolečka, vám pomůže. Vy totiž se musíte naučit praxi. Víte, přednášky přišly na veřejnost skutečně neuvěřitelným způsobem. Já bych nikdy sama vlastní vůlí jako Iva, oddělená iluzorní bytost, nic neprosadila. Nikdy bych nevykřikovala. Mně nic neříká ani sláva. Já jsem přišla pouze předat. A věděla jsem, že Otec přesně mě uvede v pravou chvíli a ono se to tak stalo, když na začátku roku 2011 ke mně přišly na výklad v sobotu tři mladé ženy a ony pak odešly a za týden mi volala Janička Prokšová, která měla přednášky v Ústí. A která poprvé mi nabídla, jestli můžu přijít přednášet. Což byla pro mne výzva. Ano. To se událo samo. Takže já jsem souhlasila. Ale ona mi říká: "Já bych tě ale chtěla, Ivanko, slyšet". A kupodivu, já jsem měla půlroční termíny na objednání, protože jednou za týden, vždycky v sobotu, jsem mluvila k jednomu, k dvěma, maximálně třem lidem. Abych jim potom mohla sahat do aury. Ano, slyšíte dobře. Bez náběru a základních přednášek, pochopení toho výkladu světa, nejde sahat do aury. Protože já nejsem mág. Jsem učitel. A jde o to, nejvíc o to povídání, kterým já vám vlastně vroubím ten stávající váš model světa. Ten pohled. Abyste přehodnotili. A to když pak pustíte, tak je to vaše vlastní práce, kterou jste vykonali. Protože spousta lidí v této době si myslí, že karma, o které se už dost mluví, která dříve byla tabuizovaná, tahle ta část pravdy byla tak jako by pod pokličkou, že je špatná. Ona to není pravda. Když vše je dobré, tak i karma je dobrá. Neustále to mějte na paměti. Ano, karma je výborná věc. Karma je vlastně známka. Není to jednička teda. Je to dvojka až pětka, kterou byste dostali samozřejmě ve vztahu k Jednotě. To znamená, že když samozřejmě pak půjdete a bojíte se své vlastní karmy, která vás jakoby dohání, pak se bojíte svého náběru osudu a vývoje, který jste si nastavili. A mě v prosinci minulého roku kontaktoval muž z Prahy, který měl pak veliké zdravotní problémy a byl se mnou na jaře na skype sezení, kde jsem ho varovala před tím, aby si před určitým druhem léčitelů dával pozor. Aby si nenechával vytahovat

starou karmu. Protože zkuste si představit, že jste ve škole a jste žáček. A ten žáček dostane špatnou známku z písemky. Čtyřku, dvojku, dejme tomu z matematiky. Jestliže si necháte vytáhnout starou karmu, je to jako kdyby ten člověk za vás napsal tu písemku. Jenže vy tu látku neumíte. A vy musíte pokračovat dál životem. A tady nejde jenom o to, že doděláte první třídu. Ale doděláte druhou třídu. Doděláte třetí třídu a vyšší třídy. A pozor, ta matematika se vyvíjí. Bez každého stupně té matematiky neexistuje další stupeň. Vy byste nepochopili vyšší skutečné fáze matematiky. A jinak vidí matematiku prvňáček a jinak deváťák a jinak člověk na vysoké škole. To samé je, prosím vás, ve stvoření. Jediné, co existuje a co je trvalé, je změna neboli vývoj. A to je vaše realita. Neboť se učíte skutečně již vyšším věcem. Takže každá pravda je pouze dočasná. Existují ještě i vyšší dimenze. Které my zatím nemáme schopnost jako lidstvo chápat. Vy zatím se učíte přijímat jinou hladinu. Ale teď se podívejte sem. Jestliže neodporujete nikde, neučíte vaše buňky odporovat. Vy už víte, na jakém principu to pracuje. Protože základní přednášky vysvětlovaly, jak si blokuje hormonální systém na jednotlivých čákových soustavách, a proto vlastně buňky pracují přesně stejně, jako co vy děláte světu. Takže, když to přestanete dělat, do vašeho těla se stoprocentně nalije Božství. A věřte mi, pak se dostanete úplně z každé nemoci. Některé nemoci jsou teda karmické, samozřejmě. Karmická nemoc je, že si ji přinášíte z minulosti a je tam mnoho úkolů, v té karmické nemoci. A dejme tomu, takovou karmickou nemocí může být i roztroušená skleróza nebo cukrovka od dětství velmi silná. Nebo skolióza, tam jsou různé varianty, kdy to tělo je zdemolované. Nicméně, věřte mi, kdybyste tu nemoc přijali takovou, jaká je, bez odporu, že je špatná a že vy máte špatný osud a že vám to vadí. Nebo zlost, proč zrovna já, proč mně se to děje? Nebo bez lítostí, nenávisť kvůli tomu k druhým lidem, že oni ji nemají a vy jo. To je takový ten opak přejícnosti. Nebo posuzování... Tehdy byste mohli s tou nemocí, byť byste ji měli celý život, prožít celý život, aniž by to někdo druhý poznal. Největší újmy totiž přes tyhle ty karmické nemoci se dějí na vašem čákovém systému, jak to nepřijímáte. Takže trpělivost.

Dejme tomu narodí se postižené dítě. Karmajóga. Obrovská starost o druhého člověka. Nezištná. Najednou zjistíte, jak se osvobodíte, protože z vás odpadnou takový ty blbosti života, co druzí řeší. Takové závisti různé. To už neřešíte takové nesmysly. Vy víte, že podstatné je, že vaše dítě, byť je nemocné, se na vás usměje a že je šťastné. Aspoň rozdáváte kousek štěstí tomu dítěti, které je nějakým způsobem třeba i uvězněné ve svém těle. Takže tady, když se spojíte, okamžitě se všechno děje.

Já jsem minulý rok měla velice náročný, protože se mi změnil život. A najednou obrovské cestování a doteď to pokračuje. Nicméně, je to krásné. My se všichni vyvíjíme. Ano, vaše pravda je váš vývoj. Takže pořád se to mění. I já se vyvíjím a taky ze mne spadlo na konci roku něco úžasného. Já jsem se zuby nehty snažila. Teda v uvozovkách, protože přece jenom ty cesty na podzim byly ohromně dlouhé. Tam bylo dvakrát Slovensko, Bratislava, Košice, Ostrava, Rusava a Zlín. To jsou čtyři, pět, šest hodin cesty neustále. Teď, každý víkend, vlastně od pátku jsem se vždycky honem vracela zpátky po přednáškách, protože jsem zase měla vnitřně pocit, že musím být s maminkou. Maminka mne potřebuje. Ale naštěstí ne fyzicky, jakože by nebyla samostatná. To by bylo horší pro mne. Takže ten Otec ví, že ona fakt bude zdravá do té míry, aby mne nepotřebovala tímhle způsobem. Jenže ona je psychicky na mně závislá.

Protože my dvě žijeme samy v domě. To znamená, já v přízemí, ona v prvním patře. A už jenom nemáte takový ten pocit, i když se třeba nevidíme, tak ví, že tam není sama v domě. A najednou, když tam je sama, tak je to pro ni obtížnější. A ona se taky dostala do hladiny, postupně tak, jak na to přistupovala. Nicméně, občas jsem pocitově, situačně měla pocit, teď bych si chtěla odpočinout. Třeba teď mám jet třeba támhle několik set kilometrů. A najednou jsem si to uvědomila. Říkám. "Do Prčic, nenenenene, je to můj osud, já jsem si ho zvolila. Hurá, už abych tam byla". Jenže jsou to krátkodobé výpadky, kdy přeci jenom ten prožitek prožijete. A tento víkend bych chtěla být doma. Takový to chtěla. Najednou přání, trochu aby to bylo jiné. Okamžitě jsem opravovala. Přesto jsem začala vidět něco v pravé noze, protože já vidím svět jinak než vy. Nevidím vás, ale vidím i dovnitř do sebe takhle. To se děje zároveň ten pohled. Viděla jsem, jak v pravé noze se mi začíná dělat stín. A už někdy v polovině listopadu jsem tady takhle za kolenem pravé nohy cítila tak asi 4 centimetry jakoby linku a tlak. Nebolelo to, ale už to hraničilo s tím, že by to mohlo začít bolet. A tak jsem si tam šáhla a říkám si "ááá, že by konečně nějaký varix". Ale varix to nebyl. Nic jsem si nenahmatala. Načež koncem listopadu, jednou v noci uprostřed mezi jednou a druhou hodinou, mne vzbudila andělská ruka, jak takhle prstíčkama mi přesně na tom místě takhle dělala. To bylo takové blaho. Já ještě, jak jsem se vynořila z toho spánku, říkám: "Jéé, ty seš hodnej". A usnula jsem. Ráno si stoupnu a v tom jsem cítila, jak ten stín za tím kolenem mi sjel ke kotníku. Ach, takové osvobození. Ale byl na tom kotníku teda. Říkám: "Aha, tak ještě mi není odpuštěno", ale noha už dobrý, koleno dobrý vzadu. Uplynulo asi čtrnáct dní. Zase ráno zazvonil budík. Já jsem si naplánovala, že půjdu pěšky ráno na polikliniku. Jak jsem si stoupla, tak jsem až skoro vykřikla. Obrovská bolest na pravém vnějším kotníku. Nebyl oteklý teda. Já jsem si takhle chtěla jemně na něj šáhnout, ale to se nedalo. Tak jsem dokulhala vyčistit si zuby a dokulhala jsem pro snídani. A říkám si „No, takhle já nedojdu na polikliniku, tak já pojedu autem". Ještě mi brnklo v hlavě, jak si vlezu do té kozačky, když je natahovací. Když se nemůžu ani prstem dotknout kotníku. Nicméně, já jsem dokulhala k těm kozačkám, vlezu do boty a nic jsem necítila. Říkám si "jéé, ono to nebolí. Jak to, že to nebolí, před chvílí to bolelo?". Pak jsem ale došla do auta. Odvezla jsem otisky, nakoupila jsem. Půjdu domů, sundám kozačky a nic. Vůbec nic. Pak se vám budou dít takové věci, které vidíte jako rozděleně.

Já jsem teď vyprávěla příběh, (v Libočanech jsem byla, vid' Libore?), protože 7. ledna mi odjížděly italské děti. A protože mám maličký clio, které má malý úložný prostor, tak Paolo jel se třemi dětmi a s kufry. Petruška jela s tatínkem. Ten jí vezl k homeopatce a já jsem jela se šperky na puncovní úřad. A pak jsem jela na letiště převzít auto a jela jsem domů, až oni odletěli. A teď vyjdu z puncovního úřadu. Pršelo, byla zima. Jestli to znáte, tak puncovní úřad je v Kozí ulici v Praze. A tam je takový paprsek, tam je bod a z toho jde takhle pět ulic. Takže já jsem šla z puncovního do toho bodu, směrem ke Staroměstskému náměstí a když přecházím zebrou té jedné ulice s deštníkem, zima, zachumlaná, najednou uprostřed té zebry obrovská vůně bylin. Jako na louce v létě. A teď pozor. Já jdu a jak jsem ucítila ty byliny, já jsem se uprostřed té zebry otočila a jdu zpátky. A teď jsem nevěděla, kam jdu. Vy pak chodíte jako automaty. To se děje samo. Já jsem byla zděšená. Říkám: "Kam jdu? Chtěla jsem jít na letiště". A pak, tam na konci zebry, jsem se zase vrátila zpátky. A to jsem ani nevěděla, že tam byl krámek s bylinami

a ta paní větrala. Takže ho otevřela dokořán, ano a ta vůně si mě chytila. Vejdu dovnitř, tam nikdo nebyl. Jenom pult a paní. Nádherný krámeček. A slyším, jak ji říkám: "Dobrý den, já bych chtěla nějaké byliny na čištění". A teď jsem začala zmatkovat. Ježíši, vždyť já ani nemám peníze. Tak jsem hrabala v kabelce, kolik mám peněz v peněžence. A tam fakt byla pětistovka. Tak jsem se uklidnila. Paní mi říká: "A chcete na dva týdny nebo na šest?" Já ji zase říkám: "Na šest". Odnesla jsem si takový balík bylin. Ještě mi říká: "Doma to, prosím vás, dejte do mísy a prohrabejte to", protože ta paní to vrství. Takže jsem věděla všechno, protože to se dělo automaticky. To jenom vidíte, jak to tělo najednou dělá samo věci, které má. Říkám: "Aha, tak ty vidíš, že jsem někde asi špinavá? No, tak jo". Pak mně to trvalo asi do středy, než jsem to promíchala teda, než jsem na to měla čas a ve čtvrtek jsem si dala první čaj. V pátek se mi spustila taková rýma. Pátek, sobota, neděle mně teklo z očí i z nosu. Já jsem pěkně chraptěla. Na hlasivkách jsem to měla, ale nekašlala jsem. Jenom spíše ochraptělé to bylo. Můj muž mi říkal do telefonu "Ty jsi sexy, máš jiný hlas". Nicméně, já totiž jen ten jediný víkend jsem byla doma. Následný víkend už jsem byla v Děčíně a v Nebočadech. Oni to nahoře vidí, že by to někde vlastně mohlo překážet. Že informace určité by nemohly probíhat, takže si mne to Božství dovedlo. Hezky si dej byliny, ať se tady pořádně vysmrkáš během třech dní. A pak už to krásně odeznívalo, už v Turnově jsem byla úplně čistá. Takže piju teda čaj ještě pořád. Abych se během konce té zimy taky trochu dočistila. Ano, to Božství vám vždycky pomůže. Pomůže vám, když moje tělo se s něčím setká. Protože v něm je Bůh. Já cítím, jak se tak trochu třese. Jak ty buňky s něčím bojují. Den, dva a vím, že jsem kolem něčeho prošla, ale za dva dny se to zklidní. Víím, že to tělo to zlikvidovalo, protože já jsem mu nedala příčinu. Vemte si, že se potom hormonálně dějí věci, které děláte vy světu. Když já vás miluju, pomáhám nezištně. Ale pozor. Kdybyste to dělali pro to: „Ahá, tak když to takhle funguje, tak to já budu tak pomáhat“. Pozor, už to nebude fungovat. Protože vy pomáháte kvůli sobě, aby vy jste byli zdraví. To je egoismus jak kráva. Jo, takže ne ne ne, to musí být skutečně přesně tak, jak říkal Ježíš. Kdo bude posledním na řadě, bude pro mě tím prvním. Vy musíte sloužit všem, aby všechny vaše buňky dělaly to samé. Ale skutečně s tím nejhlubším úmyslem. A k tomu se můžete, prosím vás, prožít jenom přes srdeční čakru. Milovat. Proto Bhaktismus je nejkratší cestou k Otci neboli ke sjednocení. Vasko Rossi v jedné písni píše: "Buono o cattivo, non è la fine... Dobří nebo špatní, to není konec". Ano, vidíte to. Špatní neexistují. Napřed musíte jakoby udělat chybu a být jakoby špatnými, abyste pochopili, že tohle druhým nemáte dělat. Tady jsou obrovské návazné reakce. Trvalá spokojenost je spojení s Bohem.

Takže, když já jsem se sem narodila jako člověk, tak jsem tu ve škole. A jasně, když jsem ve škole, tak něco neumím, to je pravda. Ale mám být spokojená, že zjistím, že to neumím. Protože až teprve, když to špatně jakoby udělám nebo hůř udělám, tak to zjistím. Takže ono to bylo dobře. Je to to samé jako v první třídě se přijde učit malý žáček do první třídy číst, psát, počítat. Protože tohle neumí. On tam patří. Tak jako my sem, protože něco neumíme. Ale nejrychleji se ten žáček učí, když se zaraduje: "Aha, já ještě neumím počítat do desíti, tak já to budu trénovat". Párkrát udělá chybný krok, chybný výpočet. Ale pak se to naučí a už to žije. Pak už to nikdy nezkazí. Tohle je trvalá spokojenost. Jestliže ale vy dneska uděláte nějaký jakoby chybný krok, už si to vyčítáte.

Už si zatěžujete druhou čakru. To je sama sobě neodpuštění. Jak bych si mohla něco vyčítat, když jsem si potřebovala vyzkoušet, že to jde líp? Je to jako by ten prvňáček si vyčítal, že se přišel učit počítat kolik je dvě a dvě do první třídy a neuměl to. To je nesmysl. Takže přídavný odmítající emoce, když se vám něco nepovede, nejsou na místě. Víte, chce to fakt pokoru.

Já jsem vám slíbila, že vám budu vyprávět příběh, jak jsem byla celoživotně pokorná ve škole. Víte, já jsem vždycky věděla, že moje inteligence není moc vysoká. Já skutečně nejsem moc inteligentní človíček. Na základní škole jsem to zvládala bez učení. Měla jsem jedničky. Pozor, přišel ohromný propad na střední škole, protože tam jsem už potřebovala se učit a já jsem to neuměla. Jo, pozor! To je fakt těžký naučit se učit. Takže v prváku byl dost velký záhul. Ale jako by naučila jsem se pak učit. Dohnala jsem to a odmaturovala jsem zase se samými jedničkami. A teď pozor! I věci, které jsem jako by moc ráda v té škole neměla, jsem věděla, že se naučím aspoň teda kvůli rodičům, aby měli oni radost. Ano, to je náběr Bhakti. Ale já jsem věděla, že na vysokou školu nemám. A že to ani není mojí cestou. Ale můj tatínek nemohl kdysi dávno studovat vysokou školu, protože studoval už při zaměstnání, měl malé dítě, měl mě. Nemohl dodělat stomatologii, takže když i z finančních problémů nemohl toto dělat, tak on teda udělal prvák. Udělal ve druhém semestru anatomii a už tam nikdy nešel. Ale celý život o tom snil. A měl takový ten náběr, pocit: "Moje dítě toto dotáhne dál než já". A já jsem si říkala: "Tě prdel teda, co já budu dělat? Vždyť já na tu výšku nemám". Já navíc, víte co, já si nic nepamatuju. Já mám absolutně jinak, právě kvůli tomu, pro co jsem se narodila, stavěný mozek. Jednou mne rozesmála obrovsky moje dcera starší, která je geniální v téhle té věci. Ale nicméně ze shora nám vysvětlovali, že tady máme dva druhy paměti. Jedna je hluboká, taková jako roura dolů a pak je plošná. Lucka tenkrát mi říkala „Mami, ještě třetí.... Nic. To mám já". Smích... Ale o tom jsem se chtěla zmínit jenom okrajově. Já skutečně mám jinak stavěnou paměť. Já si nepamatuji ani třeba výroky duchovních lidí. Abych je třeba nekopírovala. Já skutečně nejsem schopná si zapamatovat jednu větu, jo. Fakt není vůbec náběr. Nebo třeba taková práva, kde musíte drmolit všechny věci. Takže já jsem věděla, že tohle ne. Ale to ti rodiče, samozřejmě, nevěděli. A tak já jsem si řekla: "Dobře, tak já mu splním přání". Prostě jsem se přihlásila na přijímací zkoušky na vysokou školu. Pokora. Slyšíte to? Nebyl to můj sen, ale teda z lásky k rodičům. Když ten táta to tak chtěl. Tak jo. Pozor, vy už víte, že náš osud je stanovený. Já jsem věděla, že to není mým osudem. Protože bylo záhodno, abych dvacet let byla v samotě. A kdybych někde byla jako lékař u lékařského křesla, tam bude i sestra, tam budou pacienti. Furt se tam bude něco dít. Já nemůžu být sama se sebou. Ano, náběr Krista prosím vás, lásky v sobě a Otce, přes kterého se tam dostanete, je skutečně v konečných fázích v určité samotě. A to oni věděli, že budu muset být skutečně sama, jo. Já tomu říkám v díře. To je v suterénu, tam mám takové malé okýnko do sklepa. To ani nevidím, že venku svítí sluníčko. Tam jsem dvacet let. Teď to bude prvního září dvacet let. Od rána do noci. Jsem tam obrovsky šťastná. Nicméně, tohle oni věděli. Takže já jsem teda pokorně vše sledovala. Ano, moje hmota, můj tatínek se jménem a s tvarem mého táty si to přál. Tak jo. Tak jsem šla a udělala jsem přijímací zkoušky. Přišla odpověď, která mi obrovsky ulevila, protože jsem věděla, že je to správně. Že jsem zkoušky udělala, ale že mě nepřijímají pro velký počet

uchazečů, a protože mám taky (pozor!), ukončené střední odborné vzdělání. Ano, já jsem zubní laborant nebo technik, jak se tomu říká. Technik. Takže ten stát do mě tenkrát investoval a zároveň byl velký zájem uchazečů z gymnázií, že jo. To bylo správné. Tak já jsem si říkala "super, mám to za sebou". Jenže můj táta za rok zase psí oči. Tak říkám: "No tak jo". Tak zase. Zase to dopadlo stejně. Zase jsem si myslela, že mám klid. Ale můj táta další psí oči. Říkám si: "Ty jo, jak dlouho to bude trvat?" Já tam šla fakt po třetí. No co se dělo, to si nedovedete představit. Já se do dneška strašně řehtám, když si na to vzpomenu. Protože, udělala jsem písemky a teď jsme čekali. Odpoledne od jedné hodiny měly přijít ústní... smích. Teď přijdu, otevřu dveře dovnitř. Tam takový sympatický profesor. Asi jsem mu byla sympatická, protože mi chtěl ulehčit. On mi dal obrovsky jednoduchou otázku. Hrál si s tužkou a říká: "Co to je selekce?" Taková trivialita. Já měla okno jak výkladní skříň. Já jsem věděla, že to vím, ale já to nemohla najít v té kartotéce. To bylo normálně zavřené ve skříni. Teď jsem se úplně potila. Říkám: "To není možné". Horečně jsem to hledala a nic. A on měnil takový ten milý úsměv v takové... ta je blbá... smích. Teď říká: "No, tak dobrý no, to stačí". Nic... Neřekla jsem ani slovo. Když jsem sáhla na kliku a říkám "na shledanou", v tu ránu jsem věděla celý pás, co bych o tom řekla. Odešla jsem, opřela jsem se o ty dveře z vnějšku a říkám si: "No ty jsi úžasný, mám klid". Jo. Přišlo mi, že mě nevzali, protože jsem to neudělala. A táta měl už klid. To už nemohl říct nic. Ono se to vždycky jenom stane. Vy to neposuzujte z hlediska. "Jak to, že to ten člověk neudělal?". Ne, ne, ne, to se jen děje.

Teď byly volby. Už dopředu je jisté, kdo to vyhraje. Uvědomte si, že Otec ví, koho napadne dát hlas tomu-komu. Jak to má dopadnout a pozor! On ví i kam to s tím státem a s jeho karmou přijde. A jestli se to tady má s prominutím... ticho... Tak se to stane, byť by tam byl ten anebo ten anebo ten anebo ten. Řešte věci, které můžete vyřešit. A těch je velmi málo. Nemůžete vyřešit, co si o vás myslí druzí. Posuzují vás, přes své ego. Neví, jaké máte úmysly. A skutečně ten člověk, byť by dělal blbost, může být absolutně čistý.

Teď vám budu vyprávět příběh, který se mi stal s mými italskými dětmi. Kdy já byla absolutně čistá a oni si mysleli, že jsem selhala. Ale oni jsou super teda. My jsme se tomu nesmírně zasmáli. Ale když tohle prožijete, pak zjistíte, že je vlastně opravdu jedno, kdo co dělá. Jednou jsme se vraceli v Itálii v Miláně večer od Paolových rodičů a vezli jsme hodně tašek. A to ještě nebyl Kubíček, byla jenom Francesca a Matýsek. Oni mají podzemní garáže. Tak si jedu do těch podzemních garáží. To je desetipatrový obrovský dům. Oni bydlí v sedmém patře. Jezdí tam výtahy. Jeden je větší, jeden menší. Takhle nahoru, dolů. A vždycky tam přijdete, přivoláte výtah a který je blíž, tak ten sjede. Já jsem šla s velkým kufrem, takovým na těch kolečkách. Šla jsem s Matýskem, zmáčkla jsem knoflík, otevřely se dveře, ten jeden tam byl a my jsme vlezli. A teď čekáme. Čekali jsme teda, že tam přijde Paolo s Petruškou a Frančí na ruce a s nějakými taškami. Ale místo nich se otevřely dveře a přišla taková babička s baretem. Tahala za sebou taky tašku, takovou nákupní na kolečkách. A já ji říkám: Pojd'te s námi. Ona ne, ne, ne, že nepojede. Já říkám: „Tak víte co, my stejně čekáme na rodinu. Tak my vylezeme a pojd'te dovnitř“. Ona zase ne, ne, ne. „Já si počkám“. Tak jsem ji ještě jednou přemlouvala. Furt dělala ne, ne, ne... pak odešla takhle za roh k těm druhým

dveřím toho dalšího výtahu. No a my tam čekáme zase. Že jo, opření s Matýskem. Povídali jsme si. Najednou se otevřely dveře a přišla ta Petruška s Paolem a nesli Frančí. A teď řekli dobrý den té paní. Vlezli dovnitř a Paolo říká. „No mami!“ Já nevěděla, proč mi to říká? Péťa: „teda mami ty jsi nevychovaná“. Já říkám: „Co jsem udělala?“ „No víš, když ten výtah jeden nejede a něco tam je, tak ten druhý se nedá přivolat“. Takže já jsem skutečně vypadala jako nevychovanec. A pozor, já jsem neudělala chybu. Já jsem tuhle informaci nevěděla. Takže já byla čistá. Přestože vlastně jako by ten dopad byl. Takže vidíte. Vy můžete třeba odsoudit v tu chvíli člověka, který tuhle nějakou informaci nemá. On skutečně je absolutně čistý. Ale pozor. V tom případě vy si odnesete ten odsudek. Vy jste ho posoudili jako špatného. Takže vzápětí se dostanete do podobné situace vy. Abyste se skutečně dopídili tohoto pohledu. Opravného. Jo, věřte mi. Všechno je skutečně jenom tak, jak to vidí vevnitř to vaše vědomí. Nesmíte ničím odporovat. Abyste se vymanili z karemních závazků, je skutečně nutné nic neposuzovat. Každý skutečně činí přesně svoji úlohu takovou, jakou má. Tělo je celek. A je jedno, jestli je to vaše tělo s malými buňkami nebo obrovské tělo Boží. Jestliže to tělo má své podmínky, ano, všechny buňky se ve všech úrovních učí. A je to ve všech najednou. To znamená, že buňky, které končí tady v tom těle, projdou k osvětlení, pochopení. Odcházejí a nové se doplňují zespod. Ale to učení skutečně probíhá krok za krokem. Okamžik za okamžikem. A vyvíjí se. Každý si z vás musí prožít všechno od toho prvního schůdku, až do posledního. A přesně je to vaší vůlí a vaší cestou. Protože náběr emocionálního kvocientu je všechno prožít a všechno odložit.

Víte, je tady hodně věcí. Byla bych tady několik dní, než bych vysvětlila základní věci. Ale cítím potřebu vám vysvětlit i problém homosexuality. Protože spousta lidí vůbec neví, co to je. Já jsem zažila nedávno takovou komunikaci s jednou holčínou. A ta nepochopila teda. Tam to bylo takové zvláštní. Bylo to pro mne úsměvné. Nakonec mi Otec poslal pohlázení. Dostala jsem dopis, kde velice striktně mne mladá žena žádala o to, abych jí vysvětlila, jaký mám názor na homosexualitu. Tak jsem jí opravdu nestranně vysvětlila, co to homosexualita znamená. Řekla jsem jí, že všechno, co tady prožíváme, je nutné prožít. A proto je to dobré. A ať nezapomene, že moje přednášky skutečně znějí, že vše je dobré. Ano, to je pravda. Člověk, který by odsoudil homosexualitu, tak si to příště musí prožít. Aby se dostal do kůže člověka, který musí konat tím tělem něco jiného, než koná. Nicméně říkám: když to neumíte zvládnout, není to skutečně závadné, dělejte si to, když máte tu potřebu. Ale z hlediska shora je to egoismus. Načež přišel dopis, jak granát. To byla bomba. Kdybych mohla říct, že dopis křičí, tak by křičel, teda jako jo. Že nemám pravdu a že andělé jí řekli, že to je láska. Že ona tu partnerku svoji miluje. A že se to smí a že to není egoismus. A zas tam hodila několik otázek. Takže já jsem jí odpověděla znovu, téhle mladé ženě. Říkám jí: „Podívejte se. Vždyť já jsem za prvé vám řekla, že to je dobré. Že ten náběr zkušenosti si musíte prožít. Neodsoudila jsem vás za to. Za druhé jste se mě ptala na můj názor, a když vám ho řeknu, tak na mě křičíte. Je vidět, že to nechcete slyšet. Už jenom to je egoismus“. Nicméně, vysvětlím vám to, když to chcete vědět. Víte, pravda je taková, že lidé směřují lásku a sexualitu. Ale to jsou dvě odlišné věci. To nemá se sebou vůbec, co dělat. Láska je láska. Já miluji celý svět. Ale nemůžu s každým na světě mít sex. To nejde. To je pitomost. A naopak, vy, bez lásky můžete sexovat s někým jenom při vybití.

Jo, tam se to nemíchá, to jsou dvě odlišné věci. Sexualitu dostali lidé proto, aby se rozmnožovali. Ale protože se vždycky samozřejmě nemůžete rozmnožovat, to byste se rozsexovali několikrát jenom za život. A to nejde, protože mnozí lidé by ani nesexovali. Mnohým lidem se to třeba ani nelíbí. Buď se stydí, mají různé zábrany nebo jim něco na partnerovi vadí. Tam jsou různé karmické důvody. Takže někteří skutečně a hlavně ženy, nechtějí. A spousty žen ani třeba neumí prožít orgasmus. Ony k tomu neumí dojít. Třeba když bude žena jenom čekat na to, až to přijde, tak to nepříjde nikdy. Jo, to nejde. Vy musíte prožívat ten vztah. Vy se smějete, že jo... Ano, je to tak, můžete čekat až do aleluja, až do důchodu. Nicméně jestliže máme tady sexualitu proto, abychom se rozmnožovali, funguje a pasuje sexualita pouze ve dvou tvarech. A tou je patrice a matrice. Aby vzniklo dítě. Abychom se rozmnožili. A protože to souvisí s druhou čakrou, která má své hormony a někteří lidé by to nedělali a musí to dělat. Abyste si harmonizovali vlastně organismus. Navíc, víte už, že to je ta samá energie jako vaše duchovní, akorát je o oktávu nižší. Ta sexualita. Znamená to, že při vyšších hladinách životních náběrů emocionálního kvocientu, vy už přebytkem pak léčíte. To Božství je už tak silné, že už tím vlastně léčíte lidi okolo sebe. Tím, že tam vedle nich jste. Takže ti lidé, jim se vždycky třeba po týdnu po dvou týdnech zvedne hladina hormonu, takže ono je to nutí pak ten sex mít jinde. Ale nemusí to dojít až k tomu, že teda to dítě vznikne. Jo, ale je to dané k rozmnožování. Zase přišel obrovský granát. Bum... A že lžu lidem, že to není pravda. Že ona ji miluje a že Andělé (zase operovala s Anděly) mluví jinak. Tak jsem jí napsala, podívejte se. Zase vám říkám, že je vše dobré. Bylo to takové dohadování trošku. Já se na vás nezlobím, myslete si a říkejte, co chcete, tak to zkrátka je. Ptala jste se mne na názor, prosím. Já vidím, že sice jste se ptala na názor, ale že ho nechcete slyšet. To už já neovlivním. Já jsem vám odpověděla už několikrát. Je tu spoustu dopisů, které čekají na odpověď, takže tohle je naposledy. Přeji vám hodně štěstí. Ale nezapomeňte, a teď dobře poslouchejte i vy. Že když vaši Andělé vám něco říkají, že i Satan je Archanděl. A ten ví nejlépe, co vy chcete slyšet za odpověď. I vy mne nechcete poslouchat. Jo, víte, už jsem vám vyprávěla, že vy jste ti andělé. Takže žádné přání jiné než být. Říkám jí, vždyť vy tu ženu můžete milovat srdcem, ale nemusíte s ní mít sex. To je skutečně vůle vaše. Vašeho těla a jména, že s ní chcete sexovat. Milujte si ji až do aleluja, ale tohle už je prosazování vůle vašeho těla, které bylo stvořené k sexualitě s druhým pohlavím. Říkám vám opětovně, že to není špatné. Jestli chcete a musíte to dělat, tak to dělejte. Měsíc byl klid. Za měsíc napsala ta samá žena pod jiným jménem. Stejná reakce. Stejní Andělé. A úplně stejné výhrůžky. Já jsem jí znova odepsala tady ty všechny věci. A ona mi napsala. To za ten měsíc si vše srovnala, že jo, do toho dopisu. Že to není pravda, když se nechá oplodnit vajíčkem, tak že vychová dítě rovnocenně jako dvě matky. To už nemělo smysl odpovídat. Vysvětlovat. Ale vám to řeknu. Samozřejmě, vše je dobré. Nezapomínejte. Té ženě se může stát, že pak to dítě, které skutečně takhle vychová... Víte, když milujete druhého člověka, znáte jeho dobré vlastnosti a špatné vlastnosti. Pro ty ho taky milujete. Tak nabírá matka s otcem genom těch vlastností. Tam už víte, jaká je nabídka charakteru jakoby povahové vlastnosti. Sklony k určitým věcem. Ale jakmile si necháte vzít vajíčko a spermii někde z nějaké banky, tam vidíte možná fotku někde, když už vám ji teda ukážou. Ale neznáte vůbec povahové náběry poloviny genomu té druhé poloviny. Většinou, když člověk takhle

extrémně prosazuje svoji vůli, že trvá na tom, že některému dítěti přivodí dvě matky a absenci otce, což je nenormální z pozice sexuality, tak se může stát, že to hodné dítě jim to zrovna bude vyčítat. Proč on zrovna musí mít dvě mámy. Není to přirozené. Jo, tady musí být náběr mužské energie a mateřské energie vlastně k tomu, aby ty děti měly vše komplet v sobě. Protože v nich je i to druhé pohlaví. Ano, vy v sobě máte i matku i otce. Skutečně by tam jedno chybělo. Byť přetvarem vnějšího světa a chování. Takže to jsem už ani vůbec nepsala. Napsala jsem jí. „Já souhlasím s vaším názorem. Nebráním se. Hezky se dále vyvíjejte“. Druhý den mi napsala dopis. „Vy se taky vyvíjejte“...smích. Já jsem večer ležela v posteli a strašně jsem se smála a říkám: „Ty, hele Otče, co to mělo znamenat? To bylo velice zvláštní. Ty víš, že jsem jí to chtěla vysvětlit. Proč takový odpor nebo nemám takhle psát? A tolikrát?“ A přišel takový nádherný pocit blaha. Představte si, druhý den napsal chlapec s tím samým problémem. Já jsem mu znova napsala to samé. A ten mi napsal tak nádherný dopis. Říká: „Jéé... mně se tak ulevilo. Já Vám děkuji. Teď už vím, že to je vlastně moje vůle a já si s tím poradím“. Protože on měl ještě problém v tom, že on to nechtěl přiznat na veřejnosti. Že se styděl, a tak jsem mu vysvětlila ještě další podmínky, proč ano a proč ne. A tam byl spokojený. Takže ten Otec mi ukázal, že jo. Že to bylo v pořádku. Jenom tahle ta buněčka, která tam byla a neměla to srovnané, potřebovala trošičku něco asi pochopit. A možná se třeba i dohadovat. Takže všechno bylo v pořádku. Vy díky tomu víte, co to je sexualita. A že to skutečně nesouvisí. Ano, je to, prosím vás, egoismus. Vždycky, když ten člověk prosazuje něco pod svým jménem a tělem. Vy totiž, aby do vás mohlo přijít Božství, se musíte osvobodit od své osoby. Já jsem zapomněla na Ivu. Vy zapomeňte na svá jména. Když konám, konám s úmyslem, že skutečně chci pomoci. Když to jde. Pozor, neškrtit se, když to nejde. Jestli nemám prostředky a nemám nic, takto nemůžete. Takto byste demolovali sami sebe. Ne, tady skutečně zlatá střední cesta. Pozor! Zapomeňte na to i chtít být lepšími. To je divné, co vám říkám, že jo. Už jsem o tom mluvila. O náběru zkušeností, to znamená, že průběh Boha je jenom, když jste spokojeni s tím, co se děje. A že se učíte, byť byste šlápli trošičku vedle. Jestliže ale chci být dobrý, zavřete si oči a řekněte si: "Chci být dobrý, chci být lepší". Tam je rovnítko, že nejsem spokojený s tím, jaký jsem. A to už je egoismus. To už není spokojenost. Je to nespokojenost. Takový člověk, když potom třeba dejme tomu někde ujede, někde třeba na někoho šlehnete jazykem. Jste nevyspalí, unavení. Na někoho hodím nějakou ošklivou slinu, jedovatou. Takový člověk v tu ránu, když chce být lepší, tak si to může vyčítat, může se na sebe zlobit, může se kritizovat. Může mu to být líto, že to udělal. A už si zatíží jedničku pocitem, že není dobrý. To je všechno iluze. Prosím vás, to jsou nesmysly. Ne. Jestliže dneska ujedu, nevyspala jsem se a šlehla jsem na někoho jedovatou slinou, tak mu řeknu: "Prosím tě, zapomeň na to. Já se ti hrozně omlouvám". Ale zítra, po tom pocitu, co jsem prožila v takovém tom studu: "to jsem neměla dělat", už to neudělám. Dá mi to obrovskou sílu, protože vím, že to nemělo smysl a někoho bych ranila a sebe taky. Protože jestli raníte druhého člověka, dopadne to na vás. Pak se taky musíte učit vypadat někdy jako darebáci. Když druhému člověku neuděláte nic úmyslného, přesto to tak vypadá a někdy se to tak semele. Snažte se vysvětlovat, že to tak není. A on to nepochopí a odmítá, křičí. A teď pozor. To je hodně těžké. Mělo by vám to být jedno. A to je hodně těžké. Teprve tehdy, až vám to bude jedno, protože vy jste pro to ze své

strany udělali všechno, přijde dočištění. Tam nebyl špatný úmysl. Ten člověk jenom ze svého egoismu něco chtěl. Vy jste nesplňovali podmínky, nedělali jste to tak, jak on chtěl. Ale vy jste nemohli.

Víte, moje maminka se celý život se mnou vyvíjí. Ona napřed dlouhá léta žárlila na ty lidi. Těch dvanáct let, když ke mně v sobotu chodili. Takže od rána do večera jsem v sobotu mluvila k jednomu člověku, že jo. Napřed jí to vadilo: "Co tak s těmi lidmi pořád kecáš? To je hrozné, jako jo..." A teď, jak šly léta, tak se to mírnilo, mírnilo, mírnilo a mírnilo a najednou si zvykla. Pozor, najednou bum, přišel rok jedenáct. Teď mně to vytáhlo na ty přednášky. Zas jí vadilo, že někam jezdím. Jo a zase, pozor. Poslední křeč měla loni v květnu a ta byla fakt poslední. A to teda bylo neuvěřitelné. Já jsem jela 3. května na přednášku do Starých Křečan, zase bylo doma mlčení. A tam byly dvě osoby, které potřebovaly opravdu urgentně zasáhnout. Já jsem nemohla odjet brzy domů. Nebyly to dvě ženy, byl to muž a žena. Jednalo se o nečekanou sebevraždu syna toho pána. Byl tam takový obrovský blok, že on by přestal chodit. Už tam byla i operace. Doktoři ho otevřeli a na nic nepřišli. Byl to fakt energetický blok. Takže já jsem se tam zdržela. A já chci mamince vždycky nahradit, že s ní nejsem. Vidíte, děláte tím tělem všechno, abyste tomu člověku pomohli. Takže já jsem mamince říkala: "Maminko, já tě zvu. V sobotu přijedu večer, ale zvu tě v šest hodin na večeři. Chci přijet tak ve čtyři. Tak v šest se navečeříme". A koupila jsem ještě telecí maso, jo, fakt. Drahé maso. Naložila jsem to, aby to bylo úplně měkké. Aby měla radost, protože telecí kupujeme jednou za 10 let. A chtěla jsem vyjet, to je na dvě hodiny, ve dvě. Abych přijela domů ve čtyři. Jenže já jsem se o hodinu zdržela. Fakt tam jsou serpentiny, jestli to tam znáte, z toho Rumburku. Já jsem jela jak Fitipaldy. Švihala jsem zatáčky, protože jsem cítila ten tlak ze shora té maminky. A říkám si: "No tak, přijela jsem o tři čtvrtě hodiny později". Ale pozor. Ještě jsem měla hodinu a čtvrt na tu večeři, to bych dvakrát tu večeři stihla. Avšak už jak jsem se blížila, jsem cítila, jak se to tam třese na té druhé straně. Ono se to potom třese ve vás. Když pak odečítáte tady ty informace, tak jsem cítila, že se něco děje. Takže jsem vyběhla nahoru. Tašky, ty jsem všechny naházela do bytu a vyběhla jsem nahoru a říkám: "Maminko, jsem tady". Ticho. Seděla v křesle a koukala na televizi. A já říkám: "Tak já jdu dělat tu večeři, jo?". A ona mi říká: "Já ti na ni seru..." Já říkám: "No mami, vždyť do šesti hodin já ji stihnu". "Strč si ji někam. Ty tvoje posrané přednášky". Teď to bylo ego, to dělá ego, to není maminka. Maminka je Bůh. Teď to ego tam vyvádělo, skákalo tam na tom křesle. A já té mamince, né tomu egu, říkám: "Mami, klid prosím tě. Jestli tě irituji, já jdu dolů. Nemusím večer přijít. Zůstaň v klidu. Já tě mám ráda. No, tak nebudeš večeřet. Už jsem ti to řekla..." Takže já jsem seběhla dolů, teď jsem tam chvíli stála a říkám si: "No, já jsem přijela včas. Na večeři bych všechno bývala splnila. To neovlivním". Mně to bylo jedno. Já jsem se vykoukala, zapsala jsem šperky, které jsem rozdala a udělala jsem si tu inventuru, co dělám. A pak si říkám: "Mám jít spát nebo ne? Já to zkusím". Bylo půl osmé. Vyjdu nahoru v županu. Říkám: "Mami?...". A máma mi říká: "Pojď si sednout, pojď zlatíčko. Co si dáš?" Přišel zase Bůh. Satan byl v prdeli...smích. To bylo naposledy, co to udělala. Přehlížejte tyhle ty aktivity. Ten člověk se pak stydí, protože on ví, že: Ježíši, ona mi to neoplatila, ona se snažila. Vždyť to mohla udělat. A toto začne mlít. To svědomí je Bůh.

Vždycky to tak dopadlo. Ona dneska je fakt úžasná. Už se tomu nebrání. Sice někdy ještě něco udělá.

Minulý týden jsem bafla tašku, dávám ji do auta, když jsem odjížděla do Karlových Varů. A chtěla jsem vyběhnout nahoru, tam byly ještě v předsíni dvě tašky. A říkám si, maminka tam předtím stála, že jí dám pusku a obejmou ji. A teď jdu a byly dveře zavřené. A ty tašky stály před dveřmi. A to jsem cítila, že si asi možná myslela, že jsem jí tu pusku měla dát napřed. A když jsem ji pusku nedala, tak teda jdi. Lup. Zavřela mi dveře...smích. Ale o to víc mne pak vítala. Takže tam je taková krásná hra. Pak už to nevidíte jako odpor. Jako by něco ošklivého, ono to fakt není hezký. Musíte mít ale trpělivost a přehlížet to. Negativa neexistují. Všechno, co se tady děje negativního, je hladina oddělenosti středního já. Mezi Bohem a matkou. Iluze je v tom, že vy vidíte matku. Matka je hmota a toho Boha vevnitř nevidíte. Takže bojuje, pozor, vidíte? Bojuje hmota proti hmotě. Ano. Ego je zákon hmoty! Viděli jste někdy oči člověka, který o něco hmotného bojuje? Peníze. Je plný zášti, takový ten studený, zlý pohled. Ano. Pozor ale, On je skutečně geniální. Dobře se dívejte. Tuhle rovnici znáte. Bůh = pardon, Bůh se nerovná, Bůh se potom bude rovnat. Bůh + ego = člověk. To znamená, že Bůh je člověk mínus ego. Teď si rozebereme co, co je. Ego, to víte, vytváří odmítavé emoce. To znamená, že Bůh s odmítavými emocemi je člověk. A Bůh je člověk bez odmítavých emocí. Stačí, když se nebudete bránit. Když si dosadíte za zmizení odmítavých emocí pokoru, kdy přijmu to, co se po mně chce. Ale pozor, bez toho, aby to někomu ublížilo. To má taky svoje podmínky, samozřejmě. Tehdy se stanete živoucím Bohem. A věřte mi. Ten, kdo nemá hladinu náběru ještě nabranou, ten to bude odmítat. Ano, v této době to Ježíš předpověděl a je to pravda. Sejde Nebe na Zemi. Protože hladina středního Já, neboli egoismu, bude smazaná u části lidí. Hodně dotazů se teď týká toho, co bude s těmi ve 3D a co bude s těmi v 5D. S tím si vůbec nedělejte hlavu. To není vaší záležitostí. Protože už když jste se narodili, tak tenhle bod máte přesně buď v 5D a nebo ve 3D. Buď v tomhle programu máte, že to skutečně pochopíte během vývoje tohoto života. A tohle to se uděje mechanicky. Anebo to nepochopíte a je to také nastavené. Pozor. Některá hladina lidí, kteří ještě zůstanou třeba ve 3D, je nastavená přesně tak, aby oni pak tvořili v následujících Rybách. Protože víte, že čas neexistuje. Pak se vracíte do dalšího platonského měsíce, pokavaď nepostupujete. Je to stejné, jako kdybyste viděli zase školu. Jestliže si budeme třetí a pátou dimenzi brát jako první a druhou třídu, to znamená, že když nezvládnete podmínky první třídy, co byste dělali ve druhé třídě? Že jo. Tam byste byli nešťastní. To nedává smysl. Takže vy potom budete tvořit premianty první třídy. Následný rok ještě jednou, abyste potom, v následném roce, mohli projít výš. Ale pozor. To neznamená, že někdo ve 3D je horší než někdo v 5D. To není pravda. To je absolutně nesmysl. Pohled 5D je absolutně jiný. Vy taky nepovažujete prvňáka za špatného jenom proto, že je prvňák. A deváťáka dobrého jenom za to, že je deváťák. I ten deváťák kdysi dávno byl prvákem. Copak vy, jako rodiče, milujete více dítě, které je v páté třídě? A míň, které je v první? To je nesmysl. To jsou pitomosti. To je záležitostí hluboké oddělenosti, posuzovat svět tímto způsobem. Vidíte, kolik věcí z vás odpadne, když se tohle děje. Jsou fakt věci, které vám obrovsky uleví. Už se o ně zkrátka nikdy nebudete zajímat. Jsou zbytečné. Ano, takže jestliže trvale budete žít to, co vám teďka říkám, nebudete vytvářet odpory. Třetí oko

se vám trvale otevře. Už se nikdy nezavře. A tehdy se váš život ustálí. Pomalu dožijete svůj život, vlastně tak, jak máte. Ve hmotě, ve které jste si zvolili tento život prožít. Teď se sem rodí obrovské množství dětí, které jsou skutečně připravené. A i tyto děti musí být velmi prozkoušené.

Mně vloni na jaře na konci března kontaktovala jedna paní ze Šumavy. Teď tam budu přednášet někdy během jara. Ta byla báječná. S někým to jde, jak po másle. Někdy fakt mám i já z toho ohromné pocity. A vždycky, i když to po másle nejde, je to hezké. Protože vždycky ten člověk má nějaké procento, které půjde lehce. Je to vidět. Ale někdy při těch Skypech se dějí obrovské zázraky. A já jsem to zažila s touhle paní. Ta okamžitě přehodnotila. Ona řešila dvě věci. A ty se okamžitě vyřešily. A to mi řekla. Ale vyprávěla mi to až na podzim, kdy objednávala přednášky. Ona tenkrát řešila peníze. Protože má tři děti a potřebovala nutně peníze na studium staršího dítěte. Nicméně, její bratr a ona zdědili byt. Zdědili byt a oba s tím měli jiné záměry. Ona si myslela, že byt se prodá a polovinu peněz si nechá. Ovšem ten její bratr nechtěl ty peníze a potřeboval byt, protože chtěl založit rodinu. Chtěl se ženit. Takže říkala, že mezi nimi bylo takové napětí. Vlastně se začali tahat o ten majetek. On by se chtěl ženit, zakládat rodinu. Neměl peníze na vyplacení a ona ty peníze potřebovala. A pak řešila druhou věc. Holčičku má malou sedmiletou nebo osmiletou. A ta holčička prožívala šikanu ve škole. A o tom jsme si také promluvili. Takže, jestli se vám tohle stane, prosím vás, to je teď docela častá věc, protože ty děti opravdu musí být prozkoušené. Trpělivě vysvětlovat tomu dítěti: „Dívej se, ty děti, Bůh ví, v jaké rodině žijí a v jaké rodině se skutečně narodili. A jak jsou vychovávaní. Ale jestliže se s nimi budeš hádat, prát se a přát jim něco ošklivého, tak tam se nedá zkrátka zastavit ta karma“. To musí být. To dítě se musí naučit, jakou moc má láska, a proto je to dobře, že se s tím setkalo. S obrovským soucitem, bez odsudku, že mi toto ten druhý dělá. Snažit se mu vyhybat anebo zkrátka jakoby ho zastavit. Jako „hele, teď si to nech jako jo?“. A posílat obrovskou lásku. Já nevím, jestli tohle bylo v základních přednáškách. My jsme se s tím setkali v rodině již dvakrát. Napřed s Jovánkem, když byl mezi první a druhou třídou. To u mne byl sám. To Rafael byl ještě malinký. Tak jsem si ho přivezla samotného a hned, když jsem si ho přivezla, mu říkám: „Bude se ti stýskat po škole? Líbí se ti tam?“ A on udělal takové, uff. Aha, pozor. Optimismus je důležitý. Takže když vidíte, že někdo v rodině je rozladěný, okamžitě střilet jakoby a snažit se pozvednout náladu. Já říkám: „Tobě se ve škole nelíbí?“ „No víš, já tam mám takového kluka, on se jmenuje Valid“. Valid byl z Arabské rodiny. Tam je v Paříži hodně lidí, kteří přicházejí z Afriky. Tam je zátěž karmická tři sta let zpátky, kdy ta Francie měla vlastně, de facto, kolonie. Teď je to historicky dohnalo. Oni tam vlastně jazyk znají, ano, tam není žádná zábrana. Ale tam je samozřejmě jiný emocionální kvocient, když se rodíte do takového těla. A taky obrovská agresivita. Ten člověk se neumí přizpůsobit tomu okolí. Pořád proti něčemu bojuje. Tam je to hodně dané. Podívejte se, když se ukazují z těch arabských států ty nepokoje. Co se tam všechno děje. Toho všeho vy jste ušetřeni jako duše. Pozor, to je úžasné. A představte si, já říkám: „No a ty ho snad nemiluješ?“ A on na mne vytřeštil oči. A tak jsme začali. Každý den jsme o Validovi chvíli mluvili. A já jsem ho vedla k tomu, aby Valid měl rád. Že s ním musí soucítit. Říkám: „Podívej, ten kluk za to nemůže. On se to jen naučil. Tak mu ukaž, že mu to nikdy nebudeš vracet“.

Protože Lucka říkala, že opravdu, když jsem s ní pak mluvila telefonem, že on každý den chodil domů vyválený jako prase. Ať v zimě, to byly bundy, jak byli venku. Oni tam mají takový plácek a vždycky se tam procházejí. Ten kluk je tam všechny mordoval. Hlavně Jovánka. Představte si, Lucka mi pak vyprávěla, když přijela pro Jovánka. Oni tam pak byli asi čtrnáct dní. Říkala: „Mami, ale ten kluk je fakt děsný. Já jsem měla Rafaela malého na ruce. Tomu bylo půl roku. My jdeme ze školy, projdeme bránou, Jovánek šel za ruku a najednou slyšíme: "Džoványýý". Tak se otočíme i s tím Rafaelem a Jovany taky a ten malý Valid šel se svou maminkou a volal: "Tvoje máma je smradlavá zkažená psí noha“. A Lucka, to bylo na ní, že jo. A Lucka: „No Valide!“ A ta maminka, ta byla úplně bezmocná. Říká: „ty, no fakt, to je éro ten kluk". Hele, když oni odjížděli, tak já jsem ho takhle objala v předsíni a chtěla jsem mu říct. Jako že, „hele co máš s Validem...“ A on mi říká: „Já vím, miluji Validu.“(smích) Za tři dny ta Lucka volala. Bylo třetího září. Bylo pondělí a šli do školy. Lucka večer volá a říká: „Mami, ty mi to neuvěříš. I když ty mi to uvěříš. Jovany dneska koukal s otevřenou pusou. Představ si, že toho kluka přeložili na jinou školu. A já jsem na něm viděla, že on ví, proč to je“. A teď pozor. Téhle holčičce se to stalo taky. Ta máma pracovala. Ano, je to dobré už proto, že to dítě musí mít zkušenost. Že jenom láskou se takové věci zbaví. A to už tomu dítěti nikdo nevezme. To už má zkušenost prožitou. A tahle ta Pája, ta to taky zažila. Ona mi pak v říjnu říkala, že se pak hodně bavily s tou holčičkou. A že za tři měsíce se pak rekonstruovala ve škole nějaká třída. Tak oni tu jednu třídu rozdělili na tři díly a nastrkali ji takhle do dalších tříd. Takže najednou ta holka, co terorizovala, byla v jiné části třídy. A v září už to bylo zrekonstruované a ta holčička se chovala úplně jinak. Ale to není náhoda. A za druhé. Vysvětlovala jsem jí systém peněz. Ano, vy máte náběr hmoty a energií pro celý život daný. Přesně tak, jako v těle. Každá buňka má jinou roli. Má jiné podmínky k životu. Tak i ona má jiné množství živin. Protože živiny reprezentují krev. V lidském těle, když něco sníte, tak ty živiny se ke každé buňce dostanou krví. Tuhle roli tady zprostředkovávají ve velkém světě peníze. Taky, prosím vás, všechny nemoci, které se týkají krve. Od leukémie počínaje, já nevím, špatnou srážlivostí konče, jsou vždycky reprezentovány vztahem v té rodině. Protože malé děti odžívají karmu za své rodiče. Pozor, ale nic není náhoda. Takže v minulosti to neuměli, takže si ty rodiče vybrali. Ne abyste si zase vyčítali, že... ne, ne, ne...všechno je dobré. To reprezentuje skutečně špatné vztahy a tahání se o peníze, zášti a různé varianty.

Zrovna včera. Já jsem předevcírem měla asi pět nepřijatých hovorů od jednoho telefonního čísla. A včera ta paní v Ústí, když jsem tam byla, tak mě dohonila a říkala: „Prosím vás, já jsem na vás získala kontakt. Mojí pětileté dceři je strašně špatně a teď zjistili jakoby uzávěr na dvanácterníku. A dějí se tam věci. A my nevíme, co to je. A možná ji budou operovat. Vaše přednášky jsem slyšela“. Já říkám: "Poslyšte, já teď nemám svíčku. A nemám čas. Teď nemůžu dopoledne a v poledne odjízdim až k Brnu a budu tam dva dny“. „No, my ji teď vezeme do Motola“. Avšak já bych tam chtěla zapracovat. Já říkám: „Podívejte se“. Nešahala jsem na ni. Jo, a ještě ta holčička má sníženou srážlivost krve. Ale extrémně. Nikdo neví, proč. Takže oni ji ani nemůžou operovat. To by teď jako nešlo. A já jí říkám: „Tam je nějaká obrovská zlost, ale od vás, když je takhle malé dítě. A nějaké nesmíření kvůli penězům“. A ona říká: „Ježíši, Maria, jo, máte pravdu. Víte, můj muž vydělává obrovské peníze. Já ne, já jsem na mateřské a

já si o každou korunu musím říct. A mě to strašně štve“. A aniž by to dítě to vědělo, ono odečítá tyhle signály, ty pocity, energeticky. A je to proto, aby potom ti lidé přes tu nemoc toho dítěte, se zaměřili od těchto věcí pryč. Jo. Ona je to svým způsobem pomoc. Ale vy to pak vidíte jako hrůzné z jiné strany. Všechno je skutečně harmonie. A každým projevem egoismu to házíte v čase dál v prožitku vašich těl.

A další egoismy. Tak jako je třeba lítost. Já jsem v Bratislavě zažila neuvěřitelný příběh. Tam byla paní, které jsem tam dělala auru, protože ta dýchala strašným způsobem. Tam bylo těžké astma. Tu jsem tam zkrátka nemohla nechat. Už jsme spolu byly několikrát na skypu. Je to pořád lepší a lepší. Protože ona musí pracovat. Tam byl zápis starý třicet let zpátky. Říkám: „Co jste dělala proboha?“ Takový obrovský blok lítosti. Říká: „Víte, mně se narodilo třetí dítě a byl to kvadruplegik. Takže křeče ve všech čtyřech kvadrantech. Ale on je dneska v pohodě. My jsme ho vychovali tak, že až tady nebudeme, aby byl soběstačný. Takže on je na vozíku. Ale jezdí autem, pracuje“. Já říkám: „No, vy jste tomu tenkrát dala, co?“ Ona: „No, já to teď už vím“. Kdybyste tenkrát věděla toto: teď ses ke mně narodil, ano, ty sis mne vybral a já tebe. To tak je. Tak je dobře, že když už ses narodil v tomhle stavu a že ses narodil ke mně. Protože my na tebe budeme hodní. My tě budeme mít rádi. To by možná nebylo, kdyby ses narodil k někomu jinému. A my tě vychováme tak, abys jednou byl samostatný. Protože dnes po těch třiceti letech, ta maminka tímhle blokem dělá starosti zrovna tomu dítěti, které dneska o ni se bojí, že je takhle nemocná. A to není jenom on. Tam jsou ještě další členové rodiny, že jo. Víte, ten egoismus v tom čase se posune za pár let zpátky někam jinam. A už to zase řešíte někde jinde. Toho všeho byste se mohli jednou i do budoucnosti úplně zbavit. Když budete pokorně všechno přijímat. Tohle je skutečně žití v nebi. Věřte mi. Už neřešíte vůbec nic. Vše je dobré. Vše je, jak má být.

Já vám budu vyprávět příběh, který jsem zažila já v téhle kůži, v tomhle těle. Vy víte moc dobře, že dvacet let pracuji. A pozor. Od rána od sedmi a končím minimálně o půlnoci. Až do konce minulého roku. Mám tedy asi deset, dvanáct doktorů, pro které dělám jenom ochrannou pryskyřici, abych právě měla už pátky volné. Abych odevzdala můstek a měla v pátek už od osmi hodin čas a mohla cestovat a pak mohla přednášet. Dřív jsem měla aurická sezení. Abych se mohla věnovat vám. A ten jeden doktor...on je strašně fajn. Takový mladý kluk. Furt usměvavý. Jediné co má, je trošku tvrdohlavost. Takový neústupný v některých takových věcech. Já už jsem s ním zažila nádherné věci. Víte, můj život je jenom sranda. Když to tak jako přeženu. Takové to bavení. Já jsem s ním zažila minulý rok nádhernou věc. Protože on vzal veliký můstek. My tomu typu můstku říkáme vějíř. To je takový typ zubů, které se otevřou a potom jsou paradentózní takhle dopředu. Takže ty horní vlastně pahýly směřují dopředu a tyhle ostatní dozadu. To se nedá sundat. A já, když jsem sundávala ten otisk vlastně z modelu, tak jsem sundala čtyřku a pětku a ty pahýly se mi utrhly. A tak jsem si říkala: „No, to byla paní, nemůžu ji nechat jít do práce bez zubů“. Tak jsem udělala od trojky do trojky můstek přední. S tím, aby to pan doktor nasadil a vzal mi potom přes to otisk, abych udělala jen ten zadní. To se mu stejně bude i lépe nasazovat. On by to stejně nenasadil. Nicméně, mu to vysvětlím. Přijdu do práce. Říkám: „Prosím vás. Já jsem tohle musela udělat“. A on: „No, to ne“. Říkám: „Vy to zase uděláte celé? Já to zase utrhnu. Podívejte se, jak to směřuje dopředu. Nasadte to paní, aspoň nepůjde bez zubů. Stačí, když to

tam volně dáte. Vezmete přes to otisk, pak si to vydlobněte, nasadíte to paní a já udělám další. Není problém". A on zase: „Ne, já pak budu stejně brát trvalý otisk a oni to budou dělat v té laborce druhé“. Říkám: „Poslyšte. Tam se ale dávají kovové čepy na stálou práci. Já už kovové čepy nemám. Já to vždycky utrhnu. Ale i když někdy je to takhle hodně, tak i s tím čepem se to utrhne. My to pak děláme tak, že pak odkrojíme celý otisk. Vyndáme ho ze lžic a rozkrájíme ho, abychom neporušili sádru. To je vlastně podloží, na které se dělá ta práce“. A teď přišlo jeho Ego. Jak to nechtěl takto udělat, jak jsem mu řekla já. A přitom pozor, on je asi pětatřicetiletý. Na tom nezáleží, to já tak neberu. Ale přece jenom teď přišlo Ego, jak trval na tom, že ne. A najednou vidím, jak se mu oči změnilly, a říká: „No, tak teda nevím, kdo je tady blbý. Buď já.“ A teď se zarazil. Já jsem se začala smát. Já říkám: „No, jen to dopovězte. Ten druhý jsem tu jenom já“. (smích). A teď pozor. On byl v šoku, že mu nenadávám, že se neurážím. A ještě druhý den jsem si říkala: Já už ho nebudu tlačit. A on fakt vzal jenom ten krátký. Ten druhý přes to nasadil a koukal. Druhý den říkám: „Dobrý den“. Zase jsem žertovala. On tak koukal a přemýšlel, že asi to v hlavě nemám v pořádku. Jako, že jsem se nenaštvala. A tak mám s ním takovéto zážitky. Nicméně, on má zvláštní dar. To nedělá žádný jiný doktor. Všichni brousí dopoledne. Já v jednu hodinu vezmu práci, odnesu tu svou dopolední, vezmu novou práci a do půlnoci dělám otisky.

A on vždycky přinese práci v šest hodin večer. Tak já v šest hodin večer ještě pracuju. Hodinu to tuhne a pak teprve čekám, než budu modelovat. Tohle už jsou hodiny a hodiny. A někdy třeba i ve dvě hodiny v noci končím. A on jednou přišel, já pracuji. Už jsem to dala do té sádry. To bylo někdy v prosinci. Najednou slyším, jak u okýnka zaťuká a říká: "Máte tady práci, paní Adamcová". A šup, takhle mi tam hodil práci. Jednu korunku. Fakt to byla jenom jedna korunka. Dobré... to by bylo dobré. Ale on volá: "Ráno na sedm". Říkám: " Pane doktore, zadržte. Já vám ji už na ráno na sedmou nemůžu udělat. Já už mám všechny práce zabetované v sádře. A kvůli tomu nemůžu zase vařit. To už bych nešla vůbec spát. To bych šla tak možná v pět ráno". A teď on se začal jako čepýřit. Říkám: "Kdybyste mi zavolal čtvrt hodiny před tím, že vezete práci, tak jsem to do té sádry nedala. Ještě bych to eventuálně udělala". Ještě zase jsem byla smířlivá. On zase: "Já přece nemůžu volat!" Já říkám: "No, já vám to zase teď nemůžu udělat." Víte, já nikdy nechci poděkování. To je zbytečné, to poděkování. To je moje rozhodnutí, ale abych ještě někoho naštvála, tak si říkám, tak to ne. Budu pokorná. Najednou mi došlo, že je to zbytečné. On jako by zdánlivě udělal negativní věc. Začal se dožírat, že to neudělám a já jsem říkala: "Ne, ne, víte, my se teda domluvíme. Protože chodíte pozdě, takže když do tří hodin přivezete práci, bude do rána. A když přijedete po třetí, bude až na druhý den na jednu hodinu". Představte si, že já od toho ledna chodím z laborky v sedm nebo v osm. Jdu k mamince a pak si odpočinu. Chodím spát už jako normální člověk. (smích) Najednou se mi změnil život. A vidíte zdánlivou, jako by negativní věc. Ne, ona byla dobrá. Mně došlo, že je to fakt zbytečné. Že jsou hranice, kdy už i jemu by to ubližovalo. Protože on by se bouřil, kdyby to nebylo. A při tom ten člověk nevnímá, že on mi to hodí v šest a jde spát. Jde odpočívat. A já to teda do rána musím dodělat. Tam to byla automatika. Na tom nezáleží. Mně to trošku otevřelo oči. Takže já jemu za to děkuji. Jsem ráda, že to udělal, protože já dneska chodím spát normálně, dá se říct. Fakt, v těch půl jedenácté, v jedenáct jsem v posteli a ještě si večer

užiju maminku. Takže všechno se vlastně vyřešilo taky ze dne na den. Takže nepovažujte ty věci za špatné. Ale pozor, už hned, když se dějí, tak už jsou dobré. Stačí, když se zaměříte, co je na tom dobré. Okamžitě to uvidíte. Ty špatné nebudete vidět.

Já nevím, jestli jsem někde vyprávěla můj příběh s Luckou. Lucka je logická. To je moje nejstarší dítě. Vy pak nevidíte ty špatné věci. Víte, já u sklepa, než se jde do sklepa, tak mám záchod v mezipatře. Tam je parapet. A na tom parapetu vykvetl loni na podzim obrovský, nádherný, vánoční kaktus. On je růžový. Je jako nevěsta. Tam byly desítky květů. Překrásných. A já si říkám: „Udělám Lucince radost. Vyfotím ji ten kaktus, aby viděla, jaká je to nádhera“. Poslala jsem jí tu fotku. Načež přišla za hodinu odpověď a já třeštím oči na tu odpověď. A tam bylo. „Oooo, jaký krásně shnilý květník“. Já koukám na tu fotku zpětně. Ono, fakt to bylo postavené jenom v tom hnědém keramickém květníku. A jak to bylo v té misce, tak tam byly takové mapy na tom, jo. Ona to viděla (smích). Já jsem to neviděla. Já viděla jen tu nádheru té kytky. Já jsem jí odpověděla: „Hahahahaha, nejsi ty náhodou pesimista?“ (smích). Jojojo... víte, pak už skutečně nevidíte různé věci. Vy si jich nevšimnete. Tohle to je pátá dimenze. Ale hlavně je pak to, že vy se vymaníte z těchhle věcí. Vy pak skutečně uvidíte, že to jsou takové dvě plástve, které se oddělí pomalinku, a zvednete se. Děti, které se teď rodí, vám přicházejí na pomoc. Jsou to obrovské duše. A někdy se vám bude zdát, že jsou obtížní. Protože ony mají úplně jiné náhledy, jiné pocity, se kterými jste se předtím nikdy nesetkali. Jsou jiní. Skutečně jsou jiní. A přišli taky proto, že oni už samozřejmě v té páté dimenzi žili. Většina z nich. Jsou tu ale také děti, které patří hodně tvrdě do třetí dimenze. A většinou tyhle pětidimenzionální děti, ať jsou křišťálové, nebo indigové. To už je jedno. Tak oni musí být prozkoušeni těmi, co jsou v těch nižších hladinách. Právě, aby si to ověřili, ale hlavně, aby to ukázali i vám. Jak se tady v tomhle tom smyslu samozřejmě můžou, či můžete chovat. Jsou fakt neuvěřitelní.

Já mám pět vnoučat. Každé vnouče je úplně jiné. A oni se doplňují. Já jsem včera vyprávěla zrovna tamhle u Paola a Péti, jak ty moje dvě děti, které jsem porodila, já jsem jim vždycky říkala. „Kdyby vás dali do mixéru a rozmixovali, tak jste dvě dokonalé bytosti“. Oni se fakt narodili k sobě. Sourozenci se rodí k sobě. Lucka je panna. A ona je precizní na všechno. Absolutně dokonalá. A Péťa je blíženeček. A to bylo dítě, které se nikdy neučilo. Ona je přirozeně obrovsky inteligentní. Z toho, co ji bavilo, měla jedničky bez učení. A z toho, co jí nebavilo, měla čtyřky. Její vysvědčení bylo jedna, jedna, čtyři, čtyři, jedna, čtyři, jedna, čtyři, jedna. A nehlo s ní nic. Já si pamatuji, jak jsem jednou trvala na tom: „A teď se to naučíš a basta. Ty bys mohla mít krásné známky, protože lidi dřou na gymplu, ten gympl je obrovsky těžký a mají trojky. Ty máš čtyřku bez toho, že by ses do toho podívala. A ona zase, je úžasná. Je pokorná. Ona zase, tak jo. Já přijdu za dvě hodiny a ona koukala na ten samý odstavec. Já říkám: „Vypadni, vypadni, to nemá smysl. Ale pozor, tohle dítě žilo bez stresu bez ničeho. A Lucka, byť precizní, furt nervy. Nervy na dranc. Aby měla tohle, aby neměla tamto. Tam furt bylo něco. Takže vidíte, že všechno má svá plus. Ta malá to teda fakt přeháněla. My jsme třeba přišli ze školky. Já jsem jednou byla v Celetné ulici. Tam je přece duchovní literatura od Dobry Bednářové. A tam byly takové malé knížečky. Třeba: Rodičům malého Blíženečka, Rodičům malé Panenky, Rodičům malého...jéé, teď jsem chtěla říct malého vola, volečka nebo čeho... býčka (smích). A teď vidím, vždy na té přední stránce,

tam byl obrázek toho dítěte. A u toho blízence, tam seděla Petruška. Takový přiblblý blažený úsměv. Bordel, jak v tanku. Vytažené šuplíky. Takhle za uchem jí visela ponožka a blaho, jo. Hele, my jsme přišli ze školky domů nebo ze školy a já říkám: „Běž se převléknout, ať doma nechodíš v tom školním oblečení“. Já jsem za půl hodiny přišla a ona né. Tak já jí znova říkám: „Převlékni se“. A ona teda, tak jo. Tož si rozepla kalhoty. A když jsem viděla, že má rozepnuté kalhoty a už leze z té nohavice, tak jsem odešla. Předpokládala jsem, že to už dodělá. Já přijdu za hodinu a ona za sebou tahala pořád tu jednu nohavici. Ta byla na zabití, přímo. (smích). Ale blažená. To bylo tak spokojené dítě. Lucka zase byla kritická. Takže ony si fakt dávaly kapky. A pamatuji si jednou, to Lucka zasáhla. A to bylo pro ni taky dost těžké. Protože to dělala Péťa blbosti a Lucka, protože je čestná a taky tam je obrovská hladina charakteru, na ni nechtěla žalovat. A jednou přišla ke mně a řekla: „Se ti divím, mami, proč ty ji nenařežeš? Dělá takové blbosti“. Ale nechtěla mi říct, co. „Hele, já o žádných blbostech nevím?“ Teď ona nemohla mluvit, tak jo. Po letech se mi svěřila. Že když jsem nebyla doma, skočila na Petru a zbouchala ji. A říkala: „Mami, ty jsi měla pravdu. Pozor, ta ležela na zemi, já do ní bušila i jsem do ní kopala, takhle. A ona s takovým úsměvem, ještě si kopni. Já jsem se na ni nedostala“. Ano, tam cítíte tu bezmoc. Že na tu duši nemůžete. Že kopete jenom do té schránky. Ale říkala. „Pak mně bylo mizerně“. Říkám: „no bodejť by ne“. Pak se cítíte blbě. To je útok. To je hrozně špatný pocit. Tam zjistila, že vlastně takhle to nepracuje. Nechtěla mi věřit, tak musela tohle zažít. Protože já jí říkám: „Tím nic přeci nedocílíš, když ji zboucháš“. „Mami jo, ale říkám ti to až po patnácti letech. Já jsem dříve neměla sílu ti to říct“. Ano, tak to je upřesnění času.

Takže, máte tady ještě nějaké dotazy? Nebo už tady jsou někde nějaké dotazy? Jestli se chcete zeptat ještě na něco? Protože už začneme. Ty jo, tady jich ale je. Takže začneme, ano děkuji. Jé, to je prázdné. Vy nemáte dotazy, tak to je super. (smích) Prosím vás, to, co vás zajímá, je velice důležité. Protože někdy skutečně, když odejdete a nedostanete odpověď, můžete mít pak nějaké komplikace. Mimochodem, Bůh je úplně všechno. Prosím vás, nezaměřujte se na moji osobu. To je zbytečné. Stejný Bůh žije i ve vašem sousedovi. Kterého třeba považujete za pitomce. Stejný Bůh žije skutečně vedle vás, v komkoliv a jindy vám to Nadjá řekne přes člověka, od kterého byste to vůbec nečekali. A je to ta samá univerzální pravda. Víte, když se pak spojíte, začnete zažívat obrovské, ale obrovské, neuvěřitelné zázraky. Vy jste totiž potom vším. A všechno, co vaše tělo bude potřebovat, dostane. Já jsem teď zažila obrovský zázrak v prosinci. On je podobný, jako jsem vyprávěla, co bylo v létě v srpnu s tou majoránkou. Slyšeli jste to? Majoránku? Aha... a chcete to vyprávět? Je to krátké, teda. Já jsem v srpnu byla v Mnichově na našem statku. My jsme tam nosili kameny. Pracovali jsme tam, protože tam se potřebovalo něco vytvořit, takže jsme makali. A já jsem odjížděla o jeden den dříve. Petruška s rodinou tam ještě zůstala s Paolem a dětmi a ještě pracovali. A Péťa říkala: „Mami, zítra přijedeme večer, udělej nám bramboračku“. Já si říkám, dobře. Ale neměla jsem doma majoránku. A protože jsem pracovala v laborce a měla jsem ještě spoustu jiných povinností, tak si v rychlosti říkám: „Nesmím zapomenout na tu majoránku. Nemůžu zapomenout na majoránku. No, když zapomenu, tak holt zapomenu“. Tak skočím do auta, a sice to bude komplikace, nicméně, přijela jsem do Spáru a tohle mi probíhalo hlavou, když jsem byla na takovém tom eskalátoru, jak

jedete dovnitř nákupního centra. A ozvalo se: „Neboj se, nezapomeneš“. Ještě jsem zažertovala. Říkám mu: „No, to jsem zvědavá, jak to uděláš?“ Já si neberu takové ty velké těžké kovové košíky. Ale nahoře v tom Spáru, tam jsou dole takové umělohmotné vozíčky. Jenom se vysune takový ten taháček a vy to taháte za sebou. Teď tam přijdu, protože jsem měla více věcí nakoupit. A tam nebyl žádný. Tak jsem běžela vedle. Tam je asi 10 kas. Běžela jsem k první, k druhé a nikde nic nebylo. Až najednou asi u sedmé kasy z druhé strany jako by byl jeden. Tak říkám: „No konečně“. Já se sehnou, ohnu se a v tom košíku, který jsem si vzala, byl pytlík majoránky. Tam jsou desetitisíce výrobků a někdo, nějaký jiný Bůh s jinou tváří, mi ho tam připravil. Abych na něj fakt nezapomněla, až tam budu běhat a shánět všechny ty suroviny.

Něco podobného jsem zažila teď v prosinci. A to bylo ještě úžasnější. Protože dvacátého devátého prosince má můj bývalý muž narozeniny. A my, ten den ráno, jsme jely s Lucinkou, Aureliem a s klukama francouzskými nakoupit mu do Hypernovy nějaký dárek. Oni chtěli koupit nějaké cedéčko. On má rád muziku. Teď jsme vlezli do Datartu a ten Datart tam je obrovský. Obrovská hala. Tam jsou samé fochy. Ty ulice jsou takové spletité. A oni se všichni rozprchli. Oni kupovali více věcí. Ještě obal a fotoaparát a já nevím, co všechno. A najednou jsem neviděla ani Lucku, ani Aurelia, ani Jovanka. Jenom vedle mne se Rafík zapíchnul. Našel nějakou digitální hru a teď to tam tak mastil, tu hru. Tak si říkám, tak jo. Aspoň jednoho vidím. Já se pak neorientuju. Víte co, ten vývoj totiž přichází kontinuálně. To znamená, že vy něco umíte a jak přibývají jiné vlastnosti, se vyvíjíte, tak z vás něco odpadá. Já dneska jsem tady taková. Dříve jsem byla více praktická. Teď už ne. Teď tady tak jako přežívám. Zas tu hlavu mám vystrčenou trošku víc a vy nevnímáte, že i vám se to děje. *To* znamená, že vy si předem nabíráte i dovednosti, což vy vůbec nevnímáte. Ano, to tělo je kompletní. To Boží. To znamená, že fakt i ty umy, které jste kdysi měli, už jste je odložili. Třeba jste, nevím, plácnu, pletli. Dneska nepletete. Už vám to nic neříká. Něco si odžijete. Jen takhle se to předává, jo. Takže já někdy jsem taková yyy...Já se teda nebojím. Důvěřuju tomu Božímu tělu a vím, že mi někdo pomůže. A teď. Tak jsem si řekla, tak jo, tak já tady budu aspoň tím tělem vedle toho Rafaela. A vedle něj byla obrazovka, kde začali dávat nějakou krásnou pohádku. Bylo to z Anglie asi z 16. století. Ten děj se odehrával. Bylo to nádherné aranžmá. Tak jsem si říkala: „Budu koukat na tu pohádku. Ať si to tady dělají třeba hodinu, to je mi jedno“. A najednou koukám na pohádku a pohádka se mi líbila. Uplynulo asi pět minut a najednou jsem zjistila, že je mi divně. Tak jsem se zaměřila na to, proč? A já jsem zjistila, že mám obrovskou, ale obrovskou žízeň. A víte, mně se rok předtím v té Hypernově stalo, že mne Otec přepojoval. Já vám to pak budu vyprávět. Já se k tomu vrátím, abyste viděli, co je to přepojování. Ano, mně se to stalo na veřejnosti a byla u toho Petruška. Ta druhá dcera, ta byla vyzkoušená, teda. To má za jedničku. To vám pak budu vyprávět. Takže pozor. Pro mne jela sanitka. To bylo neuvěřitelné, co se dělo. A teď já jsem najednou ucítila, že mám obrovskou žízeň. Až mi bylo divně, fakt jako na omdlení. Ale říkám si: „No, tak teď toho kluka tady nemůžu opustit. Je nevidím, musím to vydržet. Slyšíte to. Žádná panika. Ne, беру to tak. Při nejhorším si tady lehnu. Za chvíli vstanu. To se mi kdysi dávno taky stalo. To jsem měla ještě holky úplně malinké. Jedné byly tři roky a jedné bylo šest. A byla jsem s nimi na velkém řetízkovém kolotoči. A tu malou jsem měla na klíně a ta velká už litala sama.

Jenže pozor. To už nahoře nechtěli, aby se mi takhle odkrvoval mozek. My jsme slezli dolů a já jsem cítila, že omdlím. A teď. Taková ta jako na foglvizi. Udupaná hlína. Špína. Já měla úplně světle zelené šaty i vršek. Teď jsem věděla, že tam sebou fláknu do té špíny. A kolem mne malé děti a davy lidí. Já těm holkám říkám: „Holky, buďte klidné. Mamince je divně, já si tady chvilku lehnu. Hele, já jsem fakt sebou plácla. Ani nevím, jak dlouho jsem byla v bezvědomí, chvilíčku. Za chvíli jsem se probrala a holky tam stály a (smích) držely se za ruce. Já říkám: „Dobré, holky jdeme“. Já špinavá, jak prase. (smích)...nic, žádný problém. Naše holky ví, že se dá vyřešit úplně všechno. Tak jsem si říkala, kdyby se mi to dneska stalo, tak jako nic se neděje. A najednou, hele, uplynulo asi patnáct vteřin a slyším. „Ivo...“, se otočím a asi patnáct metrů přes dva fochy stál Aurelien. A takhle ukazoval. Tak jsem se koukla tím směrem, kam ukazoval. A tam byl bojler s kelímkama a s vodou na pití. Vy se pak spojíte s každým. On vám přesně ten Otec přes někoho vše řekne.

Minule jsem byla ve Spáru. A já někdy, když tam jdu, já mám ráda takové ty čulifrndy kávové z těch automatů. Mně to přijde takové obyčejné, takové kouzelné, takové normální. Takže si ji koupím za deset korun a pak tam chodím a upíjím a házím do toho košíku věci a je mi hrozně dobře. A teď jsem dopila a chtěla jsem vyhodit ten kelímek. Jenže jsem nikoho nemohla najít a najednou koukám, u takových těch mrazících pultů, tam byly tři ženské, co doplňovaly mražené výrobky. A měly tam igelitové pytle. A teď jsem se chtěla zeptat, jestli to tam můžu hodit. Jenže ony si mezi sebou strašně intenzivně povídaly. Tak jsem tam stála s tím kelímkem a najednou šel pán, tak asi pětadesát let. A takhle pusou mi řekl: „Vyhoďte to tam“. Tak jsem to udělala. Hop. Otočila jsem se a šla jsem. Bůh mi to řekl. Nemusela jsem čekat až doblafaly, jo. (smích). Vy se pak dovíte úplně všechno. Všechno je ve správný čas a ve správnou chvíli. A je to skutečně neuvěřitelné, co se děje. Když budete pak cokoliv potřebovat, okamžitě to přijde, nečekaně. Ale pozor, aniž byste to chtěli. Tam už je jenom rozhodující potřeba. Protože vy jste pak buňka. Zkuste si představit, že tyhle ty buňky mají také vaše čakerní systémy. Ta jedna buňka je neoddělená a miluje všechny lidi okolo sebe, aniž by některé viděla. Vemte si, buňka na dlani nemůže vidět buňku na palci nebo na koleně či na zadku, dokonce. Takže nemůže vidět, ale souhlasí se vším a taky souhlasí se všemi situacemi, což jsou vlastně věci a procesy, které se odehrávají v těle. A ona jenom slouží. Tehdy vědomí toho těla se stává vším. Ano, tam buňka není oddělenou. Je vším. To je pozice člověka i těsně před osvětlením a i samozřejmě po něm. To je sjednocení. To je pátá dimenze. Tehdy vás obrovské vědomí těla chrání. Buňku chrání. Kdyby kdokoliv na takovou buňku z toho těla zaútočil nebo pozor, měl v úmyslu a byl by tak egoisticky ponořený, že by to necítil a chtěl by zaútočit, ten člověk se nedostane k tomuhle člověku, aby mu ublížil. Tam se stane takových věcí. I kdyby měl v úmyslu skutečně někam jít a tomu jedinci ublížit, nedostane se vůbec blízko k němu, protože to Boží tělo toho člověka ho chrání. S výjimkou tedy, kdy přišel bod B a už by ten člověk měl odejít. Tak se toho využije jako rychlý, skutečně nečekaný odchod. Ale většinou se to stane samo při nějaké akci jiné. Tyhle ty plány a způsoby odchodu potom na druhou stranu, ty jsou plánovány zase jinak. A způsoby odchodů, když se dějí rychle, se plánují asi dva až tři dny dopředu. Ale to už je záležitost vašeho vyššího Já, které o tom ví.

Spousta lidí řeší, prosím vás, v poslední době, také sebevraždy. Prosím vás, to také není nic špatného. Dřív jsme o tom nesměli mluvit, po té duchovní stránce. Vemte si, že ten, kdo se bojí smrti, je vaše ego. Vaše Nadjá ví všechno, co vám vyprávím. A Ego tady reprezentuje váš pud sebezáchovy, samozřejmě. Protože kdybyste ho neměli, tak byste skákali na druhou stranu, tam, kam vlastně původně patříte. Což není záhodno. Vy se sem do hmoty přicházíte učit být lepší. Takže vy tu musíte skutečně ten život prožít. Ale pokavaď někdo už dojde do bodu B a už všechno umí, to, co se naučit měl. Protože míra učení je daná bodem B. Tak Nadjá ví, že ten člověk už se tady více nenaučí. Přehodí hladinu rozhodování egoismu neboli Satanovi. Ten člověk se sám rozhodne jako jméno a tělo. Protože už toho tady má dost. A sáhne si na život. Je nanejvýš důležité, abyste ho neodsoudili. Abyste na něj s obrovskou láskou mysleli. Protože ta bytost ví okamžitě po provedení, po přechodu na druhou stranu, když odkládá tělo, že to byl projev egoismu. On to někde samozřejmě, teda tu sílu egoismu, prožije v dalším životě. Protože svým odchodem můžete někoho ranit. Někoho, kdo vás měl rád. Takže většinou pak v dalších životech prožíváte, že někdo od vás z okolí tohle zase udělá vám, abyste si prožili tu míru toho, že byste to dělat neměli druhým lidem. Protože vy je zraníte. Vy si připadáte sami zranění, proto to děláte, ale raníte ty druhé. Což není dobře. Stačí popřemýšlet o tom, co bych nechtěl, aby mi dělali druzí.

Mně nedávno psala maminka, která byla v tak pesimistické hladině, že mi psala, že někdy uvažuje jako by o odchodu. A psala mi, že má dvě malé děti. A říkám „Ježíši Maria, prosím vás, tak vy máte pocit, že máte špatný život a chcete ještě přidat další náklad těm dětem?“ A ona si to teda hned uvědomila a říká: „Ne, ne, ne, to bych nechtěla“. Já říkám: „Vidíte to, tak si nestěžujte a koukejte si vlastně zvednout optimismus už kvůli tomu, že tady ty děti máte. Že je milujete“. Takové všechny ty běžné starosti, to nic není.

Já jsem možná někde vyprávěla, jak jednou nám se shora vyprávěli, co ta jedna bytost tam prožila. Říkal: „Já jsem byl i papežem, byl jsem i králem. Byl jsem vším možným, ale nejúžasnější život byl, když jsem byl matkou s dvanácti dětmi. To bylo někdy v šestnáctém století. Každé dítě jsem měl s někým jiným. To jsem si užil“. (smích). „Ale já jsem hlavně usínal s tím, že druhý den vlastně nevím, co těm dětem dám do talíře. Ale každý den proběhl, každý den jsme se nějakým způsobem najedli. To bylo tak vzrušující. To bylo tak úžasné“. Ano. Tady jde o prožitky. Tak si užívejte. Stojí to za to. Hmm... nalaďte chuťové buňky. (smích)

Takže první otázka: „*Ako vidíte žiarenia a auru a ako to začalo?*“

Víte, ono to začalo už úplně od začátku mého zrození. I když já, pozor, já auru nevidím. Což je obrovský dar. Já jsem přišla jako učitel. Takže já jsem o všech věcech vídávala v dětství pouze přes vize, které jsem měla. Tu základní jsem vyprávěla na základních přednáškách. Ta byla jedna z nejdůležitějších. Kdy vlastně jsem utíkala s tím malým dítětem, s tou holčičkou do toho kopce a chtěli nás zmydlit Rómové. Ano, tam jsem věděla, když jsem se z toho probírala, že je to pravda, jenom jsem tenkrát tomu nerozuměla. Jak to, že když jsem se dotýkala vlastně rukama hlavy dítěte, tak se do ní nemohli trefit. Ale vzápětí, když bych ji nadzvedla, tak že ano. Ano. Pokavaď se naučíte

žít to, co vás učím jako učitel, tím se vás vlastně neustále dotýkám. Ano, my se vlastně pak spojujeme v tom Božství. A věřte mi, že i Otec měl úkol. My jsme přišli čistí s mým mužem absolutně, ale takzvaně jsme byli ponořeni do hmoty záměrně, kvůli vám. Protože jsme tady těch spousty let nemohli žít a nic neřešit. Zkuste si představit, když vidíte všechno jako nesmysl. Co se tady děje. To by bylo hodně těžké. Takže ono to začínalo postupně. Každý rok se stalo něco dalšího a jiného. Vnímala jsem věci. Ponechali mi hlavně tvrdohlavost. To jsem řešila ve svém dětství. To bylo jediné snad. To jsem si pak odložila v manželství, tam jsem prošla obrovskými zkouškami. Kde jsem prokázala, že skutečně neumím lidi posuzovat jako špatné. Ať dělají, co dělají. Že mi nevadí, že se neumím zlobit. Neumím nenávidět, neumím fňukat ani posuzovat. Já jsem jenom tělem konala všechno proto, abych tu rodinu vyléčila. Když máte obtížný vztah, děláte všechno pro toho druhého, aby pochopil, aby to nedělal. Pak už zbývá jediné. Být pořád šťastný. Já jsem byla. Když bylo po scéně, tak jsem byla šťastná, že je po scéně. Protože jsem věděla, že kdybych byla zborcená, tak by se třeba děti mohly zablokovat lítostí nebo nenávisť. Ony tam různé bloky jsou, které si odnáší. A to už je služba druhým lidem. Takže, po pár letech zkoušek, celkem osm a půl roku to trvalo, mně pak Otec sám v noci vzbudil a řekl mi, že se mám rozvést. Vidíte to. To pak přijde samo jenom jako informace. Ale já stejně ještě dva roky odolávala. Potřebovala jsem mít jistotu, že mám absolutně čisté svědomí. A svého muže do dneška miluji za to, co pro mne udělal. Skutečně. Věřte mi. Tam není žádná přetvářka. To ani není možné. Ale během těch let jsem se zakořeňovala takzvaně do toho Božství. A pak od roku devadesát osm začínaly shůry chodit v noci bytosti. Byly z různých hladin. Protože existují vyšší i nižší. Tak jako my tady se vyvíjíme postupně, i nahoře jsou obrovské hladiny Božství. A jsou i nižší hladiny. Takže jednou chodil Svatý Petr, Svatý Pavel. Pak třeba chodila Tereška. Pak chodila bytost, která si říkala X. Jim je to jedno. Pak chodila bytost, která mi říkala: „Říkej mi Bába“. Tak takové různé bytosti. A to byly skutečně obrovské duše. Tam už je obrovská energie všech lidí, kteří tady vlastně kdysi žili. Protože tím, jak zase po čase ta bytost vystoupí na vyšší hladinu, tak se spojí s různými svými energetickými úrovněmi, takže je zase vzdálenější od těch hmotných hladin. Ale jste to vždycky vy. I Jáství končí až tady zakořeněné ve hmotě, takže části těchto bytostí jste skutečně vy. A oni nám sundávali závoje. Závoje má každý člověk, takhle kolem hlavy. To vy nevnímáte. A je to závoj egoismu. Kdy přes to svoje chtění vy vidíte svoje věci tak, jak se vám zdají správně nebo špatně. Vy vidíte a při tom jste slepí. Vy nevidíte jejich skutečnou podstatu, a proto člověk odmítá, aby se mu tohle dělo. Aby druhý člověk mu tohle dělal, jo. To je zbytečnost. Teprve v hladinách, kdy je možno, i vývojově tady na planetě nebo na jakékoliv jiné planetě, dojít k povýšení. Tehdy vždycky se takovéto bytosti, a je to připravováno shůry, narodí. Takže nás nechali spát a pak nás, mne teda, to bylo v mém třiatřicátém roku života, probudili. Nicméně, já nevidím aury, jenom moji a za určitých podmínek. Protože oni věděli, že bych obrovsky tenkrát trpěla, kdybych jako dítě chodila po ulici, teď bych věděla, jaké ti lidé dělají blbosti a nemohla jim pomoci. To nejde. Já jsem nesměla mluvit. K čemu by mi to bylo? Jenom bych trpěla. Takže to se muselo nějak vyřešit. Takže, až v roce devadesát devět jednou přišli shůry a říkali mi: „Začni šahat lidem do aury“. Jak můžu šahat lidem do aury? Copak je můžu vzít za ruku a říct, „pojd', já si na tebe šáhnu?“ To přece nemůžu někoho takhle

nahánět. A ten anděl říká: „My ti někoho pošleme“. Za dva dny jsem šla do Testroje, kde byla ordinace paní doktorky Ludíkové. Přijdu tam, paní doktorka něco dělala u křesla, a jak byla skloněná, tak vidím sestru Ivanku Lužných, jak míchala otiskovací hmotu a tvářila se útrpně. Říkám jí: „Co ti je?“ Ona: „Mně strašně bolí žaludek“. A teď jsem věděla, že je to pro mne, tak jsem si v duchu říkala. „Je tam doktorka, křeslo, pacient“. Nahlas říkám: „Až to domícháš, tak přijď za mnou“. A sedla jsem si vedle do místnosti, že tu čekám na otisky. Oni tam taky měli vodu. Takže jsem nachystala vodu, protože voda nebo svíčka jde. Tam nebyla svíčka, že jo. Tam nemůžu chtít v ordinaci, zapalte mi tu svíčku. A přijdu tam a říkám jí: "Můžu něco zkusit? Jenom chvilku. Neboj se, já si něco vyzkouším". A teď jsem tak dala ruku. No, taková bolest, co mi přišla do ruky. Si říkám: "Vydržíš chvíli, klid, jenom dýchej". Tak jsem to takhle stahovala a dávala jsem to do vody. To odtékalo. Po třetím stáhnutí už jsem nic necítila. Říkám: "Mělo by to za chvilku přestat". Druhý den jsem přišla do ordinace pro otisky a ona říká: "Jak jsi to udělala? Ty jsi zavřela dveře a mi nic nebylo". Já říkám: "Ty vole, to je dobré!" (smích). Víte, oni ti lidi si to občas takhle řeknou. Já jsem věděla, že jim musím vysvětlovat, co nemají dělat. To byste byli jak tankštele. Oni by nepracovali, to by byla magie. Takže, oni mne nahore napřed nechávali. Ale já pozor, já když obejmu, takhle a já miluju lidi, tak někdy cítím, co tam kde máte. Jako ty píchance. Pozor, dvakrát se to taky stalo, že jsem letěla vzduchem. To byl tak obrovský blok. Vy si nedovedete představit, že jste jak časované bomby. Někdy, když si uděláte blok, a ještě přidáváte další emoce a další odmítání. Tak ta čakra vypadá, jako když nafukujete balonek nebo naplňujete ho vodou. Taková úplně fakt bomba. A to když praskne, tak to jsem letěla vzduchem. Asi metr. A pozor, ten člověk valil oči. Protože vy nevnímáte tu realitu tohoto světa, co existuje. Pak když vidíte, co dovede ten člověk udělat, neví o tom, že to tam je, strašně se mu uleví. Takže, ale to mi nenechali vlastně, což bylo úžasné. Já jsem dostala dar ten, že jsem vlastně strkala ruce, když jsem byla požádaná a ten člověk napřed vyslechne, jak má opravovat. Proto já jsem každý týden v sobotu ráno sedla v devět hodin a do večera jsem mluvila k jednomu člověku. Každý týden stejně. Základní přednášky. Pozor, ty byly šesti až devíti hodinové. To bylo úžasné. Oni mne překvapili tím natáčením, takže tam jsem mluvila jenom pět a čtvrt hodiny vlastně na těch Základních přednáškách. Ale jinak to povídání je delší. A právě je to zkrácené o to, co teď, v uvozovkách, vykládám vám. O ty jemnější věci. Takže mne na to připravovali dvanáct let. Pro mne to pak byla tak bravurní záležitost, že jsem si ráno sedla a najednou ten člověk odcházel a já jsem měla pocit, že tam byl hodinu. Přitom to bylo devět hodin třeba. Pak tam někdo za mne mluvil. Když si takhle před vás stoupnu, tak mi začne vytékat ze srdeční čakry obrovská vlna lásky. Ono se to valí, ono je to takové hutné. Vy to nevidíte, já to cítím. I obrovské teplo a jak se to vyvaluje, tak já odečítám informace a mluvím přesně podle toho, co potřebujete slyšet. Tam ten náběh je. Takhle vlastně to potom postupovalo. No a teď to vlastně probíhá ve velkém množství. Protože jsem dostala také takový grif, že skutečně se podívám na člověka a vím, jaký je problém, když se tam něco děje a nemůžu šahat. A nemůžu mu nic říct. Pak je hlavní, což je úžasné, když ten člověk chce tu pomoc, že podmínkou je, aby slyšel minimálně Základní přednášky. Jinak nemůžu šahat a ani bych to neudělala. Protože víte, někdy pomocí ublížíte. A někdy ne-pomocí pomůžete, ale to můžete vycítit jenom, když už budete

hodně vysoko. V tom smyslu duchovním. Ano, nemůžete pomáhat jen tak člověku, aniž by on sám nepracoval. Na tomhle principu, prosím vás, teď už hodně lidí udělalo obrovský pokrok. I v těch léčitelských kruzích. Což je báječné. Já mám z toho velikou radost. Protože dejme tomu třeba homeopat. Ony homeopatika jsou výborné. Ony dělají to, že rozvazují skutečně bloky, ale ten pacient musí pracovat. Jinak do nekonečna bude jíst homeopatika a donekonečna si dělat bloky. A bude se zase zablokovávat. Ne, vy musíte změnit chování. Už i teď jiné varianty léčení používají vysvětlování, ano. Je to velice důležité. A přesně uvidíte, kterou čakru ten člověk neumí. Protože přesně v tom úseku má zdemolované orgány. Takže nohy a spodek pánevní, to je přesně v tom systému, vidíte? To je první čakra. Vylučovací, rozmnožovací ústrojí je druhá čakra. Žaludek, žlučník, játra, slinivka, dvanáctník je třetí čakra. Srdce, ruce, plíce je čtvrtá čakra. Pětka jsou mluvidla a komunikační orgány. To znamená mluvidla, když mluvíte ven. Jenže vy komunikujete i do sebe, takže i uši a zbytek hlavy je šestá čakra, přes kterou si vás ten Otec převezme. Pak už jste jeho. Pak už se dál o vás nemusím starat, protože já jsem pro vás jenom Brána, prosím vás. Vy sice vidíte tohle tělo, to jméno k vám mluví, ale všechno je čistá energie. Takže jsem pouze Brána, která přináší informace o tom, jak se dostat k vaší skutečné existenci. Vy jste ten Bůh. Jestliže já budu toužit po Bohu, tak se k němu nikdy nedostanu. Vy jste Bůh! A jestliže jste ten Bůh, který si vybral tenhle osud, stačí přijmout celý váš osud tady s lidmi a se situacemi tak, jak leží a běží. I s každým odsudkem druhého člověka vůči vám. Všechno, protože svět je geniálně nastavený. Bez těch prožitků, které jste si vybrali, byste dneska nedělali to, co děláte. Nebyli byste na takové výši. A proto to bylo dobré. A proto vidím, když se spojuji s druhým člověkem, že to jsem já a to je ten druhý člověk. On mne požádá, vidíte? My jsme stejný Bůh. My jsme teda stejný Bůh i jako ti ostatní. Kdyby jich tady bylo milion, těch čudlíků, tak jsme to my. Ale protože on mne požádá, tak já napřed mluví. A je jedno, jestli slyšíte přednášku anebo prožíváte aurické sezení, při tom mluvení. A teprve potom si sáhnu do aury. Záleží na tom, jak vy přehodnotíte ten dosavadní život a ten blok. Třeba na první čakře se říká, zavřete si oči: "Otče, odpusť mi moje viny a hříchy v této oblasti. Jakož i já odpouštím všem mým viníkům a hříšníkům. Tedy já – Bůh, který si vybral osud se svým tvarem a svým jménem, jsem si vybral zapomnění mé skutečné existence Boha a tento osud proto, abych se všemi druhými lidmi, s jejich jmény a tvary jsem si prožil všechno, co mi udělali. A je to mojí vlastní vůlí, aby mně to udělali, neboť jsem potřeboval prožít zapomnění mého jména a tvaru. Že i s tím, co mi udělali, jsou pro mne dobří. A i já jim všechno, co jsem dělal, jsem jim slíbil, že jim udělám. Jako můj tvar a mé jméno. Neboť i oni potřebovali být prozkoušeni. Že v zapomnění tohoto jména a tvaru umí mne přijmout takového, se vším, co jsem jim udělal, jako dobrého. A i všechny mé situace mého života jsem si já – Bůh, který si přišel zahrát tento život, zvolil, abychom se v těchto situacích pohybovali my všichni, se jmény a tvary. A v těchto situacích řešili pouze věci a vyvíjeli se společně evolučně. A přijali tyto situace jako dobré. Už proto, že nám poskytly náš vývoj. A proto přijímám vše jako dobré. I lidi, i situace. Neboť kdybych to všechno nezažil, nemohl bych dnes být tam, kde jsem. Amen". Tohle je stav, který se říká na první čakře. A při tomhle tom rozjímání přijmete celý život, takový, jaký je. Druhá čakra je ještě speciálnější. Tam jsou totiž vztahovky. Tam se říká něco velmi obdobného, ale tam už

je vztah vadí, nevadí. Tam není dobrý a špatný. Tam je vadí, nevadí. Což je odpouštění a neodpouštění. Takže: "Otče, prosím Tě, odpusť mi moje viny a hříchy v této oblasti. I já odpouštím všem mým viníkům a hříšníkům. Teda já – Bůh, který si přišel zahrát roli mého jména a tvaru, jsem si zvolil všechny druhé lidi, aby mi udělali přesně to, co mi udělali v mém životě. A udělali mi to tedy dobře. Neboť to bylo mojí vlastní vůlí, aby mi to udělali, abych já vyzkoušel v zapomnění mého jména a tvaru, jestli umím nebo neumím odpouštět. Jestli mi to vadí nebo nevadí. A i já, co jsem udělal druhým lidem, jsem jim slíbil, že jim to udělám. Neboť i oni si potřebovali vyzkoušet, jestli jim to vadí nebo nevadí. Jestli umí nebo neumí odpouštět. A proto i já sám sobě si nikdy nebudu vyčítat, že jsem to udělal. Neboť po prožitku, co jsem udělal, mi bylo jasné, že už to nikdy nebudu opakovat. A proto vše bylo dobré. A i situace všechny mého života, jsem si Já- Bůh, který si přišel zahrát můj osud, sem do mého těla, s mým jménem, zvolil, abychom se my všichni v těchto vodách pohybovali se svými jmény a tvary. A zjistili, jestli nám ty situace vadí nebo nevadí. Jestli umíme nebo neumíme odpouštět. A proto vše tak, jak kdy bylo, v celém mém životě mého jména a tvaru, v celém osudu od zrození až do této chvíle přijímám jako dobré. Amen". Každá čakra má jiné podmínky. Jestliže tohle uděláte vnitřně, pak přebytek vašeho pochopení dostanou moje ruce, protože vaše Nadjá, Bůh, Vy, co jste přišli zahrát svoji roli, mi předá to pochopení do ruky. A tehdy se můžou začít dít skutečně okamžitě i zázraky. V životě. Protože lidé se najednou kolem vás začnou chovat úplně jinak. A i vy se samozřejmě cítíte jinak. Někdy, prosím vás, ještě přichází taková malá platba. Kdy něco zabolí, musíte něco prožít. Protože pokavaď já to cítím čistě, já nezasahuji magií. To znamená, že pro mě je to čisté, ale to neznamená, že je to i pro vás čisté. Někdy tam může třeba být pět, deset, dvacet procent, ano. A to už váš Bůh ví, že tohle jste nepřehodnotili úplně stoprocentně. A tohle si musíte skutečně odžít.

Takže... *"Věděla byste mi odpovědět, jaký je původ rodinné nemoci, která je předávaná po generace? Polycystóza ledvin. Je možno toto předávání nějak zpomalit, zastavit? Děkuji"*.

To je karma rodiny neboli rodu. Víte, já už jsem se zmínila o tom, že ano, vše je dobré. Takže karma je dobrá, prosím vás. Já jsem zažila něco teď na podzim a také mi ta paní psala. To bylo neuvěřitelné. Znovu mi psala, je to minulý týden. Napsala mi jistá maminka na podzim, že se jí narodil chlapeček. Má asi devět měsíců. A že se mu nevyvinula levá ledvina. Že hrozí operace, a i pravá tak trošku jakoby hapruje. A jestli umím pomoci. A že jí nějaká paní vystrašila s karmou a já nevím, s čím vším. Tak jsem jí honem napsala. Prosím vás, já vám odpovím během pár dnů, ale hlavně hodte za hlavu ty řeči od té paní. Já vám pak vysvětlím, proč je to dobré. Pak jsem se k tomu dostala. Takže jsem jí napsala, že jí teda musím sáhnout do aury. I jí, jako matce takhle malého dítěte, abych zjistila, kde je příčina. Protože malé dítě, prosím vás, si vás volí jako pokračování karmy. Jestliže matka neumí odpustit, tak se k ní narodí dítě, které předtím taky souviselo s karmou. Taky tohle neumělo a narodí se, aby se učilo zase egoismům podobným. A tady se to skutečně stalo, protože, když jsem mamince šáhla do aurických těl, tak jsem zjistila, že osm až devět let zpátky, někomu fyzickému neodpustila. Tam byl jeden nebo dva lidi zkrátka s obrovským neodpuštěním z její

strany. Lidsky přeloženo, že jí vadilo, co ten člověk udělal. Když byste s tím člověkem, prosím vás, mluvili, ještě neznamená, že jste mu odpustili. Když si o něm budete myslet, že udělal věc špatnou a vadí vám to, tak jste mu neodpustili, i když se s ním denně stýkáte a usmějete se na něj. Nebo o něm nepřemýšlíte, na tom nezáleží. Nesmí vám vadit. Ano, ono je to všechno dobré, co vám udělal. Vy jste potřebovali prozkoušet. Jestli umíte nebo neumíte odpouštět. A proto to bylo dobře, že vám to udělal. Takže tady se někdo pohyboval. A teď si vezměte. Celou tu dobu, těch devět let, jí pracuje vylučovací a hormonální systém na dvojce pod jinou hormonální hladinou. To znamená, že dítě si ji vybralo a pozor, žádné výčitky. Já jsem říkala: "nesmíte si to vyčítat, že je to vaše vina... ne. Vaše dítě si vás vybralo jako dokonalou matku. Znamená to, že ono k vám skutečně patří. Jestliže dneska přehodnotíte to, co jste cítila k tomu člověku osm až devět let zpátky, může i dneska, protože vy to dítě kojíte ještě, dojít k nápravě hormonů a může se dovyvinout ta ledvinová pánvička". Protože ona hrozila operace. A říkám: "Věřte mi, že když dojde k operaci a vy nepřehodnotíte blok, tak je v tom doktorovi stejný Bůh. Pak se operace nepovede. Anebo se povede, když přehodnotíte". Víte, každý doktor přichází k operaci s tím, aby to udělal, aby člověku pomohl. To se zkrátka stane. A věřte mi, že není náhoda, že v někom zašijí špachtli, jo. To jsou pak takové věci, vidíte a ti lidi se pak soudí a z těch nemocnic to tahají. Co si na kom vezmete, když se někomu poškodí zdraví? To jsou pitomosti všechno. Pak to ještě zasahuje do peněz, které patří vlastně i jiným pacientům. A to jsou zbytečnosti. Ti lidi potřebují prožít tyhle ty blbosti. Ale ať je prožívají. Oni musí zjistit, že je to marné. A proto se to děje. Nicméně, ta žena mi psala už před Vánocemi, ale psala mi i minulý týden. Že ta ledvina se dovyvinula. Takže oni to dokázali. Na operaci nemuselo to dítě vůbec jít. A měla obrovskou radost a já taky. Takže vidíte. Zdánlivě tohle to je něco podobného. V té rodině, pokavaď tam jsou ledviny, je neodpouštění. Tam jsou vztahovky, vzájemné. Proto ty duše se rodí k vám do rodiny, protože tam se to dědí. Já jsem vyprávěla, že genetická nemoc neexistuje. Fakt. Ano. V naší rodině všichni měli křečové žíly. Obě babičky, oba dědové, tatínek, maminka. Já je nemám. Nemám, protože já jsem se vždycky chovala jinak. Ano, je to dědičné, pokavaď to dítě opakuje egoistické směry chování toho rodiče nebo toho nějakého předka. I váš rodič to nemusí mít, ale když budete opakovat věci, které dělal dědeček, tak to mít budete. To je taky jednička a směrem do nohou, tam je pesimismus jakoby uzavírání. Ale je tam taky i náběr nelásky k světu. A vůbec. Podle toho, která je to strana. Jestli do levé nohy, tak je to do hmoty k lidem konkrétním anebo do pravé nohy je to situační, takový ten vztah ke světu, k životu. Jednička je to, ano, přesně tak. Je to skutečně vztah do té hmoty. Jednička je hmota. To je život tady, ve hmotě. Ale vy jste přišli do hmoty, abyste se v zapomnění tady naučili ten život a toho Boha milovat.

Já teď měla úžasnou Nirvánu nad tím květákem. Ten teda byl. To bylo super. Pak už se radujete úplně ze všeho, fakt je vám dobře ze všeho, úplně. Stačí to přehodnotit. Jakmile jeden z lidí začne, pozor, je to těžké se vymanit. Jestliže máte okolo sebe všechny, kteří útočí a vadí jim chování druhého člověka, je těžké, naučit se dělat něco jiného, ale když už víte o poznatelnosti, tak ten první, když to začne dělat, začne to zmírňovat. Už to je obrovský náběr pro ty další potomky, kteří zase vidí: „Hele, babička to neudělala tak, jako máma, ale je to lepší. Mně se to líbí“. Pak se to postupně

odbourává. Je to složité a někdy to trvá hodně dlouho, ale dá se. Když by se k vám narodila obrovská duše, která by respektovala zásady poznatelnosti, tak to může zastavit. U sebe okamžitě a hned. Nebude mít nic. Protože ona si vytváří jiné hormony svým chováním. Vy už víte, že chování plus hormonální systém je jedno a to samé. Ano. Vy učíte svým chováním vůči světu vytvářet hormony svého těla. Takže vy jste určující pro chování buněk vašeho těla. Takže tedy, dá se to. Ale začněte od sebe. Vždycky je to od vás. Nikdo nemůže změnit svět tak, že ho zbouchá. Že mu nařeže a vynadá. To ne. Vy změníte svět tehdy, když změníte sami sebe. Tím se vše zastaví. To je jediná schůdná cesta. Nic jiného neexistuje.

„Nerozumím tomu, nebývala jsem nikdy nemocná, ani jako dítě a ani potom. Teď, během šesti měsíců, jsem byla čtyřikrát nemocná. Sice krátce. Nevolnost, nosohltan, záležitosti na jeden až dva dny. Je to zvláštní. Teď, o věcech, které dělám, přemýšlím, prociťuji, přesto stůňu.“

To je čištění starých věcí. Teď se hodně lidí čistí. A jsou to věci, které jsou i, samozřejmě, na chování zaměřené. To jsou karmické věci, těch je většina, ale jsou i nemoci, které vyloženě souvisí pouze s hmotným tělem. Jako třeba teďka ta moje rýma. Vemte si, vy dýcháte znečištěný vzduch, který tady, na té planetě skutečně, a zvlášť v těch velkých městech, je. Takže vy pak musíte po určité době, kde to tělo vnímá, že se to potřebuje vlastně vevnitř očistit. Začne vylučovat hlen a jde to z těla pryč. A je to záhodné. Přece to tam nenecháte? Jak já si užívám kapesníky, to si nedovedete představit. To nic není. Tady dochází k čištění i na té fyzické hluboké úrovni. Já si pamatuji, že se byl na mně podívat Palo Hyben v Brně a pak, když jsem přijela v listopadu či prosinci do Bratislavy, tak mi říkal: „Já jsem pak čtrnáct dní zvracel. A měl jsem průjem. Já jsem si říkal, proč já blbec jsem na tebe jezdil?“. Nicméně, říkám: „No a potom?“ A on říká: „No, pak mně bylo úplně, jak na obláčku. Pak jsem si to užil“. Tam byl pesimismus. On je hrozně hodný člověk a je strašně fajn, ale tam je smutek. Taková neradost ze života. To vás zanáší. A když si uvědomíte věci a přehodnotíte, tak všechny ty šlemy jdou pryč. Já jsem někde vyprávěla, že jsem celý můj vztah k manželství přijala správně, nic jsem neodsoudila. Všechno proběhlo úžasně, ale co jsem neudělala, to bylo, že když pak můj muž po rozvodu, samozřejmě, odvážel každých čtrnáct dní děti, což bylo správné, já jsem s tím souhlasila. Ano, měl stejné právo na děti jako já. Takové věci jsou bez debat. A nikdy bych ho nepomlouvala. Vždycky jsem o něm mluvila krásně před dětmi. Nicméně když odjížděl s tím autem a odvážel ty děti, než jsem si zvykla, ten první rok, možná dva, tak jsem vždycky prožila v mysli takový pocit: „Proč to musel dělat?“ Dneska vidím, jaká je to blbost. Když jsme se narodili, tak bylo napsáno, že v tomto roce se rozvedeme. A abychom se rozvedli, tak musel dělat blbosti, že jo. Já zase musela složit všechny zkoušky. Všechno to bylo nastavené, takže zeptat se "proč?", to bylo bez odsudku, ale proč to musel dělat? Uplynulo sedmáct let a jednou v noci mne někdo navštívil. Ráno jsem se vzbudila a věděla jsem, že se budu čistit, a to vždycky znamená, pozor, nějakou bolest. Nebo něco, že se bude dít. Což já беру. Samozřejmě s radostí říkám: „Tak jo. No tak když čistit, tak čistit. To jsem zvědavá, co se bude dít“. Představte si, ozvala se mi kamarádka. To bylo ve středu a v pátek se mi ozvala kamarádka. Říká: „Hele, my jsme se dlouho neviděly“. Takže teda

přijde. Přinesla mi kytičku, bylo to na jaře. Takovou primulku. Položila ji takhle na linku, šla se svléknout a vedle ní položila takový ajurvédský čaj. Zvláštní, s pepřem. Taková krabička sypací. Hele, já když jsem ten čaj viděla..., když mi takhle zacuká, já třeba vidím situaci a najednou mi zacuká tak podivně srdce, tak já vím, že to je ke mně. Jak jsem viděla ten čaj, tak to srdce udělalo ňam, ňam. Já říkám: „Tě péro. A taková velká krabice“. (smích). Hele, já jsem jí nic neřekla, samozřejmě jsme si popovídaly, jsme se zachechtaly. Ona za tři hodiny odešla. Já jsem si takhle stoupla před tu krabici a říkám: „Tak jo, tak když čistit, tak čistit“. Po prvním šálku čaje, to bylo asi ve čtyři hodiny, už jsem to cítila. Půl hodiny a jak začínám tuhnout v kříži. Víte, ty činy, které vy děláte, se ukládají ve vrstvách. Ve vašich buněčných stěnách. Tak to zkrátka je. A teď to čeká. Čeká to na impulz. Ten impulz je různý. Zkuste si představit, že kdysi dávno jste se seznámili s milovanou osobou a tančili jste třeba na nějakou písničku. Nevím, na nějakou písničku od ABBY. Bylo to krásné. Pak jste si toho člověka vzali, pak jste si dělali nějaké pěkné sviňárny, pak jste se rozvedli. A teď půjdete po letech, teď se blíží váš čas, kdy máte zaplatit, jo. Ono pozor, i ta platba, kdy vás má něco bolet, je tam zaznamenaná. Všechno, všechno je program. Takže v tu dobu, vy půjdete po ulici a napadne vás: „Půjdu touhle, a ne touhle ulicí“. A půjdete kolem otevřeného krámků a tam zazní tahle písnička. Okamžitě vám to evokuje vzpomínku na ten tanec, jak byl krásný a pak na ty sviňárny, co dělal. To je start. Už večer začne píchat tady. Pozor, já jsem čtyři dny a čtyři noci nespala bolestí. Od pasu dolů jsem byla černá jako čert. Já se vidím dovnitř takhle, od pasu nahoru jsem byla bílá, jak anděl. To bylo normálně Black and White. Já jsem fakt nemohla chodit. V tu dobu jsem neměla auto, tak jsem si vzala takový široký plášť a takhle jsem chodila na polikliniku. Jak šašek. To bylo hrozné. Nicméně, můj muž, ten to umí sundat tak jako já, ale já věděla, že nesmí. A on říká: „Já ti pomůžu, Ivanko“. „Nesmíš, nešahej na mne. Nesmíš“. Až po třetí noci, nebo po čtvrté, už si to tak nepamatuju, jsem říkala: „Tak, už můžeš“. A já jsem mezi tím byla u Amálky na automatické kresbě. Ona mi nakreslila fakt minus 17 let, a to skutečně bylo 17 let po rozvodu. Přesně v dubnu, kdy jsem tak koukala na ty děti v odjíždějícím autě. Říkala jsem si: „Proč?“ To ještě není přijetí vašeho osudu. Proč...?

Zrovna teď, 4. ledna, byla první letošní přednáška v Chabařovicích. A přišel tam pan farář z Chabařovic. Ale jako byl sympaták. Fousy takhle do pasu. A přišel mi o přestávce podat ruku a říká: „Hezké, hezky povídáte. Ale...“ (smích). A já jsem se začala smát a říkám mu: „Pane faráři, ALE není pokora a on tak vytřeštil oči. Ano, ale není pokora. Jo, pozor na to. Takže vidíte. Ano, je to pravda, že to bylo peklo. Já jsem za ty čtyři dny zhubla tři kila, a to jsem jedla. To byly tak strašné bolesti. Ve dne to ještě šlo, ale v noci, já jsem nespala ani minutu. A to jsem pak prožívala tak obrovské pocity a říkala jsem si: „Bože můj, za takovou drobnost, když prožiju tohle, co si odžijí lidi za všechny ty zášti, nenávisti, hádky a prokletí?“ Všechno děláte sobě. Takže je obrovský dar, když vám to můžu říct, abyste si na to dali pozor. A je obrovský dar, že už jste v hladině toho, že to můžete slyšet. Takže tohle berte jako za takové drobnosti, dočišťování. To nic není. Všechno skutečně musíte zaplatit.

„Co si myslíte o vyčištění karmy. Je podle vás možné zrušit karmu? Děkuji.“

Lucie, nikdo jiný než vy sami, ji nemůžete zrušit. Už jsem o tom dneska mluvila, že to je magie. A vám by se ohromně zhoršil osud. Vy se musíte doučit to, co máte umět. Vy byste neuměli jít dál. Takže by znova přišly podobné těžké osudové zkoušky, abyste je opravili. Jestliže k vám někdo přijde a kopne vás do zadku, to není náhoda. Vy jste si to zasloužili. To je vaše karma. Ale jestliže já to přijmu nitrem, nic tomu člověku neřeknu a nic si o něm nepomyslím, máte již splaceno. Proto jsou ti lidé andělé. To nejsou nepřátelé. Nepřátelé neexistují. Proto jim máte nastavit druhou tvář. Tím totiž rušíte karmu. Ale jakmile v hlavě zazní: "To je blbec". Už ji máte znova. Tudy si přiděláváte problém, protože jenom vy tu karmu můžete zastavit. A samozřejmě v téhle přítomnosti, v tomhle okamžiku, který prožíváte, máte přijímat všechno, co se děje. Tehdy nevytváříte novou. Prosazování vůle jedince neboli egoismus, je, že nechcete to, co je, chcete něco jiného. No tak chtějte to, co je. Je to vaší vůlí. Vy jste ten Bůh, který si to zvolil. V tomhle těle je Bůh na sto procent. Je tam nality. Já souhlasím úplně se vším. Kdyby mi kdokoliv, cokoliv udělal, by mi třeba někdo utrhl nohu, tak se to zkrátka stalo. Já budu šťastná, že mi zůstala ještě jedna. To je optimismus. Ale jestliže se někdo brání a hroutí se a proklíná někoho, to jsou další vztahy, které přijdou a jsou nekonečné, pak ty věci. Takže pozor. Já jsem nedopověděla ten příběh s tím mužem, který pak přišel na přednášku v prosinci do Prahy. On si nechal právě od jedné ukrajinské léčitelky vytáhnout karmu z minulosti. V dětství, z lítostí nad tím, že byl nemilované dítě. Já jsem mu tenkrát vysvětlovala, když jsem s ním byla na jaře, ať přehodnotí všechno. Protože k čemu lítosti? Nabral jste si celý osud tak, jak jste měl, takže ten je pro vás nejlepší. Máte na to šanci ho přijmout. Na co nad sebou fňukat, že mi někdo něco udělal? Nebo že jsem nemilované dítě? A věřte mi, že vy jste si vybral ty rodiče proto, že kdysi dávno vy jste někoho nemiloval, abyste zjistil, jak se cítí nemilované dítě. Ale dneska, když to víte, jupíí. své děti budete milovat. A on je taky miluje. Jenže on mi psal před tou přednáškou. Že okamžitě, jak mu ta paní vytáhla karmu, za peníze, samozřejmě, což by sám neuměl. On to měl přehodnotit a měl by po karmě. Stačí přijmout to dětství i s těmi rodiči. Oni byli dokonalí takoví, jací byli. Znamená to, že když tohle neudělal, on říkal: "Já jsem od nich odešel. Prosím vás, Ivanko, pomozte mi. Já nemůžu dýchat, já se dusím". Jenže, víte, v tom okamžiku já jsem ve spojení s Nadjá toho člověka a všechno se dělo proto, abych nemohla nic dělat hned, fakt. Tam bylo takových skype sezení. A furt do toho něco padalo. Takže on mi psal potom ještě jednou třetího prosince. To bylo po přednášce, v pondělí. A dostal se na řadu až předminulý týden. Dva a půl měsíce to trvalo. Ale po sezení se nadechl a říká: "Jé, mně se ulevilo. Jenže on to přehodnotil. A pozor, to Nadjá mne pořád zbrzdňovalo, abychom se sešli. Protože skutečně, on si nedolezl na dno. A den před tím Skype sezením mi psal, že se asi udusí, když se neozvu. Ale já jsem fakt neměla vůbec čas. To nešlo. Já jsem věděla, že fakt musí být na dně, aby tam znova nespádl. A on to dokázal přehodnotit a všechno bylo jinak. A řekl pak: "Ano, máte pravdu. Mně to došlo". Jestliže vaše učení je váš život, tak ten váš život za vás nikdo neodžije. Vy si ho musíte odžít sami. A musíte se vše naučit. A teď vězte, že pravda se vždycky mění, vyvíjí se. Tak, jako se vyvíjí pravda člověka, který prochází devítiletkou. Takže pravda, kterou vás dneska učím, je ve vyšších fázích úplně jiná. Ale vy byste ji bez této fáze nepochopili. Takže nebojte se, nebudete se tady nikdy nudit. (smích). Žádné vytahování Karmy.

Hezky si ji odžijte a děkujte těm, kteří jako andělé vám přicházejí činit takové ty jako by blbosti, že je činí. Neboť to jste v minulosti dělali druhým.

„Trápí mne přetlaky a tlaky v hlavě, ne bolest. Ale je to nepříjemné. Také hučení v uších. Tuším, že by to mohlo být z přílišného přemýšlení. Ale nevím si s tím rady. Poradte“.

Víte, myšlenky jsou vždycky od Ega. Ano. Ti lidé, kteří jsou logičtí, potřebují se všeho domyslet. Vy se máte naučit myslet srdcem. Ale tady se to týká i přechodových současných časů, protože doba transformace tady vždycky byla. Máte ji zaznamenanou ve vašem genomu. Což vy si vůbec neuvědomujete. To je váš osud. A ta transformace tady byla, už když jste se narodili. Byla ve vás zaznamenaná. Ten pocit toho vědomí. Toho přechodu. Takže tady to souvisí i s jiným vnímáním. Já třeba v noci, když se vzbudím, tak slyším morseovku. Takhle to lítá ve vzduchu. Ono je to slabé, ale slyšíte to. Jak jsem to tenkrát slyšela po prvé před lety, tak jsem si říkala: "Asi se zblázním". To nevíte, do jakých věcí až to doleze, že jo. Takže to jemné slyšení a jemné vidění, ono se vyvíjí a každý z vás, byť vidíte stejný svět, tak ho vidíte úplně jinak. Ne jenom z vašeho pohledu buňky, ale přes vaše vlastnosti a věci, které tady v tom světě máte udělat. Někomu jsou stejné věci více lhostejné než tomu druhému. Někdo naopak někoho irituje. To jsou různé pohledy. Ne jenom to. Vidíte i fyzicky jinak, a i fyzicky jinak slyšíte. Zkuste si představit. Určitě vy, co máte psa nebo hele tady vedle jsou myslivci. Když chodí s takovou tou píšťalkou, oni na ni písknou a slyší to jenom pes a ne lidi, že ano. Tady vidíte, že ten sluch se taky vyvíjí. Tak i vy máte v určitém rozmezí jiné vstupní konečné tóny. Třeba dejme tomu, někdo to slyší teprve od určitého tónu, ale někdo to slyší dřív anebo naopak v té horní hranici slyší dál. Takže i to je vývoj tady ve hmotě a ten záleží na vaší vibraci. Já třeba zvláště slyším. Teda takhle lidsky slyším normálně. Ale je to asi sedm let zpátky. Jednou jsem spala v pokojíčku a najednou vidím, já vždycky říkám, úžasnou ruku. Ano, oni ti andělé mají takové dlouhé štíhlé prsty. A měl v ruce něco bílého a takhle mi to zavrtal do ucha. Strašně to bolelo teda a dělalo to: win, win, win, jako když šroubujete. Pak se objevila druhá ruka. A zase to bolelo z druhé strany. A já jsem na to jenom zírala. Měla jsem zavřené oči, ale věděla jsem to. A jak tam našroubovali tu druhou, oni tomu říkají andělská naslouchátka, tak mezi tím, jako když do vás pouští dvě stě dvacet. Tak úplně mi cvakaly zuby. (smích). To si nedovedete představit, co pak lidi při tom prožívají. Jaká je realita. Opravdu je úplně jiná. Nebo ten týden, než jsem jela do Zlína. V noci spím. Já jsem tam jela v pátek, a to se stalo někdy v úterý nebo ve středu. Spím, najednou se v noci rozsvítilo a do mne vjely takhle andělské ruce, v břiše mne roztáhly asi tak metr. To tělo bylo úúúúú (smích). A takhle se roztáhlo. A teď všechny ty vnitřnosti tam udělaly blllll, jako by se narovnal a oni zase ty ruce vytáhli. Asi věděli, že by někde něco tlačilo a nezasloužila jsem si to. Takhle do mne šáhli a upravili mne, vytáhli ruce a bylo to pryč. Já valila oči jak blbec. Ale to jsou pak takové zážitky, a to vám buší srdce, ale je to blažené teda. Je to příjemné, když se vás dotkne to Božství. Nicméně, s těma ušima potom, když mne takhle zatahli, tak pak jsem si sedla. To mne probralo, že jo. Nic mne nebolelo. Když jsem to pak vyprávěla Jirkovi Vondrákovi na přednáškách, tak mi říkal: "Jé, ty máš andělská naslouchátka". A já je skutečně slyším, ale to není hlas, jako hlas. To je jinak,

jako. To je informace, kterou vám ta andělská energie řekne. Ale vidíte. Já jsem po nich nikdy nic nechtěla a ani jsem nebrblala. Jsme u proseb. Teď jste slyšeli, že jsem vlastně jako by prosila. Ano, za vás, ale pozor, to můžete a smíte do minulosti. Kde jste tedy něco nepřijali nebo odmítali jste toho Boha uvést sem do vaší hmoty. Tahle prosba neprosí. Prosit se do budoucnosti z našeho lidského pohledu, znamená, že škemrám o něco, co chci dostat. Ať je to spojit se s Bohem nebo ať je to nanuk, nebo dům, krásná žena nebo kariéra, to je jedno. Uvědomte si, že základ převodu do páté dimenze už je naznačený v Otčenáši. Je tam pátá dimenze. Ano. Buď vůle tvá, jak v Nebi, tak i na Zemi. Ano, to, co se děje v té Zemi, je tvoje vůle, i když přicházíš shora to zažít do té hmoty, do toho těla. Ale na konci už je blbost v uvozovkách. Ochraňuj nás od všeho zlého. Jo, to už je prosba. Protože vývoj se týká třetí až páté dimenze. Mně nedávno psala paní. Ivanko, já jsem skromná, já nemusím do páté dimenze, mně stačí čtyřka. A já ji nikde nemůžu najít. (smích). A tak jsem jí napsala, že špatně poslouchala, protože čtyřka je zastavení těch negativních emocí. To je vlastně spokojenost. Žitá spokojenost. Tehdy ona projde vlastně do té páté automaticky. Kdy přijme vlastně toho Boha do svého těla. Ano, vy jste Bůh. Takže žádnými prosbami, prosím vás, teď a tady směrem do té pomyslné budoucnosti vašeho těla. Takže, vy jste si zvolili tunel. Ten tunel vašeho života a osudu je hotový. Vy jenom vteřinu po vteřině tím tělem se sunete právě tím tunelem. Ono to je hotové. A věřte mi, tohle nemůže přijmout člověk, který má obrovské Ego. Toho by to úplně odrovnalo. Že on nerozhoduje. Kolikrát on prohlásí: "jo a bude to takhle!" Pozor, i tohle dělá Bůh. I ten Bůh ví, teď si potřebuje prožít tuhle tu mizérii. Tak on tvrdohlavě řekne ne. Bude si říkat: "Já jsem mu to zatrhnul". On to zatrhnul sám sobě. A neví to, ten člověk. Takže on si to musí skutečně prožít. Je to nutné.

„Jedenáctiletý syn se ještě občas v noci počůrává. Někdy jen trochu, někdy kompletně. Někdy je situace lepší, ale jsou i horší období“.

Tady je, prosím vás, nějaká vztahovka. Tady je skutečně něco s vylučovacím ústrojím. A buď se to týká někoho v rodině, někdo mu vadí, obrovsky, tam mu vadí chování nějakého člověka nebo nějaká situace. Tady je důležité, abyste vaše děti všechny kompletně naučili, pozor, je to jednoduché, přijímat celý osud. Cokoliv tomu osudu se děje. Tím je naučíte impregnaci pro další jejich budoucnost. Je to strašně důležité. Jestliže mému dítěti bude vadit všechno, tak jednou v životě bude trpět. Já jsem nedávno byla na návštěvě u známých. No co tam se dělo. Mají osmiletou holčičku. A ona měla angínu. A já jsem tam přišla a oni byli úplně evidentně rozhození, protože během půl hodiny měla brát prášek. Penicilín. A oni už byli rozhození z toho, že se ten prášek brát bude, protože ráno ji dávali v šest ten prášek rozmačkaný, a tak různě. A ona tak řvala a odmítala ho. To osmiletý dítě tak odmítalo ten prášek brát, že volali sousedům, že ji nevráždí, aby proboha nevolali sociálku. Co tam se dělo. A teď pozor. Já jsem tam teda přišla těsně před tím braním toho prášku, a to už teda Tomáš nakrájel celý ten prášek na x dílků a namočil to v čokoládě. Já tak na to koukám a říkám: "Ty hele, neusnadňuješ jí to trošku? Tak na ni i houkni". Pozor, někdy i to houknutí je důležité zkrátka. Co to dítě bude jednou dělat v partnerství? V celém životě? Když je problém, aby snědla kousek prášku, když víš, že jí to pomůže? Víte, to dítě zkrátka

musíte vést k tomu, aby ten život žilo, né ho odmítalo. Pozor, obrovská scéna. Z těch pěti kousků prášku snědla jeden. Po tři čtvrtě hodině. A to já jsem se už radši zvedla. Ale pozor, mi to nevadí. Já to beru jako hru. Já jenom vidím tu hru života a co se tam teda dělo. Všechno nahoru, dolů. Já říkám: "Hele, já přijdu jindy. Vy si ještě teďka vyřešte ten prášek. Třeba zrovna jí vadí, že jsem tady u toho, že jo". Takže jsem se sbalila. Sebrala jsem se. Načež mně druhý den psala maminka, říkala, teda že co se dělo pak, bylo příšerné. Večer znova taky. Ale ráno, to si kupodivu sedla, vzala prášek, spolkla, lehla si a spala. Jo, ale to byly hodiny domlouvání. Ne ne, musíte někdy skutečně i houknout. Nedá se nic dělat. Nebojte se, to dítě neubude. Musíte mu vysvětlit, že zkrátka určité věci se dělat musí. Ať se nám líbí nebo ne. (smích).

Teď jsem si vzpomněla na mého třetího vnuka. Že všechny ty děti mají vybráno, co budou v životě dělat. A Lucinka, když se ptala Rafaela, tak on říkal: "Já nebudu dělat nic. Mně se to líbí". Ona říká: "No počkej, Jovánek bude soudcem a Matýsek zase pilotem a co budeš ty?" No dyť říkám: "Nic". "No počkej, taky musíš něco jíst, ne?" "Dyť jím taky a nic nedělám". (smích). Říkám: "Lucí, pomalu ho připravuj na zaměstnání. Aby jednou netrpěl". Ano. Tady to nejde zkrátka nic nedělat. Vy musíte být té společnosti nějak užiteční. Protože když se pak vyhýbáte povinností, vaše tělo nepracuje. Vaše buňky si taky tak vyhodí kopyta, dají si ruce za hlavu a nic nedělají. Jste unavení, vyčerpaní. Tam skutečně musíte tomu tělu dodávat tu správnou zlatou střední cestu, aby fungovalo a pracovalo.

„U dcery se objevil asi v půl roce věku atopický ekzém. Trápí ji i v dospělosti. Můžete nám prosím poradit, jestli se ho můžeme zbavit? Po případě změnit svoje chování? Pracuji jako masérka. Setkávám se u lidí s různými problémy zad, nejčastěji se ztuhlou krční páteří. Můžete mi říci něco o příčinách?“

Ano. Napřed začneme s tím ekzémem. Prosím vás, kůže je taky oddělenost. Vás něco odděluje od vnějšího prostředí. Tam je nějaký silný pocit jakoby skutečné oddělenosti. Nicméně, i kožní problémy teď mají lidé, kteří to třeba dlouho nebo celý život neměli. Taky se to týká čištění a vibračních zón. Takže ono je to velice specifické. Já si pamatuji, když bylo mé starší dceři, mému prvnímu dítěti jedenáct měsíců, tak jsme byli s babičkou Adamcovou v Peci. A bobovali jsme tam. A jak jsem jí vždycky oblékla do toho overalu, tak to dítě se taky zpotí. Má punčocháče, že jo. Takové ještě neohrabané to jedenácti měsíční dítě. Jednou jsem večer zjistila flíček na nožičkách. Je pravda, že by se to mělo podchytit záhy, velice brzy. A já jsem to tenkrát jenom mazala, mastila jsem to přirozenou mastí. Já dost ráda používám na kůži domácí vyškvařené sádlo, protože, prosím vás, my máme nejbliže k praseti. Kůží, jo. Ale nesmí to být solené samozřejmě, to sádlo. Anebo prodávají v lékárnách takovou vazelínu. Ona je inertní. Tam nejsou žádné přídavky. Je to bez různých těch voňavek, přísad, všeho. Tak jenom promastit, ale to začervenání kůže, to se krásně hojí. A mizí to, když uděláte odvar z pšeničných otrub a přidáte to do koupele. Hlavně jde o děti. Protože oni to pak škrábají, že jo. A je to i vidět. A tady to už potom nesmíte opláchnout. Takže to tam necháte tu vodu zaschnout, jen osušíte ručníkem. Už to nesprchujete, ono to udělá takový hojivý balzám. Protože ty otruby, v sobě každé to semeno, které má obaly, má v sobě i obrovské množství vitamínů. Různých enzymů. Jo, tam jsou estrogeny taky,

což naše tělo může taky absorbovat a vzít si to za své. Takže to je takový hojivý zábal na to tělo. A ono do druhého dne, ono to sice nezmizí, ale to červené zmizí. Takže ono to není vidět. Psychicky tomu člověku pomůže, že to tam nemá.

Já jsem pak taky jednou zažila obrovský zázrak s naší Janičkou. A to byla taky záležitost mého muže. Protože on mi nechal takovou zvláštní knihu z Ameriky o bylinách. A já, protože nemám čas na čtení, tak jsem si tu knížku dala na záchod. A každou tu bylinu jsem si na tom záchodě vždycky jednu přečetla, když jsem tam seděla, na tom záchodě a četla jsem si vždycky jeden ten oddíl. No a tam se psalo úžasně o skořici. Jaké má obrovské dezinfekční účinky. Pozor, ona i hubí plísně. A tam psali dokonce, že Američané to chtějí přidávat do toaletních papírů. Protože ženy, když mají třeba mykózy, tak to pomáhá. Nicméně, za týden, když jsem si tohle přečetla, tak přišla naše Janička. To je dítě, které jsem vychovala. Říká: "Ty, Ivanko, já mám obrovský problém. Mně se udělal na zádech takový velký flek. Ono to vypadá jako atopický ekzém. Já jsem to nikdy neměla, ale ono to teda neroste, ale ani se to nezmenšuje. Je to asi jako pětikoruna". A já jsem si vzpomněla, že u té skořice tenkrát psali: Vezmete lžičku, jako když si děláte kafe, zalijete to vařící vodou a necháte to vychladnout. A pak tou vatičkou si to takhle jemně dáte na ten flek na kůži. Ale taky to necháte zaschnout. Ona říkala, že chodí dva měsíce už ke kožnímu a že vyzkoušela x mastí a už i hormonálně a nic nezabírá. Za týden pak přišla a říká: "Hele, flek je pryč". Úplně to zmizelo. Oni vždycky ze shora když chodili, tak říkali, že v tuhle dobu, až se všichni trošku proberete z té hmoty, ona i medicína zjistí hodně věcí. Takže teď by se všechny nemoci skutečně měly zlikvidovat i z vnějšku. Protože všechno vždycky je v celku. Všechny léky existují tady na planetě, byť by to bylo v rostlince, kterou denně třeba míváte okolo paneláku. Jdete z práce a nevíte o tom, ale je to skutečně všechno tady. Ale to všechno nám bude dané. I třeba když chodívávali, tak jednou, ten anděl na nás tak koukal a říkal: "Jez hrozinky". Já říkám: "Jo a proč?" Teď se nadechl a chtěl odpovědět, pak ale řekl: "Na to přijdete sami." (smích). Tak abychom to nevyslepičili ještě dřív vlastně... Tak jezte hrozinky, jo. Někomu třeba nechutnají. I chuť toho člověka, pro to, co vám chutná, nechutná, souvisí s vaší duchovností. Když něco nemáte jíst, tak vám to nechutná, tak to nejezte. Mně třeba v životě obrovsky nechutnal zázvor. Já dneska piju jenom zázvorový čaj. A můžu se po tom umlátit. Já bych ho do sebe házela po kilech. Vůbec nevím, jako by se mi něco v té hlavě otočilo, jo. A to začalo teprve před rokem. Předtím nic. Mně by se zvedla bedna z toho (smích).

„Jaký podíl na zdraví má podle vás strava a jaký psychika?“

Víte co, nejdůležitější je psychika. Ano, to je chování, to je záležitost bloků, učení. To znamená uzavírání energie. Uvědomte si, že jestliže se budete neustále zlobit na někoho, nebude vám pracovat třetí čakra. Čakra, která má být asi takhle veliká, se takhle sevře. Do téhle té části vašeho těla nepřijde vaše Božství. To jste vy. Vy sami sebe nepustíte do těla. To znamená, že tam ty orgány nemůžou pracovat. Takže tam někde se vyvine při dlouhodobé absenci Boha a špatné vaší psychice ze špatného konání nemoc. Příkladem, který činíte ke světu, vůči svému tělu, se vyvine nemoc. Vy to můžete možná napravovat nějakým způsobem. Eventuálně i jídlem. Ale jenom minimálně, když pořád ty blbosti dělat budete. Tak pořád tam bude ta nemoc. A teď si

veďte, už jsem to vyprávěla na základních přednáškách. Jestliže já budu vegetarián, makrobiotik, budu cvičit, budu dělat všechno možné, abych byla zdravá. Budu do sebe rvát všechny zdravé přípravky a budu nenávidět souseda, tak budu mít rakovinu. Budu. To jídlo je jenom doplňující součástí. A věřte mi, že ani vegetariánství není nutné. Vždycky se říkalo, zlatá střední cesta. Ano, ta je skutečně nejlepší. Protože vaše tělo ještě je velmi hrubohmotné. A ještě pár století bude. Bude se pořád zjemňovat. Vegetariánství tady vlastně přišlo přes psychickou zátěž, kdy určitá část lidstva si potřebuje projít vývojem, kdy obrovsky soucítí, ale pozor, ještě lituje zvířata. Vemte si, že ale zvíře je taky duch. Je to taky vývojová fáze Boha, který se vtělil v tomto životě do schránky zvířete. I vy jste byli zvířetem. Takže to, co se sní, je jenom hmota, která tady zůstává. Když tělo člověka zahrabete do země, když zemřete a pohřbíte tělo člověka, ono se rozloží do prvků tohoto světa. Když ho tamhle zahrabete na tu zahradu, roste z něj za chvíli kytička nebo tráva a ty prvky jsou v té trávě. To pak jste vy. Teda vy né. Vy už jste dávno někde nahoře tam. To jsou ty šaty, které vy tady necháte zkrátka. To co bývávalo vašim tělem a nějak se to jmenovalo. Mně v životě nikdy nic neříkalo chodit na hřbitov. Já tam chodím kvůli mamince, která je živá. Paradoxně. Ale na kohokoliv si vzpomenete, kdo už neexistuje, tak jste s ním. A on o vás ví. On je v aurickém těle Božího těla. A pozor, je i ve vás. Tady ten člověk, když zemře, tak tady tohle to odpadne. Tohle se vrátí sem, ale je ve zbylých lidech. Ano, tam přežívá se svými zkušenostmi. Ty, které jste s tím člověkem měli, si nesete sebou nějaký čas. Třeba můj tatínek se teďka chystá narodit. Můj bývalý tatínek. Vidíte to, jak to je úžasné. Ano, už se připravuje. Už se začíná pomýšlet na sestup. Nicméně, moje maminka jednou, ona ještě žije, ale viděla jsem, když nám to ukazovali ze shora, zákonitosti, moje maminka žije, ale narodí se jednou v Jáchymově. A já tam mám jednou žít v Jáchymově, až nebudu žít v Teplicích. Až maminka jednou nebude. A moje maminka prohlásila. Jáchymov, jo, prdel světa, tam bych v životě nežila. Tak se tam narodí. Nikdy neříkejte nikdy, jo.

„Tady máte nejčastější problémy, zatuhlá krční páteř.“

Prosím vás, za prvé krční páteř souvisí s obrovským přemýšlením, protože myšlenky, které vytváříte, a je jich hodně, vám takhle rotují kolem hlavy. To vy nevíte, ale to je skutečně energie. A myšlenkami se vy oddělujete od Božství tady. Logikou Boha nikdy nepochopíte. Vy ho pochopíte emocemi. Vy ho můžete zažít, ale ne logicky pochopit, protože my na to nemáme přístroj. Ten mozek není ještě skutečně vyvinutý jako aparát. To je úplně něco jiného. Vy ani nepřemýšlíte, pozor, to je paradox. Ani nepřemýšlíte mozkiem. Myšlenky skutečně jsou vedeny. My jsme obrovský stroj, který je vlastně vedený úplně odjinud. To, co děláte, skutečně děláte všichni. Zkuste si představit, když se teď rozhodnu, že zvednu ruku. Jo. Tak ji zvednu. Všechny ty buňky najednou dostanou impuls, ať dělají věci, které potřebují dělat. Je jich tam strašně hodně. To samé se děje tady, ale ten, kdo přemýšlí a rozhoduje, co se udělá, je ten nahoře. Vaše Nadjá má Nadjá, a to má zase Nadjá, a to jde do nekonečna, to je obrovské. To nemá vůbec smysl, abyste toho dosahovali, možná by vám z toho bylo i špatně, to je zbytečné. Máte žít tady, v téhle buňce, v tomhle těle, s tímhle tím jménem. Tak dělejte to, co k vám přichází, protože i to je jeho horní vůlí. Jestliže se bráníte, komplikujete si to, protože nejste použitelní, tak vás to bolí, že jo, potom, to tělo. Je to obrovský nápor. A

teď pozor, to je na krční páteři. Ale hlavní je tohle a ramena. A tady si ten člověk navaluje osud. Na levém rameni to je "Musím", vůči hmotě. Musím vydělat peníze, musím se postarat o děti, musím uklidit. Ale pozor, bez radosti. To znamená, že já ten osud nepřijímám takový, jaký je. Já, když jdu mýt nádobí, tak si to užiju. A fakt je to radost. Ale jo, proč né. Vždyť to je součástí toho života. Na pravém rameni je musím být lepší. Zase tam chybí radost ze života. Zkuste si představit, že váš život má být jako hobby. Jestliže máte něco rádi, byť byste dělali něco obtížného. Třeba ryli na zahradě, když miluju zahradničení. Já fakt si užívám zahradu, takže já když ryju na zahradě, tak je to pro mě obrovská meditace. Jsem šťastná. Ráda se hrabu v hlíně, a ještě mám radost, že maminka má z toho radost. Tam je hodně jakoby náběrů. Fakt pocit, že ji dělám radost je super. Teď naposledy seděla vedle mě na židličce. Povídaly jsme si a já najednou koukám. Ty jo, já za chvíli měla takový obrovský kus úplně dokonale zrytý. Já říkám: "Jéé mami, já už jsem hotová". Ještě jsme se tak nasmály u toho. A teď si vemte, kdybych já to neměla ráda. Jestliže vy děláte rádi nějaké hobby, tak i kdybyste fakt něco tak těžkého dělali, tak přijдете domů a nic vám není. Jste spokojení. "Jé podívej, to se mi povedlo". Ale jakmile je to: "nemám to rád. Do prčic a kdo to za mne udělá? Jé a máma na mne tlačí. To zas bude řečí, že jsem to neudělal". Tak tam jdete a je to to „musím“. Tehdy ta čakra nemá endorfin. Ona se sevře. Bůh to za mne udělal před tím, když jsem se radovala z té práce. Ale jestliže já tu čakru mám přivřenou, tak Bůh se do mne nedostane, protože já ho tam nepustím. A tehdy si naválím svůj osud, tak zvaně na své tělo Ivy. Po takovém musím, jste vy zdemolovaní. Týden vás bolí všechny svaly na těle, že jste to odmítali. To je zbytečné. A hodně lidí bolí ramena z tohoto důvodu.

Moje maminka celý život prožívala tak, že všechno je perfektně udělané. Ale pozor: "Kdybych já to neudělala, tak to nikdo neudělá". A přitom na ni vidím, jak ona strašně ráda zametá chodník. Ale pozor. Sousedí už ho nezametají, takže: „Podívej se, jsem to zametla, fouknul vítr a všechno máme u nás. A oni ho mají čistý." (smích). To je přča s ní. A já jsem se vždycky chechtala a říkám: "Mami, všimla sis vůbec někdy, že kolem je příroda?" Takže... pozor a ona to dělá ráda. Ona třeba když nemá co dělat, tak je nešťastná. Já říkám: "Představ si, kdybys to jednou provždy zametla a už by to zůstalo čisté. Co bys tady na světě dělala?" A tak kouká a já mám takové kecy většinou ve svém životě. Nicméně, ona si to vždycky uvědomí na chvíli a pak zase. Ona je zvláštní. Velmi trpí na podzim, protože to padá listí i ze sousedních zahrad, že jo. (smích). A ona by chodila a každý zvlášť by dávala do kbelíku. Nebo kočky. Všechno dokonalé okopané, takže kočky logicky jdou tam, kde je okopáno. Protože, ony jsou čisté, tak to zahrabou, že jo. No to bylo jmen. "Podívej se, už je zase nasráno na ten trávník. To je příšerné. Ale já to té Heleně řeknu". Ale ona je báječná, ta sousedka. Já říkám: "Mami, neříkej jí nic, prosím tě. Copak ta kočka ví, že tohle je náš pozemek? A že za tím plotem nesmí kadt? Že musí tam za tím plotem?" Dva roky vydržela Heleně nic neříct. A pak jednou přišla načuřená a říká: "Já jsem mluvila s Helenou. Víš, co mi řekla?" Já říkám: "Vím". Teď tak koukala a říká: "Ty to fakt víš, co říkala?" "No jasně, abys to neokopávala, abys jim to neusnadňovala, že to je tvoje vina". "No, představ si, přesně to mi řekla". Říkám: "To je logické. Zvíře skutečně jde tam, kde to je pro něj přirozené a je to lehké. Takže, prosím tě, smíř se s tím. Nebud' až tak precizní. Pokavaď to zvíře to tam udělá, tak jdu,

vezmu lopatku, vyhodím to, uhrabu to. Jedu dál a jsem spokojená. A nemá smysl si s tím dělat hlavu. To je jako bys bojovala proti větrným mlýnům". Ale pozor. Tenhle ten pocit ji úplně zdemoloval krk, pravé rameno. Tam byly obrovské bolesti. Já jsem samozřejmě vysvětlovala. Tam vždycky bylo krátké pochopení, když se jí ulevilo. Pak to začalo znova, ale pak, naštěstí teda jsme dostaly takový speciální obštriky. Tam byla až prasklina mezi klouby. Ohromné. On říkal, ten člověk v té nemocnici. Jak s tím vůbec může něco dělat? Ale dostalo se to do roviny, kdy jí to teda bolí pořád, ale dá se to vydržet. Už to není tak hrozné, jako ty základy, ale odžila si velkou zátěž na tom rameni. Tam byl dril naučený z dětství. Že musí všechno udělat perfektně. Ale pozor, musí! Jo, tam nebyla radost. To chybí. Vy máte všechno dělat s radostí. Takže ty lidi, které bolí tady vlastně ty ramena a tady ten náběh ke krku, ti si skutečně nabalují ten osud na sebe. Oni ho nežijí s radostí. Je to zkrátka jenom dril.

Už jsou tři? Tak do těch tří. Dáme pak pauzu, já připravím šperky. Tak, kdybyste si někdo chtěl koupit, tady se podívejte. Já tím, prosím vás, ulehčuju Petrušce. Dřív to bylo tak, že jste dostali sumu 1000 Kč na jeden šperk a mohli jste si buď doplatit anebo do té sumy se vlézt, ale já teď ulehčuju Petrušce, aby si od těch výrobků trochu odpočala, protože fakt je neuvěřitelně unavená. A už se pustila do homeopatik, protože ten záběr je obrovský. Nicméně, hlídá ji osm archandělů, což jsem ještě na nikom předtím neviděla. To je neuvěřitelné a je vidět, že to taky je k něčemu dobré. I můj Italský zeť je úžasný člověk. On má obrovské srdce, ale samozřejmě se bojí. Mají tři děti malé a mají přijít do země, kde zatím ta práce pro ně není, že jo, než se to tam eventuálně postaví. Měli by tam někde být. Ty peníze mají přesně tip, řop. Jeho trošku tím strachem sráží obava o tu hmotu. A Peťka se tuhle smála do telefonu a říká: „Mami, všechno je, jak má být. Protože on by třeba eventuálně se mnou i odešel, ale třeba do Itálie. Aspoň kdybychom byli v Itálii, když tam tu práci má. To můžu ten obchod přemístit třeba. Ale ono to nejde. Já k tomu moři nemůžu, protože teď mi zjistili, že mám alergii na kvetoucí olivovník. Tak my do těch Čech opravdu musíme. Ale je to samozřejmě dané. I ten Paolo, který tenkrát projížděl tou malou vesničkou, tím Mnichovem. Najednou takhle otočil hlavu na stranu a říká: „Sem patříme, mami“. Tady je to místo, kde máme žít. Já jsem tam viděl, jak tam Petruška schází ze schodů s kupou dětí. Tak děti už tu dávno jsou. Teď schází ty schody. Ale letos v létě mne dojal, protože jsme tam pracovali a on nemohl. On si udělal něco s nohou, což bylo neuvěřitelné. Tady právě vidíte tu obavu. Oni když přijeli, tak říká: „Podívej se na mně“. To vždycky tak chce kontrolu. Já říkám: „Paolo, mně se nelíbí nohy. Ty si zas děláš starosti“. On: „Jsem si myslel, že už to zvládám“. Říkám: „Ne ne, máš tam stín. I do hmoty i do situace“. To zatěžuje, přeci jen si dělá starosti. Představte si, my jedeme na dovolenou na Zvíkov. Čtyři dny jsme byli na Zvíkově a on se nám tam zároveň schoval v takovém sklepení a chtěl udělat: wáá. A děti šly před ním, my jsme šly poslední, s Pětou jsme se flákaly. Povídal jsme si a on teď vyskočil. A když vyskočil, tak si natrhnul sval v té noze. Jak tam byl ten zápis, jo. A teď pozor. Už jak vyskočil, tak už v tom vzduchu začal řvát. Italové jsou taková emocionální, že jo. Spadl na zem a teď, v očích slzy. A pozor, Matýsek se mu smál, protože on si myslel, že to tak geniálně hraje, že toho tátu tak nasral (smích). Ani my jsme nechápaly. My jsme si myslely, že si dělá srandu. Takže my jsme se mu taky smáli. No tam to bylo moc hezké teda. Až pak jsme zjistili, že fakt ten sval má natrhnutý. Takže

já jsem vzala děti a šla jsem pěšky. Péťa jediná pochopila. Tam je zákaz vjezdu až přímo na hrad, ale zvedli jí závoru a ona vjela až na hrad pro Paola, jak nějakou limuzínou. A odvezla ho teda do nemocnice. Takže on nemohl pracovat. My jsme tam s Petruškou pracovaly a Paolo ne. Já jsem pak dělala noky, protože tam byla obrovská návštěva. Tož já dělala asi pro dvanáct lidí italské noky z bramborového těsta. A tak jsme tam tak spolu byli a on tu nohu měl takhle položenou a říká mi: „Mami, já nevím, co se mnou bude. Já akorát vím, že to tady pro ty lidi mám udělat. Tak to dělám“. A to bylo krásné. To se mi líbilo. Takže, jdeme dál.

Jo tady byl, prosím vás, dotaz, ten je důležitý i pro vás. Já jsem vysvětlovala, vy procházíte postupně vývojem. Pořád si zvedáte Božství v sobě, až se dostanete do magických stavů, kdy ubližujete druhému prosazováním vlastní vůle. Zkuste si představit, a to člověka dožene, když třeba buňka v tomhle tom těle začne dirigovat druhým lidem. A ubližovat jim vědomě. Co se potom děje od toho Božího těla k vám. Co je potom za zdravotní problémy ve vašich tělech. Ale tak, jak opouštíte tyhle ty stavy život po životě, je to lepší a lepší. Tak samozřejmě máte minulostní karmu. To znamená, že dneska, i když už jste schopni poslouchat tyhle ty moje přednášky, ještě tam musí být někde karma z minulosti, kdy někde na vás útočil nebo zaútočí nějaký černý mág, protože vy v minulosti jste jako černý mág anebo bílý mág na někoho útočili. Vy nesmíte odpovědět ani strachem, ani přáním něčeho špatného. Abyste si nevytvořili karmu. Vás zachrání jenom láska, skutečně. Bez toho, že byste si mysleli, že ten člověk je špatný, že vám vadí, bez zlostí. Jenom na něj s obrovským soucitem myslet, protože on bude od vás právě jenom takhle odstraněn. Dopad přijde skutečně jenom na něj. On totiž nevnímá tu realitu. Ten člověk, když zaútočí na tuhle tu schránku a pošle na vás černou magii a vy soucítíte s tím, co se mu pak bude dít, té jeho schránce, když tohle dělá druhým. Což vy už pak víte. Skrz vás to takhle proletí. Tam není žádná obrana. Ani ochrany si nesmíte dělat To je taky magie, z vaší strany. A teď pozor. Teď se vrátím ke konstelacím. Ano, vše je dobré. I ty konstelace jsou dobré. Protože právě vy tam třeba někdy musíte na to přijít. A byli lidi, kteří byli hodně informačně ode mne nastavení. Oni přišli na výklad před mnohými lety. Ty výklady jsem už vlastně dělala před 14 lety. Oni si to teda vyslechli, přesto pak jako by ještě hledali něco lepšího. Dostali se pak na konstelace, což je snížení informační úrovně. Ty lidi pak příšerně několik dní zvraceli, bylo jim špatně. Protože tam vás dovedou zpátky do situací, které si znova prožijete. A třeba se tam znovu zablokujete. Vy přece už dneska víte, že čas neexistuje. Ano, tohle to je naše přítomnost, jo. Tady to jakoby reprezentuje minulost. Tady to je budoucnost. Takže když my jsme tady v té přítomnosti, minulost neexistuje. Ona existovala, když byla přítomností. Když vy jste procházeli přes ten osud, tak v tu chvíli byla přítomností. Ona se posunula a tím pádem se ten bod stává minulostí, jenom že si pamatujete, co bylo. To samé je budoucnost. Budoucnost bude, až bude přítomností. Ten tunel je hotový. Máte náběr osudu v genomu v programu. A teď si představte, že teda už víte, že je teď, teď, teď, teď, teď, je trvalá přítomnost neboli věčnost. Ano, tohle začnete žít, až nebudete mít ego. Zkuste si představit, jak vám běží čas, když jste šťastní. Je rychlý, že jo. Taková krásná dovolená, to ufrnkne. A naopak, když vás něco bolí nebo se vám něco nelíbí, jak se to vleče. Ano, to je relativita časově pomyslná. Takže čas prožívá člověk, který něco nechce nebo to chce jinak. On si to moduluje. Člověk, který

vnímá a ego odmítá, není spokojený. Vnímá čas. Ale jakmile odhodíte od sebe pocity času neboli nespokojenosti, všechno zmizí. Čas vám splyne v takovou zvláštní pocitovou harmonii. Jakoby nečasu. Já jsem ještě na konci minulého roku, když jsem třeba někam cestovala takhle daleko, jako třeba k vám ty čtyři, pět hodin, tak jsem ještě cítila takový zvláštní tlak. Když jsem si sedla do auta, než tam dojedu. Přeci jenom těch pět hodin to trvá, že jo. Ale já jsem jela do Turnova před čtrnácti dny. Sednu do auta a nic. Tam bylo jenom obrovské blaho, co jelo tím autem. Já jsem měla pocit, že jsem tam byla deset minut v tom autě a najednou jsem vystupovala. Tam je úplně jiné vnímání v těchto fázích. Tak a teď si představte. Vy se tady vyvíjíte. To znamená, že když si někde odporem nějaké téhle přítomné situace zapíšete mínus, karmu, tak ta karma tam čeká. A čeká na období, kdy má být vybitá, protože tím zápisem k sobě přitáhnete druhou energii, která vám přijde způsobit to vybití. Zkuste si představit, že máte dědečka, se kterým si užijete nějakou pěknou vztahovku. Něco si neodpustíte. Dědeček protiva, něco vám nedal, co jste chtěli a vy jste mu to zase nějakým způsobem zamontovali. Něco se tam zkrátka událo. Dědečka jste odsoudili, vadil vám. Jenže vy jste si to odnesli, ten pocit karmy je taková ta tíha. Že tam není klid a chybí tam harmonie. Někdo vám chybí, přece jenom dědeček je dědeček. Ten děda po dvaceti letech zemře a vy jste s ním od té doby nemluvili. Rozešli jste se ve zlém a těch dalších deset let už třeba nežije. Ale karmu si nesete pořád. Vy nemusíte chodit na konstelace, kde si znova prožijete tyhle věci a teď to tam někde řešíte. Pozor, vy jste se znova zablokovali. Tehdy, když už byste věděli vyšší poznatky, že máte milovat toho dědečka. Né, jestliže si tu karmu nesete a dědeček je už deset let mrtvý, tak támhle za rohem potkáte někoho, kdo vám udělá podobnou věc. Ale když po těch třiceti letech znova u toho, co jste jednou už prožili, zareagujete jinak, byť s Bohem, který má jinou tvář, jinou podobu, ale je to ta samá bytost. Pozor, víte, to je to samé Božství, akorát obalené v jiném obalu. Tehdy jste opravili i toho dědečka. Nemusíte šťourat někde do minulosti. Karma přichází sama. Jakmile ji ale v té další přítomnosti zase odmítnu, zase udělám něco jinak, tak znova budu mít karmu a zase budu opravovat. Vy se nemusíte starat, co jste dělali v minulosti. To úplně odřízněte. Vy se nemusíte bát, co bude v budoucnosti, ta je daná. Tu máte zvolenou. Tam zbývá jenom přítomnost. Jenom skutečně holé bytí. A mějte důvěru. Není čeho se bát. Život je nádherná záležitost. Když se ho naučíte správně žít. A teď pozor. Jestliže, ale jste připraveni ještě na ty konstelace, věříte jim a prožijete si tam nějaké negativní pocity, odnesete si další bloky. Většinou vás tam budou nutit, abyste ještě na někoho znova křičeli. Znova se zablokujete. To jsou všechno nesmysly. Přišla ke mně žena, která byla u psychologa. Ten psycholog jí řekl, ať zatratí svého syna. Protože on bral drogy a kradl doma. A aby mu nepomáhala a ať ho úplně uřízne. Říkám, jestli si chcete přidělat komplikace, tak to udělejte, ale já vám to neradím. Vy můžete tomu dítěti pomoci svým způsobem. Rozhodně, když je na dně. Protože až jednou by tady nebylo to dítě, to vy nevíte, co se může stát. Vy to neunesete. Ano, odsad' podsad'. Udělat si pravidla. Když už nemůžeš, přijdeš se najíst, umýt. Ale pokavad' si nedodržel určitá pravidla a nemůžeš tady žít, přijď zase, až budeš potřebovat. Ale peníze ti nedám. Dám ti najíst, dám ti napít. Tam jsou určité věci, které ten člověk potřebuje si zkrátka odžít. Ale být skutečně nestranný. Jakmile mu ty peníze

dáte nebo cokoliv, necháte mu tu možnost. Už nekrade ten člověk. Už krade vlastně ta droga, to ego. To chtění.

Vyprávěla jsem vám někde příběh, co jsem zažila tenkrát, s tím zdrogovaným klukem? Vidíte, já jsem se ho nebála. Já jsem jenom věděla, že to zkusím, nedat mu ten mobil, jo. A on se jako by narovnal. Ne ne ne ne, vám skutečně nemůže nikdo ublížit. Nemůže, to nejde. Když se s ním sjednotíte. Takže bacha. Ale můžete jenom a vždycky ublížit sami sobě. Jestliže půjdete po ulici a někdo vás práskne klackem po hlavě, tak to jste byli vy sami. Kdysi, v minulosti, když jste tenhle zápis udělali, ten člověk byl jenom prostředníkem, aby tu ruku zvedl s tím klackem a po té hlavě vám dal.

„Co znamená ukončení karmy v tomto životě?“

Víte, vy máte naprogramovaný vlastně celý osud. A až B, to víte. Takže i toho, co dosáhnete je naprogramováno. I to je dané, co dokážete. Vy máte jenom žít. Žít, abyste se skutečně chovali tak, co nechcete, aby vám dělali druzí, neděláte vy jim. To je všechno, to stačí. Tehdy se dopídíte těch nejlepších výsledků, které jsou tady možné. Protože nic víc udělat nemůžete. Vy byste se pletli do svých dalších budoucích životů, které už teďka jsou taky naprogramované. Vy nemáte jenom tenhle ten, vy máte skutečně celou tu linii až do toho budoucího Nadjá. Protože Bůh je vše. A on se vyvíjí. A jsme to my všichni dohromady. Ta pravda se pouze sčítá. Já jsem někde myslím vysvětlovala, teď nevím, kde to bylo, možná v Olomouci, stav pravdy. Vezměte si, že pravda... Pravdu má každý z vás. Ano, každý z vás má svoji pravdu a je to váš duchovní stav, do kterého jste se stihli dopracovat. Přes všechny ty prožitky. To je vaše pravda. Vemte si, že ta pravda se mění i během vašeho života. To znamená, že jinou pravdu jste měli při narození, pak za deset let. Každým okamžikem, každou situací vy si změňte názor a něco se změní. Vaše duchovní nábojnice, to je ta vaše pravda. A teď. Dnes v tom světě, v tom Božím těle, ty buňky, jak vedle sebe žijí, jako tohle moje tělo má teď svoji pravdu. A teď pozor. Ono se doplňuje. Tam vždycky umírají buňky, které odskakují do aurického těla. Tohle tady takhle. Moje tělo končí takhle okolo. Jako každý z vás. A tohle tělo vidíme jenom fyzickými očima. A ty buňky tam čekají, až se zase dostanou na řadu při návratu do těla, kdy někde končí zase jiná buňka, protože tady probíhá takový proces návratu. Tam jsou vaše rezervy energetické. To samé se děje výš. Vy tady skončíte jeden život. Odskočíte si a vezmete si jinou roli, jo. A navazujete učením, vyvíjíte se dál. Nicméně, pozor. A to je taky pravda, že samozřejmě, protože jsme celek i s tím aurickým tělem, tak ty buňky, které odpočívají, ti vaši mrtví, kteří tady už dneska nejsou, oni vnímají váš pokrok. Ví, co děláte. Oni nevidí akorát čas. Nevidí počasí, to nejde. Ale vidí nás jako pláštěv. Jako takovou tkáň. To samé se vidí směrem sem do toho těla. Teď si vezměte, že každým okamžikem, každou vteřinou, to je jedno, jak krátký okamžik, teda. Budeme říkat vteřina. A v tom těle se mění počet buněk, které přibýly a které odešly. A jsou v každém okamžiku jiné pravdy. Ale součet všech pravd, je pravda univerzální. Jedna, ta obsahuje všechny malé pravdy. A teď si to napasujte na tento svět. Ano, ten svět se vyvíjí. Celý. Proto si vezměte, že lidi se jinak chovají třeba, jak v padesátých, šedesátých, sedmdesátých letech. Jak se vyvíjelo i vědomí. A i to, že tady byly ty politické situace takové, jaké byly, bylo správně. Jste to potřebovali zažít. I tu éru komunismu i to všechno bylo fakt dobře, protože ti lidi museli mít

zkušenosti s těmi postoji, ale hlavně, že ani čistá myšlenka dobrého pocitu, protože pozor, ta myšlenka komunismu je docela krásná, ale není zatím, kdo by jí udělal. Pokažd' má člověk ego, tak se nikdy nevzdá vlastní kapsy. Takže, on si krade a dělá blbosti. A je schopný, kvůli tomu, že někomu chce sebrat majetek, ho skutečně zabít a někde zavřít a zlikvidovat. Takže to jsou skutečně takové ty věci, které tady vlastně pořád, v uvozovkách, pokračují. Ano, jo. Takže, dokavad' člověk bude mít Ego, není možná změna. Teď vidíte, postupně se to sem vplíží. Teď nedávno, před těmi prvními volbami, někdo mi říkal, jestli bych tam mohla dát nějaké letáky na někoho z té politiky. Říkám: "Nezlobte se. Já jsem tady pro ty nejobyčejnější lidi. Já se v životě do politiky hnát nebudu. Naopak, pak zase zmizím, až předám věci, až ti lidi nastartují. Protože nemůže být líp, dokavad' lidi nezmění ten pocit egoismu v Jednotu." To nejde zkrátka, abyste žili čistě, musíte být bez Ega. Takže, moje práce se týká duchovního vývoje v tomhle tom směru. Teprve potom může přijít zlepšení. A teď pozor. Sami vidíte, jak to jde takzvaně do pr.... No, ale je to dobře. Skutečně ten systém je před zhroucením. Ať je to ekonomie, ať se to týká všeho, to je všechno duchovno. Ten systém nemůže fungovat, protože je jiná doba a Planeta zvedla vibraci. Povýšila, a to Ego už nerezonuje. Těm lidem je obrovsky špatně. Oni prožívají obrovsky hrozně těžké pocity. Zvláště, když dělají obrovsky těžké věci. Oni neví, že je to proti sobě. Ano, to je zápis. Přesně tak. Takže, ať si je dělají. Je to jejich rozhodnutí. Ono je to zastaví. Vidíte, na jednoho člověka, třeba ve vládě, se provalí nějaký velký úplatek a hned sebou stáhne deset dalších, protože už na něj žalují. Když já ne, tak oni taky. To se všechno potápí. Musí se to tak stát, protože peněžní systém bude platit pouze do konce éry 3D. Ono to pak vymizí, pomalinku. Takže vidíte, že je to tady, ale je to celosvětově. Vlastně ty peníze nejsou. Oni se tak najednou vytratily. Všechno se to tak jako by rozprchlo, roztratilo, že to je nemyslitelné. Takže ono to skutečně spěje, směřuje do prkvančic. A je to dobře, protože až se to zborčí a ty lidi budou potřebovat mít to své dno, přesně tak jako jedinec, jak jsem tady malovala, tak tehdy může nastat změna. Teprve pak začnou lidi uvažovat o tom, že tudy to nejde a půjde to někudy jinudy. Já jsem asi tři roky zpátky, na krátký čas, zahlédla jakoby směr. Bylo to na krátký čas. Já jsem si nevšimla úplně všeho. To byl takový blik a bude to teda trvat, než to vyladíme. Ale potom budeme takzvaně „nenačipování“. Tam bude jiný systém. Tomu jsem nerozuměla, ale zkuste si představit, aby všechno bylo spravedlivé. Tudíž, všechno, co vyprodukuje celý národ, dejme tomu. Nebudu říkat Planeta. Celý národ, tak všechno to se přesně spravedlivě, pomyslně, rozdělí na spotřebu. To znamená, že vy budete mít určité spotřeby jídla. Budete potřebovat třeba auto, abyste vozili děti do školy nebo cokoliv. Nebo budete potřebovat dům. Tak si zkrátka vezmete něco a budete to používat. Dneska, kdybyste řekli, běžte si vzít něco do prodejny, tak si ne každý vezme jenom ten chleba a něco k tomu. Ten si nabere takový balík, že tam pro ty zadní nezbude, nezůstane nic. Oni nemyslí na druhé lidi. Nejsou schopní. Ale až budou schopni, bude to možné. Tehdy ze začátku to bude pro ty lidi hodně těžké. Vidíte, jak je to v plánu. Oni nám andělé říkali ze shora, že ze začátku ty peníze pak nebudou, ale na krátký čas ještě pak budou, protože a teď pozor, ten člověk, jak bude pomalinku ztrácet zbytky Ega, ještě né každý bude schopný pracovat ve prospěch druhých lidí, jen tak, bez motivu. To mu bude chybět. Takže krátký čas ještě potom, se to navrátí, ale jenom na pár let, než se to úplně

jako by zlikviduje. Takže ze začátku ti lidi, i když si budou smět vzít jako by zadarmo něco, tak třeba oni to přepísknou, takže bude určitě daná na stranu nějaká rezerva, aby pak někdo neměl hlad. Ale další rok, ten člověk si smí o to vzít méně, aby se naučil uskromnit vůči druhým lidem. Takže on v tom bude systém. Bude na to vymezen určitý počet lidí, kteří budou nadaní shůry. Zase vidíte, jak je to připravené. Takže, prosím vás, jestliže dneska něco vymyslíte, není to vaše. Do té hlavy vám to jenom spadlo. Přes vás to bylo.

Já jsem zažila vloni neuvěřitelné věci. Já jsem byla v Olomouci a čtrnáct dní před tím jsem byla v Hostýně. A tam, po týdnu v tom Hostýně, mně psal klučina. Nějaký Roman, že by potřeboval obrovsky pomoci. A že je z Olomouce. Tak jsem mu řekla: "Poslyšte Romane, já přijedu do Olomouce a přijedu už ráno, tak já se s vámi můžu sejít. Někde to aurické sezení uděláme". Takže my jsme se sešli a on byl úžasný. On měl klíče. On si přivydělával, byl to student. Ale už teda pracoval, a ještě si přivydělával jednou činností a to bylo, že prováděl v těch věžích v Olomouci. Takže on měl klíče od té největší věže. A mně to tam všechno ukázal. No to bylo tak krásné. Já jsem to měla sakum prdum se vším, co jsem potřebovala o té Olomouci vědět. Já jsem tam nikdy předtím nebyla. A on, když jsme končili tu prohlídku, my jsme tam byli s jeho přítelkyní, tak mi říká: "Já ti musím něco vyprávět. Víš, taky nebyla náhoda, že jsem slyšel ty tvoje přednášky. Protože, kdybych je neslyšel, tak jsem si myslel, že jsem se zbláznil. Já jsem totiž dva měsíce po těch přednáškách seděl večer doma. Bylo mi dobře, světlo svítilo, jedenáct hodin v noci. Čtu knížku a teď jsem se tak opřel do toho ušáku a říkám si: Jé mně je tak dobře. A najednou se mi otevřela hlava a já jsem viděl přesně program". Pozor, já nejsem žádný fotbalový fanda. A teď navíc on mi říkal: "Ty jsi z Teplic" a teď pozor, my tam máme prvoligovou vlastně jedenáctku. Už desítky let vlastně. Takže v těch Teplicích máme obrovský stadion". A on říkal: "Představ si, tam kdysi býval" a já teď nevím to jméno, já na to taky nejsem moc... tam byl nějaký trenér, který zemřel velice nečekaně. Bylo mu 41let. Dostal infarkt. Teď řekl to jméno. A ten program zněl, že o tomhle tom teplickém fotbalovém trenérovi by napsal knížku. Tam byly body. "Co mám udělat, ke komu mám jít? Odkud přijdou peníze? Odkud přijdou informace, že tu knížku mám napsat? Já, který jsem se o fotbal nikdy nezajímal, no, a ještě o Teplicích. A představ si, ta knížka je už před vydáním". Říkám: "Vidíš a takhle to funguje". Jakmile člověk umění to Ego, najednou ten Otec vám dá úkol. Hele podívej, on je připravený a prd a už víte, co máte dělat. Ale žádné odmítání. Ničeho. To všechno ucpává ten kanál. A i takový Einstein nebo kdokoliv jiný, Shakespeare, to byli jenom přijímači. Byli to obyčejní lidé, kteří nejvíce přijímají. Oni se nebrání svým osudům. Takže buďte obyčejnými lidmi. Nic jiného se po vás nechce. Žijte ten svůj život, který dáte s tím, abyste měli co nejčistější svědomí, protože svědomí je vaše Nadjá, vaše Božství. Takové to, nedělej to, poslouvejte, to se vyplatí.

„Co je příčinou lupénky?“

Všechny kožní nemoci jsou, prosím vás, odmítáním celku. Tam je taky někdy i náběr karmický u těchto nemocí, protože i kožní nemoc toho člověka tak trošku odstrčí jakoby od těch lidí. Taky je tam náběr z minulosti karmy, kdy si ten člověk třeba připadal

méněcenný nebo špatný, jo. Tam je nesebeláska. Pak se vlastně necítíte v tom oddělení dobře. Tady je zapotřebí si probrat vřdycky 1. čakru.

„Proč se objeví v průběhu života podobné stavy epileptickým záchvatům? Omdlévání bez příčiny a lékaři nevědí proč?“

Víte, teď mně to připomnělo to, co jsem vám ještě nedovyprávěla, co se mi stalo v té Hypernově, ale tohle nebyl epileptický záchvat. Já jsem viděla, že oni mně tam zkrátka vypořili srdeční čakru a napojili mne na srdeční čakru vyšší. To je desítka. A teď jsem viděla, jak mi bliká tady srdce. Ruce mi blikaly a bylo mi ohromně špatně. Už ráno mi bylo divně. A my jsme si slíbili, to bylo druhého ledna 2011, to bylo před přednáškami, aby mne nacvakli tam, kam patřím. Aby oni přes vás k vám mluvili přese mně. A my jsme se tenkrát domluvily, že Petruška, Francezka a já, že si uděláme dámskou jízdu. Že Paolo bude hlídat kluky doma a my, že dopoledne pojedeme koupit Frančí něco, gumičky do vlasů a spodřary a takové věci. A omalovánky. A my jsme přijeli do té Hypernovy, a když ráno jsem vstávala, už mi bylo tak podivně. Já věděla, že se bude něco dít. Nicméně, jsem si říkala: "Pokora, já jim to nemůžu udělat". Tak jsem si napařila takovou hučku na hlavu, mám takovou čepici. Jeli jsme tam. Dali jsme si kafe s Péťou. Frančí tam na prolézačkách blbla a najednou už jsem věděla, že je mi divně. A už jsem to kafe nepila. Už ho bylo malinko. Péťa říká: "Proč to nevypiješ? Tobě to nechutná?" Tak jsem si říkala: "Udělám jí radost a kopla jsem to do sebe. Zvedly jsme se a šly jsme do té drogerie vybírat gumičky, a to už jsem věděla, že je zle. Mně bylo tak špatně. Teď jsem stála a říkám si: "Já se takhle chytím toho regálu. A to už mi začaly blikat vlastně ty ruce i s tím srdcem. Říkám si: "No, já jim to nemůžu udělat, třeba to přestane". Jenže najednou ta Péťa zvedla hlavu a říká: "Co ti je?" Já jsem byla bílá, jak ta stěna. Říkám: "Péťo, mně je strašně špatně". A teď v té Hypernově, tam je uprostřed takový dlouhý pás. Tam jsou lavičky, palmy a takové ty dětské hračky na to vození. Tak mne tam položily na tu lavičku a teď pozor. To tělo, já jsem věděla, jak je ta zástrčka vytažená, a to byl krátký stav. To bylo tak pět minut, než to zapojili. Takhle jsem se třásla. Pozor ale, to jenom tělo se třese. Té duši je dobře. Mně bylo tam vzadu dobře. Jako jo. A teď Péťa, to byla taky zkouška na Péťu, protože Petra je ohromná, teda. To je ta Italka, co dělá šperky. To je Bhakta. Ona ví, že to byla zkouška i na ní. Že kdybych měla umřít, že zkrátka umřu a že to je můj konec. Nicméně, říkám: "Péťo, neboj". "Já vím, mami, ale já musím něco dělat". Říkám: "Jo, tak dojde pro ochranku, aby zavolali sanitku". Museli jsme něco udělat. Říkám: "Nevím, jak to bude pokračovat, uvidíme". Takže ona mi nechala Frančí takhle si sednout za moji hlavu. Frančí mi dala takhle ručičku, takhle mne hladila. Říkám: "Frančí, je ti dobře?" "Jo, babičko". Říkám: "Výborně. Čekej, maminka přijde". A tělo dělalo takhle, jo. Teď lidi chodili okolo. Sanitka už teda vyjela a přišla Péťa s tou paní, s ochrankou. Ta paní se takhle třásla. Já říkám: "Péťo, řekni té paní, že mi je dobře" (smích). A Péťa: "Maminka vám vzkazuje, že jí je dobře, že to jenom to tělo dělá" (smích). Ta ženská brečela a byla celá vynervovaná. Pozor, za pět minut už jsem cítila, jak to zacvaklo. Už jsem si sedla, už se mi ulevilo. Jenže přijeli s tou sanitkou. Říkám: "Už je mi dobře". Tak mne změřili, všechno bylo v pořádku. Nicméně, řekli: "My si vás musíme zkontrolovat". Takže mně odvedli do sanitky a teď pozor. Ta sestřička mi píchla nějakou injekci. Ježíš. Já nevím,

co to bylo, jestli to byla nějaká kalciovka, nevím. Zkrátka po té injekci musí všechno ven. Takže zvracíte, čůráte, slintáte. Mně se udělalo po té injekci tak špatně. A teď pozor, já jsem nevěděla, že vlastně i něco vyhodím. Mně bylo jenom strašně špatně. Já jí říkám: "Prosím vás, neztejte se, mně je hrozně zle". Ona: "Tady máte pytlík". Já říkám: "Jo, já ho asi nepotřebuju". A ona: "Jo, budete ho potřebovat". Oni asi věděli, co mi píchli. No teda na jeden záťah. Já jsem naplnila pytel, tam bylo jenom kafe teda. Ale nevím, jak se rozmnožilo do takového množství. Nicméně, jak jsme přijeli teda to už jsem se drala ven ze sanitky, protože jsem zase potřebovala na záchod. A fakt to proběhlo, to vylučování všechno a vylezla jsem ze záchodu a nic mi nebylo. A teď ten doktor: "No, my si vás musíme změřit". Tak mne měřili. EKG, EEG všechno bylo v pořádku, jak dokonalé. Říkám: "My si vás tady necháme". Říkám: "No, to v žádném případě. Já mám tady rodinu. Já je celý rok nevidím, že jo, teď přijeli. Já vám slibuju, že budu odpočívat". Ale už mi bylo dobře. Už jsem byla zapojená. A ten doktor říkal: "No, ale vy fakt máte všechny hodnoty normální". Říkám: "Mně už taky je dobře. To byla nějaká slabost jenom". Ale je pravda, že i tohle je přepojování věcí. Nicméně, pokavaď by to byly epileptické stavy, tak to je taky karma. Tam je minulostní karma souvisící s magií. Nicméně, taky tam jsou třeba nějaké negativní myšlenky, ale to bych si musela sáhnout na toho člověka. Někteří lidé odmítají svůj život, oni jsou na půl vymístění z těla. Tam třeba nejste, jste zanořeni třeba jenom na půlku. Takže pak neožijete tu fyzickou schránku a pak se vám mohou tyhle věci stát. To je taky možné.

„Od známých jsem se doslechla o metodě pomoci přístroje Oberonu, který odstraní parazity, co má člověk v těle.“

Víte, já jsem už říkala na všech přednáškách, které předtím byly, že já většinou ani nerozumím těmhle věcem. V uvozovkách, já to vidím všechno obecně a z velké výšky. Takže mi, když se to týká nějakých léčebných procesů a různých technik, kterých je teď obrovské množství, protože se přichází na ty věci, tak mi napřed musíte říct, na čem to vlastně stojí a jak se tam zasahuje. Uvědomte si, že dříve věda nevěděla o spoustě věcí. Ta ani nevěděla, jací všichni ti paraziti můžou existovat. Ale vy ve skutečnosti pro ty malinké viry nebo takové nějaké potvory, vy vypadáte jako vesmír. Tam jsou vzdálenosti i buňky od buňky strašně ohromné. Takže, jak se vlastně pro nás ten svět zmenšuje jaksi, tak vidíme do větších položek. A v těch větších položkách začínáme objevovat věci, o kterých jsme dříve nevěděli. Prosím vás. Ale nemáte taky blbnout, oni tam byli i dříve, samozřejmě, že jo. Takže když o nich víme, tak se začneme dovídat, jak to trošku vyčistit a jak se chovat. Ale věřte mi, prosím vás, že pokavaď budete čistí, obrovsky čistí jakoby psychicky nebudete mít zápisy, tak i to vaše tělo se umí ubránit těmhle těm věcem. Pokavaď byste se chtěli čistit, doporučuji spíš byliny. Ty jsou vlastně informačně nejčistší, ale zase to nepřehánějte. Vy taky nevíte, co vám může podpořit váš organismus. Ten vývoj tady přichází postupně. Zkuste si představit, jak se třeba před mnoha lety objevila káva, tak to byl boom. Nevím před kolika sty lety. Dvě stě let, sto padesát let. A jak je dobrá. Pak se po čase zjistilo, pozor, ono to zas není tak dobré. Ona zas dělá nějaké blbosti. Tak se zase část odklonila. Ty, pozor na kafe! Jenže pak se zase zjistilo, že to má další úžasné vlastnosti. Takže, zase se k tomu vracíte. A tohle je vývoj. Takové to fackování. Dobré. To samé s cholesterolem. Napřed byl cholesterol

strašně blbý. Pak se zase zjistilo, že úplně bez cholesterolu to taky nejde. A že je pak i dobrý i jakoby špatný. Jo, tam jsou různé varianty, jak ta věda přichází. Nebo třeba u mužů se přišlo na to, že když se pak změří BSA a když je ho určitá hladina, tak pak je v těle někde rakovinné bujení. Hlavně se to používá na zjišťování rakoviny prostaty. Ale teď se zjistilo, že to vůbec není taková pravda. Že ty hladiny jsou úplně jiné. Vůbec to tak není. Takže vidíte, jak ten vývoj přichází. Tak pozor, hlavně bez nějakých strachů. Jo.

„Rozhodla jsem se metodu vyzkoušet. Protože jsem slyšela, že je velice účinná. Můžete mi poradit, jestli tato metoda vyřeší moje zdravotní problémy, které se týkají zažívání? Nebo mám spíše hledat příčinu v duchovní oblasti?“

Tak já vždycky budu hledat příčinu v duchovní oblasti. Protože jste energie. Jo, vy nejste to tělo. Takže pokavaď je zažívání špatné, tak trojka. Tam bude zápis na trojce. Ta je základní. A pokud je to v dolních hladinách, taky možná i na jedničce. Ale většinou je to trojka, ta zodpovídá za rozložení tuků. To znamená, že když vám potom nepracuje trojka, občas se tam něčemu bráníte, co nechcete, aby bylo. Ať situačně, nebo druhým lidem. Pozor, pocitem zlosti. Nemusíte tu zlost projevit navenek, ale když jí prožijete. Vůbec si můžete připadat jako klidný člověk. Víte, já jsem před léty měla návštěvu. Přijeli čtyři lidi z Prahy na aurické sezení. A přijel muž, který vypadal jako absolutní ignorant. Úsměv na tváři. A hodně pochopil i z přednášky. Hodně přehodnotil. A teď pozor. Oni tam byli čtyři, byli přátelé, oni se všichni znali. Tři ženy a on. A on šel jako první. Většinou to aurické sezení trvá hodinu až dvě, ale u něj jsem ho dělala tři a půl hodiny. Co se dělo, to si nedovedete představit. Já i on. On brečel bolestí. To, co šlo z těch zad. A já taky. Teda, já jsem nebrečela, jako že bych naříkala, ale tekly mi fakt slzy. Ruce se mi úplně kroutily. Protože pro mne je to taky bolest. To, co vy jste prožili, to co dostanu, to je pro mne bolestí. Ale já to ráda pro vás udělám. To mně nevádí, já to mám chvilku, než to spálím nad ohněm. Nicméně, ty tři seděly u stolu a takhle třeštily oči. Já jim říkám. „Holky, nebojíte se? Až přijdete na řadu?“ A ta jedna říká: „Ne, teprve teď vidím, jaká je realita. No to je hrozné“. Já říkám: „Jaké hrozné?“ A muž říká: „Já mám ortopeda. Protože má úplně páteř v pytli a ten doktor se diví, že dělám v kanceláři u počítače, protože on mi řekl, že takhle by si představoval páteř pracovníka v dřevařském průmyslu, který dennodenně řeže a kácí stromy po třicet let. A vidíte, v tichosti, s úsměvem, zdánlivě klidný člověk, on prožíval ty odpory v sobě. Nikdo o tom nemusí vědět. Že je prožijete, nechcete to, tak to děláte. Toho Boha do sebe nepustíte. Pak se mu obrovsky ulevilo. Mně teda taky. Za těch tři a půl hodiny jsem ho pak položila do pokojíčku. Dala jsem přes něj deku, aby si odpočinul, než to doznělo. A pak, když jsem je volala na oběd, protože já jsem si vždycky připravila oběd, jenom jsem ho potom ohřála, tak si přišel sednout ke stolu a říká mi: „Já mám pocit, že jsi mi sundala 150 kg z těch zad. Já vím, že mne ještě budou bolet, že to není všechno, ale to si zasloužím, a i za tohle já děkuji“. Takže skutečně, příčina je vždycky jenom v duchovní oblasti.

Vy, jakmile přestanete ty odpory dělat a znám spoustu lidí, kteří mne za ty léta navštívili a řešili spousty problémů, včetně lítostí v partnerství, což je pro ženu třeba únik lítostí přes prso. Kdy se dělají cysty. Tam nejde Bůh. Já jsem měla kamarádku, která prožívala

neuvěřitelné příhody v partnerství. Příšerné příhody. Kdy fakt litovala. Jo, ta měla partnera, který ji dovoľoval, aby za nim přišla jenom v úterý a ve čtvrtek. A ona zrovna ve středu měla narozeniny. A tak si říkala, že teda se tam zastaví, když ty narozeniny má. On navíc byl takový zvláštní človíček. To byl taky trénig, úžasný. On si myslel, že nikdy nemůže přijít o práci. Že ji vždycky mít bude, protože uměl všechno. Dělal proto tělem jakoby všechno. Hodinu denně se učil anglicky, hodinu německy. A teď cvičil. A teď pozor, dělal ředitele jedné fabriky, tam na Teplicku. Načež fabriku zavřeli a on byl najednou bez práce. A ořňoval se před takovými těmi obyčejnými zaměstnáními. Jenže pak se fakt dostal, až úplně po velkém čase, na dno. A mezi tím se setkal tady s tou mojí kamarádkou, a ještě jí dělal v partnerství takovéto věci. A teď ona ještě vyprávěla, že jeho maminka dělá tu nejlepší svíčkovou na světě. Pozor, mimochodem, s maminkou dvacet let nemluvil, jo. Tak vidíte to, jaké tam byly schody. A tak ona na ty narozeniny si řekla: „Víš co? Tak já mu ji přeci udělám. Já dělám dobrou svíčkovou. Nechci zahanbit maminku, to by mne nikdy nenapadlo. Ale tak jsem si říkala, když mám ty narozeniny, že mu do takového malého kastrůlku dám tu svíčkovou a čtyři knedlíky na to. Kdyby to ochutnal, nemusí. Jenom když chce. Už byla pokorná. Načež teda tam přišla, ale ne v úterý, nýbrž ve středu. Zazvonila, on otevřel dveře a říká jí: „Co tu děláš?“ Teď ona, on mne fakt nepustil domů. Takže ona tím, jak měla ty narozeniny, tak šla domů a celou cestu, přes ty celé Teplice brečela. A pozor, došla až k takovému bodu. Já jsem říkala: „Prosím tě, neříká ti to něco? Nemáte už se rozejít náhodou? V klidu, neblázni. Nauč se být ráda sama. Neblázni“. Ona se hrozně bála, že zůstane sama. Říkám: „I ta samota je lepší než takový vztah. Jako vidíš, že to nemá být. Tak to respektuj“. Ne. Takže došlo k první operaci prsu. Jenže za dva měsíce to vypadalo, že už se dělá cysta i na druhém prsu. Tam byly obrovské lítosti. A to už jsem ji teda vzala na automatickou kresbu, kde to najednou viděla fakt namalované a pochopila. Takže ona se s ním rozešla a prso se okamžitě spravilo. Cysta zmizela. Všechno bylo čisté. Tady zažijete obrovské zázraky, když změníte chování. Takže pocity, tady ta trojka je buď, že tlačíte vy na někoho, nebo se necháte tlačit. To znamená pocit, že jste hrnutí vlastně osudem. Je to zbytečné, protože tady skutečně jakoby ten pocit nátlaku nezvládáte, pocitem vnitřního odporu a tehdy se zúží, smrsknou se játra tím odporem a nemůže projít enzym, který jde na trávení tuků do střevního systému. Takže, pak je vám těžko, zle.

„Suchá kůže, svědění, není úplně lupénka. Dědí se již několik rodů. Co s tím?“

Víte, já bych doporučovala, já jsem tohle sama měla s mým nejstarším vnukem, protože on si vlastně geneticky trošku napůl nabral hmotu neboli svoje tělo do Jižní Ameriky. Protože můj zeť je původně Kolumbijec. Byť je teďka Francouz. On je adoptovaný, a to dítě je snědé jako čokoláda. On je, já mu vždycky říkám: „Ty moje čokoládíčko“. Má i černé oči a takové vlasy do modra, jak takové Kolumbijci skutečně mají, jo. A on měl tak suchou kůži, že byl až bílý. Viděli jste hnědou čokoládu? Takovou potaženou bělobou, jo. A tam je zapotřebí se samozřejmě mýt. Né, že né. Ale jenom jakoby vodou, bez těch přísad. Jenom opláchnout. Možná jednou za týden nebo dvakrát. Ale hlídejte si Ph a každý večer promazat. A já, když jsem ho měla u sebe, tak každý večer po koupání jsem měla takové ty dětské oleje. Mazala jsem mu to tělíčko. Vždycky jsme si

povídali. On byl fakt malinký. A byl kouzelný. Dneska tu kůži má normální. Dělali jsme to teda dlouho. To je pravda, že jsme to dělali dlouho. A Lucinka v tom potom pokračovala. Ale změnilo se to. Chce to i hodně pít. Tady musíte i dodržovat pitný režim a vybírat si přípravky s Ph, aby to neškodilo. Ale dá se to odstranit. Ta kůže, pozor, ze začátku bude pít. To se namažete a cuuuc, to tělo to slupne a jste zase suší. Vydržte, nebojte. Teď je úžasný přípravek, to je tělový krém. Od té Neutrogeny. Pozor, ti to mají vymyšlené opravdu, ti Norové to mají perfektní. To je super.

„Jak rozeznat, kdy nepříznivou situaci přijmout a kdy se ji mám pokusit změnit? Je to mnohdy obtížné. Zvlášť když se týká i jiných lidí, dětí.“

Víte, uvědomte si, že my se všichni dohromady učíme. Všichni mají z toho nějaký užitek. To znamená, že tělem máte jenom skutečně kráčet tak, abyste nehrnuli i ty ostatní. To by pro vás bylo jednoduché, šup. Udělat příkaz, a to nebo tamto, nesmíš. Ne ne ne, ale aby i ti všichni si okolo vás uvědomili, co je. Takže, ono je dobře komunikovat s tím okolím, vysvětlovat. A být trpělivý. Zlatá střední cesta. Ani ne apatie a ani ne obrovský nátlak. Věřte mi, to se vyplatí. Já jsem moje děti vychovávala tak, že jsem každý večer, byť jsem v noci končila pozdě v laborce, tak jsem každý večer hodinu před spaním s nimi mluvila. Což je úžasné duchovní cvičení. Vždycky prvním bodem bylo, že fakt největší a nejsilnější věc a nejdůležitější tady je Láska k druhým lidem. A pak jsme si povídaly o tom, co ten den řešily. S kým co měly a jak to vyřešily a jestli by si myslely, že by to šlo ještě lépe. Jo. Ony to vlastně uzavřely. Tam si daly vlastně samy úkol. Aha, to by mohlo být takhle. To už je prosím vás obrovská příprava. Pak vás nezaskočí další situace, která se opakuje.

A věřte mi, že potom si třeba pamatují, že ve dvanácti letech měla Petruška angínu. Holky i já jsem taky měla ráda, když jsem byla malá a byla jsem nemocná, když mi maminka dovolila jíst v posteli. Přinesla třeba horkou polévku. Udělala i domácí nudličky. Že jo, to se vždycky tak dělá. Naše holky to taky milovaly, tak jsem jí nesla polévku, na kterou se ona těšila, kuřecí. A strkám ji tu misku do postele a ona tak třeštila před sebe oči. Říká: „Mami, já už vím, proč tu angínu mám. Já jsem si to zasloužila“. Té dvanáctileté holce to došlo. Tohle ale funguje jenom tehdy, když vy tak žijete. Když vy byste to říkali jenom dětem, jak se mají chovat, pak byste to nežili, tak to nikdy ty děti vědět nebudou. Ony tomu nebudou věřit. Ony tomu uvěří až tehdy, když uvidí vás a zjistí, jaké zázraky se skutečně dějí. Že když se tak zachováte, co se stane. My jsme fakt zažily obrovské množství zázraků v tom životě. Tam se děly neuvěřitelné věci. A vždycky se to tak vyřešilo a ti lidé pochopili. Takže hodně komunikovat. Být soucitný, byť by ten člověk a zvlášť dítě, šlápnul vedle... ne ne ne. Vytrvat, stát vedle něj. Podpořit ho. Ty děti vedle vás jsou jako malý stromeček, který vyrost z toho semínka a občas se ještě při vichřici naklání. Tak je podržte, ať se opřou. Ale zase nepodpírejte je v tom smyslu, že za ně budete něco dělat. To by se to nenaučily. To byste je poškodili. Vy jim smíte nabídnout tu pomoc, těm lidem a oni si buď vyberou, využijí to anebo toho nevyužijí, že si sami půjdou třeba za někým. Nebraňte jim. Nadjá vždycky ví, co je pro toho člověka nejlepší.

„Jaké důsledky bude mít použití lehkých a tvrdých drog v příštích životech?“

Víte, my tady máme karmu. U těchto drogových záležitostí se jedná o to, že za prvé: poškozují sami sebe, ti lidé. To znamená svoje tělo, což je úplně to samé jako kdyby poškozovali tělo druhého člověka. Ano. Už jsem vám vysvětlovala, že třeba na první čakře je blok, když si myslíte o druhých lidech, že jsou špatní anebo sami o sobě. Ano. Vy jste stejná část Božího těla, vaše hmota je jedna buňka celku. Bůh je celek, takže i vy. To znamená, že když já beru drogy a likviduji svoje tělo, tehdy jako kdybyste to dělali druhému člověku. To je to samé. To je první jakoby věc. To znamená, že to sebepoškozování může eventuálně teď být, avšak v příštím životě se ten člověk narodí nějakým způsobem postižený. Aby si odžil to postižení. Ono, pozor, i v tomto životě, když dojde k velké destrukci, zažije si obrovské bolesti, protože tělo je destruované, tělo nepracuje, je vlastně mrtvé. Tam ten Bůh chybí. Nicméně, pak je tam ještě psychický náběr. A tam mu můžete pomoci, když by se to týkalo třeba u vás v rodině. Je to hodně těžké teda. Protože i to, co uděláte druhým lidem, to utrpení, které oni prožijí, jednou musíte splatit. Vidíte, co děláte druhým lidem. Takže já, když svým rodičům způsobím takové trauma, většinou ta rodina se rozpadne celá, protože matka chce pomáhat, otec chce zatratit. Nebo obráceně. Tam jsou různé možnosti, možná se i rozvedou. Já znám rodinu u nás v ulici, kdy ten otec se odstěhoval trvale na chalupu. Jo, tam se to rozpadlo úplně celé. Nakonec ale zůstali všichni spolu, to je pravda, ale dopadlo to úplně neuvěřitelně a katastrofálně všechno. Takže, všechny takovéto náběry, jestliže jste součástí rodiny, kde to probíhá, musíte s obrovskou láskou vůči tomu člověku zminimalizovat a odpustit. Nemyslet si, že je špatný. Ano, jestliže ten člověk tohle to udělal, on měl náběr zkušeností v tomto životě, že to udělá. Ano i tohle je dané, protože my si tady skutečně musíme vyzkoušet úplně všechno. Abychom to příště nedělali. Třeba matka si musí vyzkoušet, že neztratí tohle dítě. Že fakt bude pokračovat a bude se mu snažit pomoci, jakýmkoliv nejrozumnějším způsobem. Všichni jste si ty své situace, které se týkají tohoto zatížení, zvolili, abyste prokázali, co v té situaci umíte. Už jsem vyprávěla, že jako Bůh jste si zvolili i situace. Co to je situace? Zkuste si představit, že je třeba v rodině někdo, kdo bere drogy. Ano, to je situace pro hodně lidí. A každý se k té situaci postaví jinak. Nebo někoho z rodiny zabásnou. Někdo ho bude chtít podržet, toho člověka v té base, druhý ho bude chtít zatratit, vydědit, protože se stydí, kvůli sobě, že on v rodině tohle má. Ale většinou je tam náběr toho, že on, kdysi dávno, třeba prohlásil, že tohle se jemu nemůže nikdy stát, aby v rodině on takhle blbě vychovávat, jako támhle toho darebáka, to on nemůže. To se vždycky stane. Jo, takže vždycky si každý nabere ten díl toho odmítání, které pak musí prožít v tom životě. Takže vidíte, že situace je vždycky jako voda, jako médium, kde se pohybuje pak spousta bytostí a každý z nich prokazuje, jak to umí nebo neumí přijmout. Takže čím víc a rychleji a líp přijmete tuto situaci, když se to týká takhle někoho, tak tehdy mu pomůžete do budoucnosti, protože vašim umenšeným utrpením on zaplatí pak méně. Vidíte, tady už pokorně pracujete pro druhé. Ano, pozor. Jestliže mi jako buňce a z lásky nevádí, že mi někdo ublížil, tak to boží tělo nahoře to ví. Protože kdybych já jsem mu neodpustila, budu mít problém ve vylučovacím ústrojí. Kdybych mu neodpustila, ano, i on bude mít problém, protože on někomu ublížil. Ale pozor, když já mu to odpustím, já nemám problém zdravotní a ten člověk jako by to neudělal. Ten Bůh ví, že díky vám na svět přišlo méně bolesti. Pozor, to není konec. Jestliže já budu nemocná,

díky tomu, že jsem neodpustila a ten člověk taky bude trpět, tak kolem nás jsou ještě jiní, kteří nás milují a těm zase vadí, že je maminka nemocná. A to se stalo, to se rozšiřuje obrovským způsobem, jako když hodíte kámen do vody a takhle se valí vlny. Takže jeden jediný egoismus se pak dotkne stovek, tisíců lidí. Máte kamarádku. Ta si pak dělá o vás starosti. Ale prožít to, to jde dál. Tím, že si dělá pak její manžel starosti, třeba s ní chce jít večer do kina nebo se naštve, protože ona řeší vás. To ani nevíte, co se děje. To jsou všechno egoismy. Tady skutečně, když odpustíte jednomu člověku, a teď pozor, když odpustíte jednomu člověku nebo pak už všem, umíte odpouštět sobě i druhým, pak se smí dít zázraky. Pak večer, když máte nějaký zdravotní problém, když se budete koupat, tak smíte poprosit o odpuštění, ale jedině tehdy. Ta voda to smyje. Nemůžete chtít po Bohu, aby vám odpustil vaše viny a hříchy, když sami druhé buňce v tom Božím těle neumíte odpustit. Ano, tady už je skutečně úroveň má dáti dal, protože, když já neumím odpouštět, tak si nezasluhuju, aby mi bylo odpuštěno. Tohle jsou podmínky směrem tam i zpátky. Abyste si je mohli prohlédnout. Takže, když si to teď napasujete na cokoliv, co vám udělal ten druhý člověk v tom vašem životě, byť by to byl třeba rodinný příslušník a tohle to bral. Ne. Buďte skutečně obrovsky shovívavá. Co vy víte, co jste v minulosti udělala vy téhle duši? A co se musí vrátet prožitkem zpátky. Tam můžou být různé věci. Do toho nešťouřejte, zkrátka zachovejte se ve vaší situaci, jak nejlépe umíte. To stačí.

„Jaký máte názor na umělé oplodnění?“

Oplodnění, proč ne. Už jsem ale o tom mluvila. Ono, když těm lidem se to nedaří dobře a chtějí to mít, je to zase Boží vůle, pozor. Myslíte si, že toho člověka to napadne, samozřejmě záleží na tom, jestli je to z těch lidí, kteří mají ten genom nastavený nebo jestli je to ještě z další strany. Ale i to je dané, pokavaď se ti lidé rozhodnou tohle mít, anebo i adoptovat si dítě. Na tom nezáleží. Všechno skutečně je v programu života, ať by se tam děl jakýkoliv jiný program. Takže, když už se pro to rozhodnu, tak to беру se vším všudy. I se všemi komplikacemi. Se vším, co tam přichází. To nemá smysl hodnotit a bát se toho osudu. Pokavaď cítím, že to je moje vůle, moje přijetí, tak proč ne. A naopak, když se mi to nezdá a má být mým osudem, že teda děti mít nemám. Já mám sestřenicí. Ona je úžasná, pracuje na klinice jako speciální sestra v Německu a nemůže mít děti. A i to je náběr osudu. Protože ona pracuje na dětské klinice s rozštěpy páteře. Takže ona se těm dětem obrovsky věnuje. Nemohla by, kdyby měla svoji rodinu, že jo. Tak by odcházela vlastně co nejdříve domů. Takže ona pro ně žije. A i tohle jsou karmy, prosím vás. Nabrané. Když chcete začít třeba karma jogu. Já mám starého pana Karlíka. Ten je úžasný. Dneska je to už pán, hodně přes osmdesát let. A on má v Lounech, on pochází z Loun, rodinu, která si ho takzvaně adoptovala. Vlastně jeho maminku. Oni to byli dva bratři. Tatínek už nežil. A on sám se nikdy neoženil. Tak vždycky od pátku do neděle jezdil na to Lounsko, z těch Teplic, za tou maminkou. Ona tam žila sama v domečku a vedle byli mladí lidé. Devatenáct let oběma bylo. Založili rodinu a neměli ani jeden rodiče. A neměli kde bydlet. A ona jim darovala, po souhlasu těch synů, ten domeček. Vidíte, jak jsou úžasní lidi. A oni si tu babičku, tu maminku pana Karlíka, tam nechali v jedné místnosti. Dělal jim babičku. Ty děti ji obrovsky milovali. A oni měli dvě děti. Dceru a syna. A ta dcera měla od dětství velice zvláštní

náběr k tloušťce. Tam bylo vidět, že něco je karmické, ano. Ona, a to se zjistilo až teď v dospělosti, dávno, měla ucpaný lymfatický systém. Tam všechno zůstávalo. A teď pozor, takové ty závěsy. Ale pozor, má krásnou tvář. Taková úžasná duše. Ona se jmenuje, třeba budeme říkat Iveta. Nejmenuje se tak, jmenuje se jinak, nicméně, Iveta je úžasná ženská, úžasná duše. Přesto, že si vybrala takový osud. Ano, to je náběr. Ona ve třiceti letech vyhrála konkurz na ředitelku Domova důchodců, kde s lidmi obrovsky pracuje. To je mladý člověk, ve třiceti letech – to byl její smysl života. A představte si, že ona měla živý sen. Jí bylo pětadvacet a přišel k ní takový bílý dědeček v říze a říká jí: "Dítě moje. Víš, ty nikdy nebudeš mít děti. Přišla jsi sem pro úplně jiný důvod. Ale Frantík (to je její bratr) teď čeká dvojčata. Ale pozor, to oni ještě nevěděli, jo. Bude to kluk a holka. A ten chlapec, ten je tvůj. Představte si druhý den telefon a Frantík volal, že čekají dvojčata. A fakt, těm dětem je dneska devatenáct let. Už mají po maturitě a ten kluk opravdu tu tetu obrovsky miluje. Ta holka taky, ale ona spíš vychovala toho chlapce. A protože ona je fakt obrovská duše, tak vlastně ten svůj osud věnovala starým lidem. A i taková ta nemohoucnost chůze, to vlastně jakoby nosíte tu obrovskou tíhu. Ona jeden čas měla přes dvě stě kilo. Ale dneska se na to přišlo, shodila asi osmdesát kilo a čeká ji operace těch řas. Což bude velice náročné, ale ona to zvládne. Je to obrovská duše. S velkou láskou se stará o ty staré lidi v domově důchodců a žije pro ně. Oni ji nesmírně milují. Takže vidíte, i tohle je náběr osudu. A taky našla manžela. Taky tak silného, který se o ni stará jako o miminko a nesmírně ji miluje. Mají nádherný vztah. Takže vidíte, fakt tam je náběr obrovské lásky, která z toho světa jde. Byť by to druzí neviděli, mysleli by si, že to není možné, to bych nechtěl. Nenene. Ona je skutečně velmi pokorná. Můžete zažít obrovské štěstí. V jakémkoliv osudu, v jakémkoliv lidském těle, které si tady vyberete.

„Jestli umělé oplodnění má vliv na duševní vývoj dítěte?“

Nenene. Tady to dítě si samo nabralo karmicky tyhle rodiče. Když už k tomu dojde, nic není náhoda. Takže oni si mají něco třeba spolu vyřešit. To je fakt jedno, co se vám v tom životě děje. Vy jste to tak původně chtěli. Tak to přijměte. Jakmile se bráním něčemu, ať je to chování někoho doma nebo já nevím, souseda, to je jedno. Vždycky si to komplikujete. A věřte mi, že jakmile to přijmete takové, jaké to je a nevracíte tou špatnou stranou mince, všechno se vyřeší. Pozor, musíte samozřejmě nějaký čas vydržet. To nejde jako "aha, tak dneska jo a zítra budu čekat jako že: Jak to že nejsem osvobozeny? Tak už nepracuju jako?" No nenene. To musíte vydržet.

"Je to dovolené a je to správné, to umělé oplodnění?"

Ale ano, je. Já jediný zádrhel, co vidím, od toho už se ustupuje, to je, prosím vás, klonování jedinců. Protože vy máte jedinou banku, která patří jenom vám. A ta má paměť až do kamene. Je to váš mozek. Oni nám řekli, že jednou se bude transplantovat úplně všechno, kromě mozku, protože tam máte vlastně paměť jedince a ten program, který si nesete. Takže ono se to bude využívat, to klonování, ale pouze na klonování vašich vlastních orgánů z kmenových buněk, třeba když by někdo eventuálně, než se vyřeší tady ještě ty dozvuky třetí dimenze, tak tady budete skutečně potřebovat transplantaci něčeho, a tak se vytvoří jakoby další orgán. Ono totiž jde úplně všechno.

A dítě, které se má narodit teď během pár let, které přinese další poznatky do další dimenzní řady, patří do Vodnáře. Tak to dítě bude dělat zázraky. Třeba, když vám uříznou nohu, tak tam nemáte fyzickou nohu, ale máte tam všechny jemnohmotné nohy. A teď jde o to, že než se naučíme tu nohu zhmotnit, tak ze začátku to půjde... ano ano. Ono by šlo i aby dorostla, ale musíte se naučit, jak aktivovat vlastně ty jemnohmotné těla, ale to je ještě práce na pár let. Je pravda, že nám s tím mají pomoci mimozemšťani. To mají. Už jsou tady, ale ještě se čeká na určitou událost, která musí přijít. Takže, kdyby se to provalilo, je spoustu lidí, kteří mají velké ego. Oni by se báli. Takže není ještě nutné, aby se to dostalo na veřejnost. I když teď už těch informací je fakt hodně. Já sama jsem se s nimi setkala dvakrát. Bylo to úžasné. Ale já jsem takový člověk, že já bych s nimi šla i do té lodi. Já bych se s nimi objala takhle. Ale oni přijdou až přesně v pravý čas. A měli by nám s těmi novými technologiemi pomoci. Takže toho všeho se dočkáme. Nic neodmítat. Tak. Teď nevím, co jsem chtěla. Která hromada je tady. Dobré.

„Chtěl bych se zeptat, zda je věcně správně následující text nebo báseň Františka Gelnera: "To je teď celá moudrost moje, uprostřed rušné vřavy boje. Křikem a zlobou nedotčen. Vytrvat klidný a spokojen. Pískat si, jak mi zobák narost, rychle si plašit z čela starost. Na místo vnitřního odporu, pěstovat radost a pokoru. Na prknech divadla jménem Svět, učit se chápat a odpouštět."

To je úžasné. Někdo přes něj mluvil.

"Milovat Kaina a Abela, v sobě se ztratit docela. Svůj čas pro jiné utratit, však sám nic nezískat, čest neztratit..."

Výborně. Ano. Krásné. Víte, čas neztratit, to znamená dodržovat morální principy. Z toho hlediska, neublížit druhému. Nedělat to, co byste nechtěli, aby vám dělali druzí. Mne v roce devadesát devět navštívil shůry Shakespeare. Zastavil se, tak jako přišel a přinesl mi nádhernou báseň. Přečeskou. Fakt to je vidět, je to velmi obtížné. On má zvláštní básně. A napsal mi báseň překrásnou. Já si ji, bohužel, nepamatuju. Mám to doma napsané, mám to zapíchnuté vedle postele. Takže možná někdy příště. Rozhodně ti tu báseň Mário oskenuji a pošlu ti ji. Je překrásná. A je tam využito taky trošku té angličtiny, protože on tam píše. Toť dárek for you. Jako, že i ta angličtina je jakoby následná. Je to hodně jemné, nádherné, překrásné. Jak noční vánek. Takže vidíte, že ty energie nahoře jsou. Oni pokračují, vyvíjejí se. Občas někde přes někoho spadnou. A věřte mi, já často vidím, běžně i na ulici. Buď v tom člověku sedí ten egoismus anebo někdo přes něj přijde a něco promluví. Ano. Tohle zatím nebudete vidět, pokavaď se bráníte. Ale jakmile přijde stav, tak ten Bůh vedle vás začne žít. Bude mluvit i ve vás i z toho vnějšího světa. A budete pořád víc a více vidět. Ano, on se vynoří. Ale má to podmínku. Nesmí se nic odmítat. Musíte být pokorní, abyste ho viděli. A o to jde. To je ta změna vědomí. Ono to začíná velice jemně. Já jsem o tom vyprávěla třeba na těch základních přednáškách. Jak jsem tenkrát koupila ten hnědý kostým. Takže to dítě na mě promluvílo vlastně a původně přes rádio, které tam hlásilo to, co mělo. Já jsem koukala jako tele na nová vrata. A to se mi pak dělo skutečně velice často. Když jsem třeba potřebovala, najednou mi bleskla hlavou otázka, co potřebuju vědět a najednou

šly proti mně matka s dcerou po ulici. Bylo vidět, jak jsou si podobné. A ony něco mluvily. Já jsem jim nerozuměla, ale najednou, když šly kolem mě, jsem zaslechla dvě věty a ty byly pro mne. A teď jsem zamrkala. Jo. To pak zalapáte po dechu. Najednou, jé. Pak se to začne ozývat ze všech stran. A to je ono, jo. Tohle je překrásné. Pozor, ono to tady bylo vždycky.

Já třeba teď, to je zajímavé. Já jsem mamince, maminka je takový hodně velký čtenář a teď, když už nechodím o půlnoci spát, teda z laborky, tak já jsem jí koupila trilogii Kata Mydláře. Ona má ráda takové ty věci. Vemte si ten Štorkán, vždyť to je strašně staré a dávno. Pozor, on tam píše, ten Mydlář musel být úžasná duše. On tam píše o reinkarnaci už tenkrát v těch letech. Jo, ano, tady se vyvíjíme skutečně ve vrstvách. Takže, vždycky v tom stvoření, v jakýchkoliv dobách, byť jste se vy s tím nesetkali, v době, kdy jste byli úplně utopení ještě. Vidíte, tak to tady bylo. Jenom to šlo mimo vás. A i kdybyste to náhodou někde zaslechli a slyšeli, tak si budete myslet: "To je blbost". Nebo „to je sranda". Ten člověk nemyslí. Vždycky si toho všimnete, až když jste připraveni. Ano. Učitel přichází teprve tehdy, kdy je žák připravený. Kdy má prožité všechny mizérie, aby dokázal přijmout další realitu. To je nádherný, ten Gelner. Překrásný. Výborně. To je teď celá moje moudrost. No, krásné. Vzpomeňte si na Xantypu a Sokrata, ano. Přesně tak. Já si ty jejich jména pletu. Ano, on prohlásil kdysi dávno, že neměl jinou cestu než vedle takovéto satorie se stát filosofem. Vidíte to. Tady už je vlastně náběr té obrovské moudrosti, že nic není špatně. Je to cesta, kterou jste si vybrali, a ten člověk takový musí být, aby vás tam nastrkal. Vlastně on vám pomáhá. On je vlastně vaše druhé já, které vám do toho dopomůže.

„Chtěla bych vás poprosit o radu, jak se chovat ke kolegyni v práci, která je negativně naladěná. Stále a neustále si stěžuje na věci, které se jí v životě dějí. Snažím se ji pochopit, poradit jí, ale na druhý den se chová stejně. Já cítím její neustálé nářky a stěžování si. Mne psychicky vyčerpávají a unavují. Jak jí mám dát najevo, že tyto její problémy nechci neustále řešit a poslouchat?“

Pozor, bacha na vaše uši. Aby se neurazila. Řeknu vám hodně podmínek k tomu, jo. Takže. Za prvé, vy smíte jen tak zlehčovat ty věci, abyste ji postavili na nohy. Takže tak jako trošku naladit. Ale když vidíte, že to nezabírá, vy s tím nic neuděláte. A teď pozor. Je to i pro vás úkol. Jestliže vy už jste pozitivní a vidíte věci lépe, je obrovským darem, když se přitěžuje situace kolem vás a vedle sebe dostanete obrovského pesimistu, protože tady musí být prozkoušeno, jestli vás ještě ten pesimismus toho druhého člověka strhne do svého pesimismu. Byť rozladění z tohoto člověka. A věřte mi, já jsem jeden čas měla vedle sebe obrovsky těžkého pesimistu. Mne to nikdy nestrhlo. Byl to můj původní manžel, se kterým mám dvě děti. A tam byl pesimismus na všechny strany, kam jste si jen představili. A já jsem byla furt veselá. Mně to bylo jedno, já jsem věděla, že mu smím poradit. A když ne, tak to tak vidí. To je jedno, zkrátka. A tak aspoň jsem předváděla takovou tu lehkost života. Protože jsem si říkala, ještě je šance, aby pochopili i jiní, děti, že jo. Musí se naučit žít. Musí si vybrat. Tady vidí pesimistu. Chci tak a tak vypadat nebo chci vidět. Pozor, byť by jedno dítě si vybralo pesimistický přístup, já s tím nic neudělám. Ale mám šanci aspoň zminimalizovat padesát na padesát. Jo, nicméně, tehdy, když ale ustojíte takového člověka vedle sebe, mělo by

vám to být jedno. Jakmile jí ale nechcete poslouchat, budou vás bolet uši. To už je váš blok. Nechtít poslouchat. Slyšíte? Tam není chtít ano, ale chtít ne, je to stejný egoismus. Takže, ale jo. Teprve pak se jí zbavíte, ale v uvozovkách tím, že vám bude jedno, co dělá. To je její věc. Dívejte se na věci jinak. Můžete to někdy nadlehčit. Ale být spokojená. Ono, není umění být spokojený v prostředí, které je super. Ale umění je být spokojený v prostředí, které zas tak super není. To byste měla hrozně jednoduché. Jo, takže hezky si přitěžujte a až se naučíte být spokojená vedle této nespokojené kolegyně, pak zmizí. Buďte ráda, že je jen jedna. (smích)

„Soucit. Dříve jsem asi zaměňoval soucit za lítost a sebelítost. Ano snahou pochopit, že vše je dobré, se mi snad daří v tomhle zlepšovat. Lítosti a sebelítosti mizí a je to super. Ale stále jsem se nenaučil soucit. Když vidím, že někdo má problém, chci mu prostě pomoci, protože jej mám rád. A přeji mu vše dobré. Ale nevím, jestli tohle je soucit a jestli to stačí. Nevím, zda bych měl plakat s plačícími. Pouze ze solidarity a pocitu sounáležitosti. Není to špatně?“

Poslyšte, soucítit, tam už je to napsané v tom slově. Ted' mne tahají uši někde. Já si sedím na šňůře. Tam je to v tom slově založený. Soucítit znamená, že s tím člověkem cítíte. Vy víte, co prožívá. Dejme tomu, něco se stalo u něj v rodině. Vy víte, co cítí. Jenom to víte. Po vás se nechce, abyste s ním brečeli. To taky nikomu nepomůže. Ono to nepomůže ani jemu, když bude brečet. Vy všichni. Víte, co se říká na té čtvrté čakře. Zavřete si oči. Otče, prosím tě, odpusť mi v této úrovni, jakož i já odpouštím všem mým viníkům a hříšníkům. A tedy já Bůh, který si přišel zahrát osud se svým jménem a s tvarem, jsem si vybral celý svůj osud, se všemi lidmi, kteří se tam pohybují. Neboť je přesně mým úkolem tento osud prožít a přijmout ho takový, jaký je. Neboť jsem se přišel naučit být lepším. A nepomůže mi, že budu odmítat svůj osud. Což je lítostí. A souhlasím i s druhými osudy druhých lidí. Neboť i oni si vybrali jako Bůh svůj osud se svým jménem a tvarem. A i pro ně je úkolem být lepší a přijmout jej takový, jaký je. A i všechny situace nebudu odmítat s lítostí, že se dějí. Neboť v těchto situacích, které nám připravily půdu se jmény a s tvary, abychom dokázali, co v nich umíme a neumíme přijmout bez lítosti. Tedy odmítání svého osudu a toho, co se máme tady naučit. A proto přijímám i svůj osud i osud mých bližních. Neboť je naším jediným přáním, naší společnou skutečnou vůlí. Amen. Soucítění je tedy, že budete vědět, co ten člověk prožívá a jak se cítí. Ale věřte mi, že kdybych já litovala lidi, kteří chodili celá léta se mnou se svým osudem a se svými nemocemi, tam je rovnítko, tak do mého srdce by nemohl přijít Otec. Tam se to přesune do rukou a těma rukama jim to stáhnu, když pochopili. Kdyby nepochopili, tak ten blok na čtvrté čakře mají do dneška. Ale já, protože to vím, kdybych já nad nimi brečela, tím bych si zablokovala čtyřku a ten Otec by se k nim nedostal přes ty ruce. Já bych jim vlastně ublížila. Myslíte, že vyřešíte osud druhého člověka, když s ním budete bulet? Nevyřešíte. Vy ho musíte postavit na nohy a říct mu: „Prosím tě, to nic není. Život jde dál“. Naučit ho kráčet tím životem. A tohle, prosím vás, je i velkým úkolem, abyste to naučili i své děti. Všechny věci tady můžete vyřešit a velice lehce. A věřte mi, naučit se nelitovat, je obrovský dar. Lítost je odmítání osudu, který jste si nabrali buď do hmoty nad vámi, nebo nad druhými. Anebo situačně. To je do pravé strany. A čistíte se. Děláte neradost. Dneska tady zrovna byla žena

z Lysic. Ona před rokem byla úplně totálně na hrudníku jeden blok. Dneska tam byl takový malý zbyteček. Skočilo mi to do ruky a říkala: „Jé, už to tam není. Hihhih“. Tak jsem to odnesla na záchod. Pod vodovod, úžasné. To by mi nepustila, kdyby to nepřehodnotila. Fakt pracujete. Mám z vás obrovskou radost. I když někdy nejsem na blízku a něco si musíte odžít. Je to nutné. Radujte se i z každé bolesti, která přijde, protože to pochopení, to vám zůstane. Lítost je skutečně egoismus. Odmítání, teda prosazování vůle toho jedince, že to nechce. Libore, to je od tebe? Já jsem si to myslela. Úžasné, super. Mimochodem Libor se polepšil. V Táboře mi dal takovýto štos. (smích) Úžasné teda, krásné.

„Jaký vliv na Karmu a Osud mají obřadní slib, přísaha, manželský slib, vojenská přísaha, lékařská přísaha nebo právnická. Pak rituální prokletí, vúdú a jiné útoky?“

Tě péro, tak teď jsem tě pochválila a na jednom listu... smích. Výborně. Chválím, to jsou samé dobré otázky. Takže obřadní slib nebo přísaha. Například manželský slib, přísaha lékařská, právnická. Tam se ten člověk zaváže určitou mírou vlastně svojí morálky. Prosím vás, nebojte se. Církev je v tomto poněkud fanatická, zlatá střední cesta. Třeba manželský slib v kostele. Říká se, co Bůh spojí, nikdo nerozpojí. Ale pozor, Bůh je všechno. Jo, takže tak to není. Nebojte se potom eventuálně, když to manželství nefunguje a udělali byste...tam jsou různé varianty. Bůh si potřebuje prožít tady úplně všechno. Jinak ty vojenské přísahy. Víte, když se dáte na vojenskou dráhu, tak byste měli něco dodržovat a zase je to část vaší karmy, ještě neprožitého. Já sama jsem zažila neuvěřitelnou věc. Je to z doby, když byla Lucka těhotná s Jovánkem. Takže to bylo v devadesátém devátém roce. Na začátku jsem se dostala do Ústí a tam párkrát v devadesátém osmém jsem byla několikrát v lékařské komoře a tam je jeden človíček. On byl v invalidním důchodu, ale sám pomáhal lidem a měl takový zvláštní měřicí přístroj, který vyrobili v Akademii věd v Praze, který měřil psychickou energii. A my jsme tam tenkrát jeli jen tak na návštěvu. Lucka už byla těhotná a on, protože to měl, protože jsme byli zvědaví trošičku, tak on si nás přeměřil a říkal: „Ty jo, to jsem ještě neviděl“. Jo, jak jsme byli klidní. A vyprávěl nám příběh, kdy tam měl paní, která se starala o svého už dospělého syna a ten byl velice, ale velice těžce postižený. Ten kluk byl úplně zkroucený, ale byl to taky kvadruplegik. Nemluvil, nekomunikoval. Ještě tam byla nějaká kombinace s autismem. A ona ho přivedla a on ho napojil na ten přístroj. A říká, po pěti minutách se ten kloube najednou narovnal. To tělo, které bylo zkřivené od narození, se narovnal a začal taky mluvit. Pak přišlo Nadjá. A teď ta maminka, že jo zírала, protože to je teda prožitek, když tohle zažijete. A syn té mamince tam, s těma zavřenýma očima, vysvětloval, že on za první i druhé světové války prožil osud v letectví, kdy bombardoval. Pozor, jednou byl na anglické straně a pak byl na německé straně. Tam se to karmicky jako by křížilo. Takže, on pak z té výšky tam viděl, že napřed poškozoval ty Němce, aby se pak narodil do té druhé strany. Takže on tam pochopil, říkal: „Ježíš, tak já jsem vlastně ničil svoji vlastně budoucí rodinu. A proto to teďka tady, maminko, mám. Já si tohle musím odžít. Ta máma brečela, že jo. To bylo ohromné i pro tu matku. Tam to bylo léčivější pro tu matku, protože ono ji to dělalo starosti. Hele, on domluvil, zase zvadnul, zkroutil se a nemluvil. A ta máma teda odešla s obrovskou úlevou, protože věděla, že to je její karma, aby se o něj starala. A že všechno

je v pořádku. A i on, ta duše, to ví vlastně, že všechno je v pořádku. Jenom to potřebuje prožít. Takže tohle jsou obrovské věci. Ale to se týká i toho Osudu. Vem si, že když potom složíš ten vojenský slib, že teda dobře, budu tamhle sloužit a nesmím utéct z toho boje, že jo. Pozor, jsou tam i věci, které jsou dané skutečně do Osudu. Zkuste si připomenout třeba. Ježíš na ty jména já jsem hrozná. No jak napsal GULAK. Solženicyn, ano. To taky je Osud. Neuvěřitelné. Vemte si, on byl zajatý Němci jako ruský zajatec. Po roce se mu podařilo utéct s jedním kamarádem. Utekli k Rusům a ti Rusi nevěřili, že vlastně byli zajatci a oni sami je dali vlastně do toho Gulagu. Což je neuvěřitelné. Ale pozor mimochodem, to byla taky obrovská duše. Zrovna tenhle ten román Gulag je neuvěřitelný, kdy on tam skutečně naznačuje tomu lidstvu a těm lidem, co to čtou, že až si začnete připadat spokojení i v pekle, tak jste Osvícení. Jo. On byl absolutně šťastný každý večer, že přežil a děkoval za ten další den. Byť tam byly padesáti stupňové mrazy a jenom cucal vždycky hodinu chleba. Pak ho vyplivl, aby ho schoval někam. Neuvěřitelné věci. Jakmile začnete být vděční i v téhle situaci, pak máte k Bohu jenom krůček. To ty vaše Osudy jsou úplně směšné, když si to vezmete. Co všechno na světě se děje. To tady skutečně ten střed Evropy, vždyť tady jsme nezažili sedmdesát let válku. V uvozovkách, jo. Co se všechno děje jakoby po planetě. To už je ohromný náběr. A věřte mi, že i ti lidé, jak se vyvíjejí v těch různých fázích, jak ta hladina nabírá, si prožívají věci, které ještě neumí. Třeba za totality, nejlepší hladina lidí nebyli ti, co byli odbojáři. To byli lidé, co byli spokojení i v té totalitě s tím, co bylo. Dobře, tak nemůžu cestovat, tak jo, tak musím být morální. Nikoho nepoškodit. Chovali se normálně. Dělal to, co mohli. S čistým svědomím. Nemohli se realizovat, a že by eventuálně po někom šlapali kvůli kariéře, to ne. Měli svůj názor na život. A kašlali na to, že by se jenom kvůli těm penězům mohli někde jakoby vlísat. Tam byly různé varianty. Pak zase tady byla i vrstva lidí, kteří byli ještě stvoření k odporu. Vemte si třeba takového Karla Kryla, který byl úžasný v té době toho odporu, on byl mistr doslova. Já ho nesmírně miluju. Ty jeho písně do dneška jsou báječné. To je bomba zkrátka. Jak byl pak v deziluzi, když se to změnilo. Já si myslím, že on i rád odešel pryč. No. To bylo ohromné zklamání pro něho. Ano, tady je ještě boj. Dá se bojovat jenom láskou. A ten člověk to musí na sklonku života přehodnotit. Ale ten jeden náběr Osudu tu musí být a je využitý pro to, aby tohle tady pro vás udělal. On vás morálně vlastně podržel. Ty písně byly úžasné. Úžasný mistr slova. Pozor, rituální přísahy, to už je magie. To už vás zatíží. To už je velice nebezpečné. Prokletí. To je ještě horší. Prokletí je obrovská záležitost, která vás může pronásledovat i několik životů. A ne jenom vás. I lidi kolem vás. Protože když vás to prokletí vlastně drží, tady je jediná obrana. Láska zase. Já jsem vyprávěla, ono to tedy nějaký čas trvá. A já jsem si taky prožila, a dokonce jsem to pak i zahlédla na jednom z obrázků na automatické kresbě. Já jsem byla u toho, když mne moje maminka proklela. A teď pozor, jak se zachovat. Jak zlikvidovat prokletí. Pozor, vy si myslíte, že to je lehká záležitost. Je a není. Podle toho, jak se prokleje a s jakou razancí se to vytvoří. Já jsem samozřejmě, opět zase v uvozovkách, pracovala pro maminku. Jak jinak, já ji obrovsky miluju. Ta žena to ani nevěděla. To takové to občas někdy taky řeknete: „A já ti přeju.“ Bylo mi sedmnáct a umírala mi babička. A protože my jsme měli v tu dobu jet v srpnu na dovolenou do jižních Čech a mamčin bratr nebyl ještě z dovolené zpátky, tak maminka se rozhodla, že místo

čtrnácti dnů s námi pojedje jenom týden a že za námi přijede o týden později. A víte, já jsem vyprávěla, že jsem všechno opravila. Ano, já jsem dítě z páté dimenze, takže to, co dělali moji rodiče dobře, jsem dělala, to, co nedělali dobře, jsem opravila. Ale neodsoudila jsem je za to. A můj tatínek obrovsky kouřil a pak i ještě deset let moje maminka. A já jsem byla přesvědčena nekuřačka. Vím to. Nikdy jsem to neudělala, nikdy jsem nezačala kouřit. Ano. Já jsem viděla, jak to s nimi cloumalo a trápilo je to. A jak smrděli. Tam jsou různé varianty. Ne, ne, ne. Já jsem je milovala, ale nekouřila jsem nikdy. Ale pozor, oni se paradoxně báli, že kouřit budu, protože věděli, že mi to předvádí. Oni ti lidé neznají pravidla vnitřní jednoty. A tenkrát, den předtím, než jsme jeli s mým tátou sami na ten první týden dovolené. Tak já jsem byla na Podláu, to bylo takové přírodní koupaliště v Teplicích. Ono už neexistuje. A tam nás bylo hodně. Na mé dece bylo hodně lidí a já jsem tenkrát měla takový proutěný košík. To se vozilo tenkrát z Jugoslávie. Tam se dával takhle šátek. Abyste tam ten šátek dali dovnitř, že jo, klíče, věci a tak. Tam byl nějaký kluk, který si k nám přišel sednout taky na deku. Ale protože my jsme věčně běhali mokří z té vody a on kouřil a říká: „Hele, můžu si ty moje cigarety dát do toho tvého košíku?“ Říkám: „Jo“. Abychom to nenamokřili, že jo. Pozor, my jsme se pak oblékli, já bafla košík, zapomněli jsme na ty cigarety. Já přišla domů, prdla jsem ho takhle do skříně. Zabalila jsem se a druhý den jsem s tátou odcestovala. Za týden jsem se na tu maminku strašně těšila. Táta pro ni jel do Veselí nad Lužnicí na vlak. A už, když vylezli z toho auta, tak jsem věděla, že něco není v pořádku. Já jsem volala „mami“. Taková ledová královna, jo. „Ahoj.“ Říká: „aha, co se bude dít“. Tak jsem ji pozorovala. A pak říkám: „Mami, děje se něco?“ „Budeme si muset promluvit.“ Tak jsem si říkala, tak dobře. Však se dočkám. Za půl hodiny jsme přišli do chatky a říká: „Sedni si“. Tak jsem si sedla, takhle na postel. Ona si sedla proti mně a říká mi: „Ty kouříš“. Já říkám: „ne, nekouřím“. Já jsem úplně zapomněla na nějaké cigarety, že ten kluk je tam dal. Já jsem si i možná myslela, že si to ten kluk vzal. Jsem to nekontrolovala v tom košíku. A já říkám: „Nekouřím“. A teď začala: „A ještě lžeš!“ Já říkám: „Mami, nelžu“. A teď mi říká: „A co ty cigarety v tom košíku?“ Tak jsem si na to vzpomněla a říkám: „Ale, mami, to není moje. To si tam nechal jeden kluk, protože jsme...“, no, ona mi nevěřila. A teď vidím ty oči, jak přišlo to Ego, a spustila: „A já ti přeju, aby ti to jednou tvoje děti udělaly“. Teď pozor, já jsem viděla, jak se nade mnou udělalo bllllm, takový uzel, taková tíha. Hele, až mám husí kůži. A teď já na ni. Pozor, to bylo vyřčené, zkrátka. Teď jsem to věděla. Dívala jsem se směrem i do minulosti, kdy ona to udělala. A pak před sebe na tu maminku a viděla jsem i budoucnost. A teď jsem věděla, že mám jednu jedinou šanci. Za prvé tu maminku obrovsky milovat. Ona nevěděla, co udělala. Ten člověk to vyřkne. A zkrátka, ještě můžu být ráda, že řekla jenom tohle. Takže, první krok je, že vám to musí být jedno, že ten člověk to řekl. Nesmíte se bát. To je první krok. Za prvé, když vám to je jedno, tak jste mu to už odpustili, že to udělal. A obrovsky ho chráníte. Ten Bůh nahoře to ví. Tím pádem už máte částečnou ochranu, ale pozor. Ten uzel tam je a musí se odžít. Takže, pozor, to je přechodové období, to ještě není absolutní čistota. Jakoby, my se k tomu dostaneme. Já jsem věděla, že za nějaký čas, až teda budu mít děti, v tom věku – náct, že se něco bude dít. No děly se neuvěřitelné věci. Věřte mi. To kdybych vyprávěla. Hlavně s Petruškou. Péťa vždycky říkala: „Mami, ještě že jsi takový andílek“. Protože

víte, ona dělala fakt neuvěřitelné pitomosti. Ale já věděla, že z jejího pohledu to bylo čisté. Ona to myslela čistě. Ale pozor, nekoukala už na to, co ti rodiče tam cítí. Takže to bylo pro mne obrovsky těžké. Nicméně, já jsem to ustála bez odsudků, bez toho, že bych ji nerozuměla. Tam to bylo obrovské. V tu dobu moje maminka, trestající člen, říkala: „Ty ji nenařežeš?“ Já říkám: „ne mami, nenařežu jí. Já vím, že ona jedná čestně, byť to dopadá na mne a třeba i na tebe, tak jedná čestně. Představte si, to Ego maminky zase pracovalo k tomu, aby mne donutilo, abych ji potrestala. Abych jí třeba nařezala. A to se taky děly takové zázraky. Já se pamatuji jednou, ta Péťa, jsem si myslela, že šla do školy, ale ona měla od devíti a byla v pokojíku. Já o tom nevěděla a teď přišla maminka dolů, jak v noci přemýšlela, jak mne donutit, abych tu Péťu, abych zasáhla nějak výchovně, když dělá to, co dělá. Ale já jsem věděla, že ne. Že ta holka je fakt čistá. Tak přišla za mnou a teď vidím to Ego, jak přišlo. Ty štiplavé oči a říká mi: „Já jsem si myslela, že ty budeš dobrá máma, ale ty nejsi dobrá máma.“ A já jsem tak koukla na ni. A říkám: „Mami, to mne mrzí, že si to myslíš“. A teď jsem chtěla pokračovat, „ale víš, proti tomu já asi nic neudělám. Budeš si muset o mně myslet, že jsem skutečně špatná“. Jenže pozor. Místo toho jsem se jenom nadechla a ta Péťa to slyšela v tom pokojíku. A to čtrnáctileté dítě přišlo, takhle se opřelo mezi futra. Přišel ten Bůh se mne zastat. Protože já jsem fakt necítila žádný odpor. A říká s úsměvem: „Babičko, víš, co já si myslím?“ Ta maminka koukala, ona nevěděla, že ta Petruška tam je. A říká: „Ne, víš, já si myslím, že maminku může vždycky hodnotit jako maminku jen její dítě. A věřte, že maminka je ta nejlepší, jakou jsme si mohly přát.“ Ta babička zamrkala a zmizela. A já jí říkám: „Co tu děláš?“ Ona: „Mám od devíti“. A zase odešla. Já jsem nemusela říct nic. Tady skutečně ono to trvá pak léta, než se takové věci rozbijou, ale horší jsou prokletí jiná. Nicméně, dneska v tom stavu energetickém, v jakém jsem, když už jste pořád výš a výš a jste sjednocení. Kdyby dneska na mně někdo, byť z černých mágů, poslal obrovskou kletbu, jakoukoliv, tak už vůbec nedosáhne do hladin, ve kterých se ten člověk pohybuje. A zasáhne to jeho. Toho člověka. Jestliže nemáte Karmu, ale má to podmínky. Vy musíte milovat skutečně všechny lidi. Nemít Karmu jakoby k někomu odmítavou. Jakmile tam máte k jednomu člověku, třeba sousedovi nebo někomu výhrady, tak už se otevíráte, protože vidíte, my jsme všichni jenom jedno. Tam je jedno, jestli prokleješ tuhle schránku, s tím Bohem nebo tam tu schránku, s tím Bohem. Protože ono to je jedno. Tady je univerzální, vlastně jakoby nápravný systém. Takže pracujte na tom z hladin, kdyby vás tohle zasáhlo. Dá se to zlikvidovat. Odpustit tomu člověku. Neposílat to samé. Tím byste si vytvořili svoji vlastní odporovou karmu. Tohle je velice důležité. Tady to chce, bohužel, nějaký čas, než se z toho vymaníte. (dotaz špatně slyšitelný) Ano, ona nenese následky, ano. Přesně tak. Víte, tohle je obrovské. Pozor, ten člověk, on to neumí, že jo. On to udělal, on to neumí, ale kdyby to udělala na někoho jiného, tam už si to odžije, jo. Ale to Nadjá už ví, že už tady pracujete ve prospěch vlastně těch lidí, toho celku, že je méně bolesti kvůli tomu na světě, jo. Jestliže odpustíte člověku, že vám něco udělal, on za to nezaplátí, což je úžasné. Ale pozor, kdybyste se na to ještě dívali tak, že on si to zaslouží, tak to jste ještě neodpustili. Ale věřte mi, že to většinou ten člověk dělá více lidem, ne jenom vám. To je jeho vlastně tradice, takže on to skutečně někde sklídí, ale přes vás ne. A tohle je už vaše zásluha pokory pro celek. Ano, dá se to přehodnotit. Dá se skutečně přijmout cokoliv. Pozor,

většina těch lidí, kteří třeba to prokletí pronesou, tak oni ani neví, co dělají. Pro ně to je jenom slovo. Taky to někde slyšeli. Takhle se roznáší karma přes rod. Hele, babička každý den někoho proklínala, že jo, tak máma to dělá taky, to jen tak pronáší. Pozor, to si skutečně tvoříte furt. Ale nevadí, nevadí. Když už vás někdo prokleje, žádný strach, žádná obava. Nebojte se ničeho. Všechno se dá zlikvidovat. My na to tady máme čas, ale protože se to stalo, měli jste s tím být konfrontováni, abyste se naučili, jak s tím pracovat. Všechno je energie. To nic není.

Vúdú a jiné magické útoky. To je darda. Já jsem zažila pár let zpátky neuvěřitelnou ženu, která se ke mně přišla narovnat. Já, samozřejmě, mluvím anonymně. Ta holka je úžasná. Ta měla osud. To si nedovedete představit. Ona, když slyšela mé přednášky, tak okamžitě, ona je z Teplic, mne navštívila. Ještě předtím, ona slyšela přednášky přes svoji kamarádku, protože ona u mě byla, takže byla objednaná u mne na výklad. My jsme spolu prožily dokonce dva dny. Tam bylo hodně čištění, protože ona řekla, že vlastně vnímá i podobné prvky mého osudu jakoby ve svém. Ona se vdávala v osmnácti, protože si jako by doma moc nerozuměli. Tam bylo taky rozpadlé manželství. Byly tam zvláštní vztahy v té rodině, což já teda neměla. Nicméně, ona taky říkala, že okamžitě o svatební noci věděla, že udělala špatnou věc. To nemělo být. Ona i záměrně otěhotněla, aby se mohla dostat z té rodiny. Takže, jo. Říkala: „A do rána jsem koukala a věděla jsem, že je to v pytli“. Nicméně, porodila malou holčičku. Do roka se rozvedli a říká: „Pamatuji si obraz, kdy já jsem měla jen pár igelitek, dítě v ruce a jediný dar, který jsem dostala při té svatbě, bylo křišťálové zrcadlo. A to jsem věděla, že to je jediné z těch věcí, které si smím vzít. Já jsem měla to zrcadlo a ten můj říká: „Nech ho tady, to je moje“. Říkám: „Ne, ne, ne, to jsem dostala já. A teď jmenovala ty lidi. A v tom on jí vytrhl to dítě a říká jí: „Tak si vyber, buď zrcadlo, nebo holku“. Ona říkala, v tu ránu bylo zrcadlo jeho. Já jsem bafla holku a odešla. Nějaký čas žila sama s tou holčičkou. Pak jí přišel do osudu člověk. Ona říkala: „My jsme spolu byli rok a půl a všechno bylo v pořádku. Do chvíle, kdy já jsem otěhotněla. Ale pozor, já jsem otěhotněla a okamžitě jsem věděla, že jsem těhotná a on se druhý den sbalil a odešel. Takže, já jsem najednou měla druhé dítě, a to druhé dítě jsem porodila. Byl to chlapec. Ten první muž si po čase našel ženu se dvěma dětma. A teď o tu holku usiloval, až skutečně ji dostal do vlastní péče, protože apeloval s tím, že ona nemá byt, že bydlí buď u táty, nebo u mámy. A teď čeká druhé dítě, bůh ví s kým.“ A tam byly takové různé ty tahanice. Ta žena dokázala neuvěřitelnou věc. Ona říkala: „Ta malá si na mne nepamatovala. Oni mi ji skutečně násilím vzali a dělali strašné věci pro to, abych ji neviděla. A já jsem ji chodila pozorovat každý den za keř před školou, už když pak chodila do první třídy. Protože já jsem ji nechtěla trápit.“ Tam se pak obětujete za to dítě. „Já jsem trpěla jak zvíře“. Ona jí je teda obrovsky podobná. Řekla: „Já jsem se musela schovat. Ona si na mne nepamatovala a teď jsem i věděla od různých lidí, kteří ji znali, že ta maminka, ona měla dva syny, ta druhá, ta macecha, že se k ní chová strašně ošklivě. Ale já jsem věděla, že i tohle je lepší osud pro ni. Že bych jí to komplikovala, protože soud by mi ji stejně nedal“. Nicméně, ona porodila ještě chlapce. Žila teda sama s tím chlapcem. A od té doby se seznámila s třetím partnerem. Všechno klapalo. Byl to Ital. No, choval se k nám úžasně. Dokonce bylo vidět, že i ten kluk ho miloval. Všechno bylo super. Tomu malému byly dva roky. I on jí řekl, pojed' se mnou do Itálie. Abys věděla, kde žiju, než

se tam přestěhujeme a všechno. Takže ona jediné hlídání, které by měla, byli rodiče toho druhého partnera, kteří se k ní chovali hezky, jako dědeček s babičkou. Takže ona tam toho malého chlapečka dala na měsíc. Že po měsíci se vrátí. Představte si, přijeli do Itálie, byly jí sebrány papíry a skutečně dva roky byla přivázaná, zavřená. Tam byla nějaká ta prostituce. Tam ji tak naháněli, zkrátka říkala: „Ať jsem dělala, co jsem dělala, mne držely ty děti, že žiju. Že existuju na světě“. Ale teď oni o mně neměli zprávy, ten děda s babičkou, že já měla někde dítě. Říkala: „Dva roky, než mi jeden klient pomohl. Načež teda přišla domů a oni jí odmítli toho kluka dát. Tam byl další náběr dalšího osudu. Tak pozor, ta ženská je neuvěřitelná. Ona fakt je, a vidíte, takový těžký osud, a přitom se tam fakt zachovaly samé čisté věci a já k tomu dojdu, protože tam se potom dostaneme až k Vúdú. A ona i zvládla skutečně nápor obrovského Vúdú. A další partner, který přišel. S tím se teda nevzali, ale měla s ním další dítě. Malou holčičku. Všechny ty tři holky, kromě toho kluka, toho jsem nikdy neviděla, jsou si absolutně podobné vždycky té mámě, ať jsou s jiným otcem. Jsou nádherné teda. Té malé Barušce je teď 7 let. A teď si našla muže, oni se nevzali, ale měli. A to byl obrovský boháč, který měl nějaké pletky podivné v Německu. Nějaké takové jakoby čachry, né správné, asi jako obchodník. A ona ho teda milovala. Ona vždycky do každého toho vztahu šla s obrovskou láskou. Byla pečlivá, pracovitá. Starala se o jeho Penzion. Vlastně o jeho dům. O to malé dítě, ale pozor. V době, kdy my už jsme se spolu daly do kontaktu, to znamená, že ona přišla na výklad, tam se jí narovnal všechno. Tam byly i výčitky. To všechno zmizelo. Ano, ona se zachovala ve všech situacích úplně nestranně. Byť ten osud byl tak obrovsky těžký. Ona vždycky myslela i na ty druhé, na ty děti. Jako by. Teď pozor. Chtěla zase samozřejmě získat toho chlapce. Mezi tím totiž ti prarodiče propadli do alkoholismu. Tam se fakt děly neuvěřitelné věci. Nicméně, tenhle ten poslední partner, najednou její kamarádka začala toužit po tom majetku toho bohatého partnera téhle té ženy. To Vúdú fakt pracuje. A ona mi pak vyprávěla. My jsme se pak daly dohromady, protože jsem jí vše vysvětlovala a ona říká: „Ty, ale tam je opravdu magie“. On se jí i přiznal, že on skutečně našel i pod postelí propíchanou figurku. A taky jí vyprávěl, že když k němu ta druhá přistoupí, tak má třeba i zelené oči, což normálně nemá. Tam se skutečně mění oči, tam chodí dovnitř skutečně určitá energie, která je skutečně satanského původu. Načež teda ona říká: „Co mám dělat?“ A já jsem říkala: „Pamatuj si, jestliže budeš obrovsky tuhle tu druhou ženu milovat, ona tě nikdy neporazí. A vidíš, je úžasné, že si to teď můžeš prozkoušet. Nesmíš vůbec mít jedinou negativní myšlenku vůči ní. Ona, i kdyby dělala, já nevím, co“. Pozor, ona jim i darovala psa, takže tady oni vždycky dají nějaký ten dárek, co pak v tom bytě je a už jakoby tam můžou zasahovat energiemi. A ten pes se pak choval podivně. Říkám: „Koukej milovat i toho psa“. Takže tam se to udrželo skutečně. Tam se děly takové věci, to si nedovedete představit. Nicméně, ona vydržela asi čtyři měsíce. Je pravda, že s vypětím sil. Když už si nevěděla rady, tak mi volala. A já jsem jí zase uklidnila. Říkám: „V klidu, pokračuj, děláš to dobře. Miluj ji, neboj se.“ To dopadlo tak, že ten její partner tu paní, co dělala tu magii strašně, ale strašně seřezal. On si na to pak ani nepamatoval. Ano, to nitro, skutečně ona to ustála, takže on to jako by zlikvidoval a vrátil se. Tam to bylo neuvěřitelné. Stejně se to tam nakonec pak rozpadlo, protože oni ho nakonec zavřeli. Dělal nějaké nečestné věci v Německu. Takže Němci ho zavřeli a ona se pak vymanila.

To bylo pouze na zkoušku. Ta žena si nabrala obrovskou věc, ale pozor. Ona byla pořád lehčí a lehčí. To je fakt anděl. Přestože prožila tyhle hrůzy a pak mi jednou volala a říká: „Ivanko, já ti strašně děkuji, víš“. Nakonec je s ní i ta nejstarší dcera i ta druhá dcera i ta třetí dcera. Ten chlapec ne. Ten má jiný osud. I když za nimi dochází. Nicméně, ona je dneska s těmi třemi dětmi sama. Té nejstarší je už devatenáct. Té nejmladší je šest nebo sedm. Ta prostřední je třináctiletá. A ona dneska má dost finančních prostředků čestně vydělaných. Je sama, má klid. Je šťastná a spokojená. A měla vizi. A v té vizi říká: „Představ si, dneska v noci přišlo obrovské světlo a byla tam obrovská světelná brána a hlas mi říká: Pojď, můžeš dál, do další dimenze. A já jsem držela tu malou na ruce, ty dvě stály za mnou a říkám: No, ale já se potřebuju rozloučit s rodiči a s lidmi, kteří tady jsou“. A teď jsem se chtěla otočit a říkám si, tak já se půjdu s nimi rozloučit a najednou mi to došlo. A říkám té bráně: „Nezlob se, já tam nepůjdu. Jestli jsem tady a mám tu něco odžít, tak já přijímám tenhle svůj osud. Když, tak se tam příště narodím“. A přišlo obrovské blaho. Vidíte to, to byl ještě nápor Ega, který se tvářil jako Božství. Ona to dokázala. Je neuvěřitelná. A vidíte to, s takovým osudem. Člověk by řekl: „Podívej, ta ženská, každé dítě má s jiným a má je čtyři“...ne, ne, ne. Tady jsou takoví andělé zakuklení, to vůbec nemůžete absolutně vědět. Víte, odmítnout ulehčení jenom proto, ne. Když patřím sem, tak sem patřím. Ano, to je spokojenost. To je přítomnost. A ona skutečně tím, že ji dokázala milovat, tu ženu, co dělala to Vúdú, vidíte, ta energie byla přeměřovaná a on ji skutečně otřesným způsobem nabančil. Představte si, že oni jsou dneska spolu. Protože pak se ti dva rozešli, on chtěl zpátky, ale to už nešlo. Takže on se odstěhoval k té paní, co dělá to Vúdú. A teď si samozřejmě dávají jeden druhému do čumáku. Tam je vztah obrovsky těžký, karmicky zatížený. Všechno je správně, všechny hladiny se urovňají. To, co si kdo zaslouží. Takže žádné Vúdú, žádné magii, žádné rituální přísahy. Rituál vás taky může provázet strašně hodně dlouho. Jediné, co vás zachrání, je skutečně láska. Nic jiného.

„Jak zvládnout každodenní sexuální touhy mého muže? Jo, jo, to je těžké. Snažím se mu vyhovět, ale nemám z toho dobrý pocit.“

To se nedivím.

„Jak zvládat jeho špatnou náladu, když mu nevyhovím? Děkuji“

Bože můj, ani nevíte, jak s vámi soucítím. Teda. Poslyšte, víte, člověk, který má tohle dennodenně, on většinou nemá potom energii ani duchovní. Vy už víte, že sexuální energie je stejná, jak duchovní. On, když to vystřílí takzvaně v té dvojce, tak on to vnímá jako jediné blaho, které tady vlastně je. Což není pravda. On nemá energii na vyřešení běžných životních situací. Na odpouštění. Žádné zlobení se. Vidíte, podléhá náladám. Tady je vidět z toho náběru i pesimismus. V tom člověku to musí probíhat, když se drží jen téhle té hezké věci, kterou má. Ještě, kdyby tak měl chuť na jídlo, že jo. Trošku ho nasměrovat na ledničku. Smích. Tady je pravda, že tohle pak je obrovsky těžké, zátěžové, hlavně pro ženu. Protože my ženy jsme založeny trošičku jinak, to cítíme. A možná ho trošku požádat, kdyby si nemohl pomoci sám. To taky. Musíte vědět, jak vy na tom jste psychicky, protože to je k neunesení. Správný postup je, když je soudek plný, to vždycky říkal pan doktor Tomáš, to se mi vždycky líbilo. Tak používám po panu

doktorovi. Ano, když ten tlak hormonů, hlavně těch spermií ten muž má, což cítí hlavně muži. Ale dát si skutečně rozumný termín a pak si to teda užít, protože jenom se vybit, to není příjemné. V těch vysokých hladinách duchovních, to jsem vám zapoměla říct, k té sexualitě ještě. Když už se potom opravdu milujete, žijete ty nejvyšší životy v okamžiku, kdy zapadne patrice do matrice, tvoříte anděla. Jednu bezpohlavní bytost. V okamžiku zapadnutí. Tehdy už není nutné vybití, to znamená vyvrcholení, dojití tam, je ve formě, v uvozovkách, i v mazlení. Jednou za čas k tomu vybití dojde, protože ta energie se využívá, pro informaci, jako kanál tady k vám. Takže jednou v rozumné době eventuálně, pak je to teda prožitek neuvěřitelný, překrásný, protože vy víte, čím výš vlastně je emocionální kvocient toho člověka, tím víc ve vás je Boha. Ano. Kdybyste měl nižší, tak by vás to zabilo, tam by byla mrtvice, to nejde, jo. To je nárůst. To utrpení, které tady prožíváte, život po životě, vám zvedá výdrž a přibližujete se k Bohu. Protože Bůh je obrovská energie. Někdy se mi stává, že nemůžu v noci vůbec spát, když přichází. Protože jenom drnčím. Je to krásné, psychicky, ale pro tělo strašně zatěžující. To tělo to nemůže vydržet. A kdyby to na mne spustili, tuhle energii, dřív před pár lety, tak bych umřela, to nejde. Vy se na to musíte připravovat. To tak máte všichni. Proto tady v těch životech trpíte. To je vlastně příprava na to, abyste jednou ten prožitek toho Boha měli. Ono to má svůj dobrý smysl. Tohle je obtížné. Tady záleží na tom, co váš muž je schopný přijmout a co ne. Vysvětlit mu, že třeba jednou za čas si to chcete užít. Třeba jednou za týden. To už pak je rozumné. Je výborné, že se snažíte vidět, že se snažíte vyhovět. Ale to už pak dojde potom do takových extrémů, kdy ten člověk se pak tomu i vyhýbá, že jo. To ne. Člověk z toho má mít radost a ne povinnost. A je úžasné, když máte pak partnera, kterému to vyhovuje. Třeba můj muž je opravdu anděl. A ten, kdyby věděl, že by se mi to nelíbilo, tak se toho vzdá. Z lásky pro mě, že mi to nedělá radost. Vidíte podle principu, to, co nechci, aby mi dělali druzí, nebudu dělat jim. Přesně, jo. Ale tehdy už je v takové rovině, kdy já tu radost mu ráda udělám, protože vím, že on mne tak miluje, že se toho klidně vzdá. To už si dáváte dary. Vzájemně, věčně. Ale tohle je skutečně nátlak. Snažíte se. Tady by bylo dobré sednout si společně a říct mu: „Podívej, já tě miluju, chci ti vyhovět, ale jsme tu dva a mělo by to vyhovovat oběma. Najdeme nějaký rozumný časový úsek, abychom si to v radosti užili.“ Aspoň to trochu zmírníte. Ono by vás to totiž vysilovalo. V případě, že byste toho vždycky dosáhla. Vy se vybíjíte. Anebo si hlídejte, abyste toho teda nedosáhla, což zas někdy pro toho partnera je těžké. To záleží, já nevím, samozřejmě, na podmínkách. To je takové hodně intimní.

„Mohla byste, prosím, ještě jednou alespoň v krátkosti projít všechny čakry, jejich význam a také křišťálové děti?“

Na Jedniče, je posuzování dobrý, špatný. To už víte, že je jenom dobré všechno. Takže jestliže tam ještě rozhodujete, že něco je špatné, ať je to hmota anebo situace, tam ještě máte rezervu. Ano, vše je pro vás dobré, protože jste si všechny lidi a všechny situace vybrali v celém osudu. To je kus. Vezměte si, že osud planety, když budeme říkat planety, ono je to i ve větším rozsahu, je daný. A vy, než se zrodíte jako kousek Boha a sem, tak si vyberete tenhle. Je to tak, že třeba dejme tomu potřebujete rodiče, kteří vám mají ukázat, co jste v minulosti neuměla. Tam končíte a jsou to třeba čtyři, pět variant.

Můžete se eventuálně narodit do Argentiny, do Čech, na Slovensko, do Německa, ale vy si vyberete tyhle. Ano, jsou to přibližně podobné osudy. Jo. Kde potřebujete mít náběr zkušeností, tak si vybere tohle. Narodíte se sem. Ať by se dělo skutečně cokoliv, vše je pro vás dobré.

Dvojka. Tam jsou vztahovky, to znamená, nesmí vám nikdo vadit. Zase všechno, co vám kdo kdy udělal, byť by to bylo jakkoliv nečestné, jste si zvolili vy. Takže, jestliže vám to vadí, odmítáte něco ze svého osudu. Vy ale potřebujete tenhle prožitek zjistit, abyste zjistili, jestli vám to vadí nebo ne. Já jsem i vyprávěla kdysi dávno, jak ke mně přišla ta holčička, je z Teplic. Jí bylo šestatřicet. Chtěla dítě. A děly se divné věci, protože oni se domluvili s mužem. To bylo její první dítě. Jemu bylo osmatřicet let. A ona napřed neotěhotněla jeden měsíc a potom druhý měsíc a on si to zase rozmyslel. A tak se to střídalo. Pak ho zase přemluvila, tak to šlo tak. Ona tenkrát přišla v červnu, to byl poslední soukromý výklad před přednáškami v Ústí. A když přišla s tímhle, tak jsem si to tak chtěla trochu ulehčit. „Umíte odpouštět?“ „Já s tím nemám problémy.“ Říkám: „tak jo“. Ona vypadala taková kultivovaná. Říkám: „tak dobře, tak jo“. Tak jsem si sedla. Sedm hodin jsem jí dělala výklad a po sedmi hodinách, když jsem jí sáhla do aury, obrovské, ale obrovské neodpuštění. A já to dělám na zádech. Takhle si sednu zezadu k tomu člověku a ona se tak otočila dozadu a říká: „To není pravda“. Tak a teď jsem byla v pytli. Jak tomu člověku vysvětlíte, že tam to neodpuštění je? Říkám: „Poslyšte, já si za to nic neberu. Tady jsme spolu sedm hodin. K čemu by mi to bylo? Proč bych to tady dělala? To jsem se mohla támhle na zahradě opalovat s maminkou“. Byl červen, bylo vedro. „Dostala jste najíst, napít, což vám nevyčítám, ale k čemu by mi to bylo, jako? Máte jedinou šanci. Určitě vám to něco dalo. Nahlédla jste možná někam, kam jste potřebovala vidět. Mně to nevádí, že jsem se vám takto věnovala, nicméně když to nepřehodnotíte, tak to tam zůstane, a to dítě nebude. Takže já se pokusím, jestli se otevře čas“. A ten čas se ale otevřel. Otevřelo se tři roky zpátky. Říkám: „Tak, dejme tomu, zprůměrujeme to tři a půl roku“. A ona začala brečet. Říká: „Jo, já už vám věřím. To je pravda. Víte, já jsem měla před tři a půl lety před svatbou a ten můj budoucí manžel si začal s mojí nejlepší kamarádkou. Já jsem to ani neměla za zlé jemu, jako jí. Ale my se stýkáme a navštěvujeme. Já jsem mu popřála hodně štěstí. My, s mým mužem a oni dva, my fakt každou neděli se vidíme, jezdíme na výlety. Přátelíme se. To jsem jim odpustila, ne?“ Tak. Ona s nimi mluví, takže si myslí, že odpustila. Ale jestliže tam je zbytek prožitku, že z téhle chvíle tři a půl roku zpátky tam ti dva jí udělali něco špatného, tak neodpustila. Protože oni jí udělali něco dobrého. Vidíte, ona nevěděla, co to je odpouštět, takže musela tohle prožít, aby zjistila, že když považuje tu věc těch lidí za špatnou. Vždyť ona si to objednala už při narození. V tomhle jejím věku života je napsáno, že ti dva jí tohle udělají a v jejich genomových zápisech je taky, že jí to musí udělat. Aby i oni si vyzkoušeli, co to je, udělat milovanému člověku takovou to věc. Ten jeden z nich to nemusí unést. Lítostí, že jí to udělal. A druhý výčítkou na dvojce. A ona třeba nemusí ta její kamarádka otěhotnět, když si to bude vyčítat, že kamarádce tohle udělala. Když ještě navíc ona s nimi mluví a kamarádí. Jsou různé varianty náběrů a všichni tři to mněli domluvené. To je hra. Vy jste skutečně herci, kteří si nabrali tato těla a teď si přišli zahrát tyhle ty situace, protože jste je ještě nikdy předtím neprožili. Ale všechno je dobré. Takže, jestliže si někde v minulosti myslíte, že vám někdo vadil,

s tím, co udělal. Nějakou hodně velkou sviňárnu, tak máte vy blok. Neodpuštění. Ten člověk vám to udělat musel, bylo to vaše vlastní přání.

Na trojce je odmítání ve zlosti, tam neumíte moc. Buď ustupujete, pozor, tělem si ustupujte, jak chcete. Nesmí vám to vadit! Pak už jste pokorní. Ale pokavaď ustupujete a vadí vám to, zlobíte se, že se neumíte bránit, tak máte blok vy tady. Ale pozor, když to takhle děláte, tak pořád kolem vás budou lidi, kteří vás takto budou tlačit. Protože vás přicházejí učit to, co neumíte. Abyste jim řekla: „Hele, tak to teda ne“. A teď pozor. Správné bránění tady je, že s obrovskou láskou nedovolím druhému člověku, aby sám sobě ubližoval. Protože ho miluju. A jestliže vás hrne, to je ten druhý protitlak. Takový člověk buldozer. On taky bude mít problém na trojce. Takže, protože ho obrovsky miluju, tak mu řeknu: „Nezlob se, já to nemůžu udělat“. S jakéhokoliv důvodu. Nemám peníze, nebo poškodilo by to druhého člověka. Vyber si na to někoho jiného. Já ti pomůžu s čímkoliv jiným, ale s tímhle ne. Ten člověk, i kdyby se postavil na hlavu, tak nic neudělá. Má to i své další podmínky. Někteří lidé vydírají nejenom tělesně, ale tlačí vás i psychicky. Takže pokavaď budete absolutně morální, nikdo na vás nebude nic mít. Nikde nic nenajde, tak vás nemůže ani vydírat psychicky, že jo. A i kdyby, tak mít tu odvalu říct: „Tak jo, já se sama přiznám“. Tím mu vyhodíte zbraň z ruky. Já si pamatuju, ta Helenka Kulíšků, co mi říkala hezky o těch sračkách v tom kýblu na hlavě. Tak mi taky jednou říkala. Ty jsi hrozná, ty na sebe všechno řekneš. Ano, já jsem říkala: „Ano, Aleno, má to však svoje podmínky. Vem si, že když mám čisté svědomí ve všech směrech mého života, tak můžu říct úplně všechno“. Ale hlavně, lidi jsou obrovsky zvědaví a šfourají, jestli náhodou něco nenajdou. A oni když ví, že na sebe všechno řeknu, tak přestanou šfourat, protože když na sebe všechno řeknu, tak není nic, co by vyšfourali, že jo. Takže pak ztratí takový ten zájem o vás v tomhle směru. Se mě ptejte, já vám řeknu všechno, co potřebujete vědět.

Takže, pak je čtyřka. Tam jsou lítosti a nenávisti. Taky zase do hmoty, ke konkrétnímu člověku nebo do situací.

A pak je pětka. Ta je hodně důležitá. To je komunikační úroveň. Tam byste skutečně neměli ani kritizovat ani posuzovat. Proč i posuzovat? Protože každý tady máme svoji roli a učíme druhé lidi a oni učí nás. To je vzájemné, skupinové, takže to je velmi důležité vědět. Navíc ke každému, ke komu mluvíte, vidíte to, mluvíte sami k sobě, k Bohu. Pokavaď druhého člověka jakkoliv urazíte, byť v hlavě, tak sklídíte skutečně ten nátlak komunikace z vnějšího světa. Tohle sklídíte, to si pište. Důležité je, abyste to dodržovali i v sobě. Jestliže se tam ozve sama nějaká taková ta hrůza, nesmíte to rozvádět, pak to není vaše. Ten egoismus vás nechytí. Oni to zkouší tam nahore. Vždycky to zkouší. Neposlouchat. To nejsem já. Vy jste Bůh. Bůh je štěstí, láska, všechno pozitivní. Všechno, co se tam ozve odmítajícího neboli negativního, to je Ego a to nejste vy. Ono se jenom tváří, že jste to vy. Vzpomeňte si na ten můj příběh, když mně byly čtyři roky a maminka mne neprávem potrestala, pak mne ještě poslala na hanbu. A teď koukám do té místnosti a najednou se ve mně ozvalo, že tu maminku, když mi tohle udělala, tak že bych jí přála, aby zemřela. Já jsem třestila oči. Já jsem věděla, že to já bych v životě neřekla. Nikdy. A že je ve mně někdo, kdo za mne mluví a snaží se mne vecpat do té pozice a nalákat. A pak občas ještě párkrát někdy přišel.

Jednou jsem pomáhala jedné mé kamarádce z laborky zařídit soukromou laborku, a když už to ustojíte v sobě, tak přijde někdo z vnějšku. A ten Jirka přišel z práce a já byla v laborce, a tak jsem se tvářila blaženě, bylo mi dobře. A on mi říká: „Co ti je? Ty jsi tak spokojená?“ Říkám: „Představ si, dneska už otevřela konečně Jituška laborku. Já jsem ji pomohla, řekla jsem jí zkušenosti, které já jsem měla, aby ona neudělala ty kopance. Takže ona to měla lehčí, což je úžasné“. A najednou to Ego přišlo přes toho Jirku. Říká: „Já se ti divím, že si buduješ konkurenci“. Teď to tam takhle hodil a odešel. A najednou přišel takový ten pocit, takového toho svírání. No jo, co když má pravdu? Hele, já jsem si stoupla. Já jsem věděla, že to nejsem já. Já mám vykachlíkovaný ten suterén, až takhle nahoru, aby ty stěny byly omyvatelné, takže tam jsou všude bílé dlaždice. Já jsem si stoupla k těm dlaždicím a vždycky, když se ozval ten pocit Ega, tak jsem bouchla hlavou do stěny. Bouchla jsem asi desetkrát. Pak přestal. Ještě jsem chvíli čekala, jestli se ozve. Sedla jsem si a byl klid. Už se neozval. Nepamatuju si, že by se ozval. Tohle už je asi patnáct let. Takže, to nejste vy. Jsem se nemusela bouchnout samozřejmě, já jsem mohla jenom dovnitř zírat a nedělat nic. Ale dala jsem mu najevo, že nebudu rozvádět jeho obavy a tlaky. To nejste vy. Všechno, co tam je negativní, odmítající, k vám nepatří. Vy jste Bohové.

Křišťálové, indigové děti. Jsou úžasní. Oni mají už jiné vnímání. To jsou skutečně žijící Bohové. Za prvé odečítají vaše myšlenky. Já si pamatuji Jovánek, to je dílo. My jsme spolu šli nedávno, je to asi dva roky zpátky, jsme šli spolu večer pro bagetu v Paříži. Lucka vařila a on mi říká: „Zažila jsi někdy telepatii?“ A já říkám: „Jo, asi třikrát a ty?“ A on: „No jeje“. Říkám: „Jo, tak víš, proč mne miluješ?“ On: „Ty v té hlavě nic špatného nemáš“. Oni to čtou, co se všechno odehrává. Pozor, to není, že by vám lezli do hlavy. Oni to zkrátka vidí, jací jste. Tam nevidí žádnou komplikaci. To jsou zbytečnosti. A on teda uváděl Lucku neuvěřitelně v úžas. Celý život, co se narodil, než začal mluvit. Protože ona, když čekala Rafaela, tak v tu dobu chtěli ještě adoptovat jedno dítě z Afriky. A to dítě mělo zvláštní jméno. To bylo napůl. To bylo třeba Andrea. Já si teď nepamatuju, jak to jméno bylo, ale bylo od A. A takhle se mohl jmenovat i kluk i holka. Jo. Ale oni o tom nikdy s nikým nemluvili, ani před Jovánkem. To bylo tabu. To si řešili sami. Nevěděli, jak to dopadne, že jo. Jestli k tomu dojde nebo ne. Nicméně, pak to teda nedopadlo. Ale Lucka těsně před porodem, protože Rafael se narodil sedmého ledna, tak Jovánek měl prázdniny. Tak jsme ho spolu trochu učili, aby se nenudil. Počítali jsme. Seděli jsme v obýváku a oni mu říkají: „Hele, víš co, aby ses nenudil, tak nám řekni, kolik nás tady bude, až se narodí miminko“. Ten malý, aniž by jakkoliv zaváhal, tak úplně vyprsknul, pět. Oni dva se tak usmáli. „Jsi blbý, blbě umíš počítat“. A teď on počítal: „maminka, tatínek, já, miminko a ten kluk nebo holka, co tady s námi možná bude“. Lucka říkala: „Nám spadly čelisti až na zem“. Nebo třeba přišel do kuchyně a říká: „Mami, proč mi neodpovídáš, když se tě na něco ptám?“ A Lucka v kuchyni říká: „To bys taky musel otevřít zobáček, abych ti mohla odpovědět“. A on říká: „Ale já nemusím otvírat zobáček, když se tě chci něco zeptat“. Lucka říkala: „Tak jsem se rychle musela ujistit, jestli i paní učitelce ve škole odpovídá zobáčkem. Aby mi nepřinesl domů kouli, že jo. V domnění, že teda splnil úkol“. Takže pozor, tam jsou podmínky, kdy oni žijí úplně jiný život. Ten kluk je tak zvláštní. Já mám teď nejmladšího vnuka italského. Oni se prakticky neznají, protože holky se míjí. Vždycky

je tady jedna, pak druhá. Málo kdy se vidí. A představte si. Teď je Kubíčkoví dva a půl, a když mu bylo před rokem rok a půl, tak jsem ho večer dostala za úkol vykoupat. Aby potom nechodil, protože neměl bačkory, tak jsem ho měla udržet na veliké manželské posteli. A teď on chtěl samozřejmě za mámou. Máma dělala kaši. A ty děti tam běhaly. A já byla babička, která ho tam chudáka mordovala. On se tak bránil a najednou do toho bránění prošel Jovany těmi dveřmi. S úsměvem si sedl takhle na tu postel a najednou ten Jacobo ztuhnul, úplně roztál. A to bylo vidět, jak zářil, když ten Jovany byl blízko. Malý seděl se zkříženýma nohama, mrňous. A pak se takhle naklonil a udělal mu cmuk na tvář. A ten Jovany říká: „Ty jo, vidělas to? On mi dal pusu“. Říkám: „Noo“. To je úžasné. To je super. Teda, to já jdu říct tetě. Šel za tou Petruškou a ta Péťa říkala: „A fakt? To ještě nikomu nikdy neudělal.“ Ani mně, ani mamince. První člověk, kterému ten maličký dal pusu, byl Jovánek. On je zvláštní. Jeho obrovsky milují malé děti. A i zvířata. Oni tak roztají. Má takové zvláštní kouzlo. Já mám třeba v numerologické mřížce dvě devítky. On má tři. On je obrovsky soucitný. Tam je skutečně prožívání těch druhých. A teď jsem byla před čtrnácti dny v Turnově, kde jedna paní malovala automatickou kresbu. On se nevešel ani na papír, jak byl obrovská duše. To my všichni jsme ještě takoví mrňousové proti němu. Ten je super. Takže ty některé děti tady, podle toho úkolu, který mají přinášet, tam je většinou i duchovno a je tam obal jako obrovská ochrana. Protože mají svůj úkol, který tady mají činit. A to jsou tyhle ty děti. Oni mají emocionální kvocient náběru až dvě stě čtyřicet, což běžně tady lidé nemají. Lidé mají šedesát pět. Ty prožitky už jsou fakt daleko. Jo, tam je hodně velký náběr. Ježíš měl tři sta padesát. Takže vidíte, že ty děti se mu už velice blíží. A takové duše většinou přicházejí, když přechází Planeta do vyšších vibračních úrovní. Aby vlastně tu civilizaci trošku jako by přistrčili. Jako je teď tohle.

„Deja vu, pocit již jednou viděného.“

Tak tohle je, prosím vás, poslední, já se omlouvám. Když by někdo chtěl zodpovědět ještě, tak mi když tak napište, že máte nezodpovězený dotaz. Je jich tady ještě pár, ale to už nestihneme. My musíme pak opustit místnost. Takže Deja vu. Prosím vás, když se narodíte jako miminko, okamžitě po tom prvním nádechu, vidíte celý program až do smrti tohoto osudu. Ano, tam je film. Ten samý film potom vidíte, když odkládáte tělo, když odcházíte. Tam se to zpětně rekapituluje zpátky. Takže deja vu je vaše vzpomínka na minulou budoucnost, kterou jste zahlédli v tom filmu, když jste se narodili. Já jsem nedávno byla v Táboře, devátého listopadu, tak nějak, že jo Libore? A spala jsem u mého bratrance. Když jsem pak přijela večer, my jsme tam seděli s maminkou, ona tam taky byla se mnou, a to bylo krásné. A ten Fanda mi říká: „představ si, taková pitomost. My jsme teď podepisovali smlouvu“. On dělá takového toho, on už v důchodu, ale přivydělává si takovým tím pojišťovnictvím. „A my jsme vstali, podepsali jsme smlouvu a jak jsme vstali, tak já jsem si uvědomil, že tohle jsem už viděl. To bylo tak blízké. I podepsání smlouvy tam je. Ty jo“. (smích) Teď se tomu vlastně jako by smál. Ano, tam je úplně všechno. Skutečně tam je všechno. To, co zvládáte i nezvládáte. Takže deja vu nesouvisí vlastně jakoby s nějakou dávnou minulostí. Ono souvisí s tímhle životem, akorát jste to zahlédli v programu. Ale tady to už je obrovský náběr. Deja vu mají lidi, kteří mají intuici už jakoby silnější. To znamená, jejich vlastně hadí síla už je mezi

pětkou a šestkou. Tam už je to ego minimalizované. Takže tam už víte, tam si už pamatujete.

Já vám děkuji. Bylo mi s vámi moc dobře. A ještě i bude, protože já si vás odnesu sebou, to vy nevíte. A navíc mi i děláte hrozně dobře, protože i po té přednášce já potom taky toho využiju. Teď mne to doveze domů, ta energie tak bzučí v tom těle. Ty buňky taky milují a učí ty druhé a vzájemně se proplétají, takže té energie mám obrovské množství, tak s tím tryskem, abych dojela ještě. Čekají mne čtyři hodiny cesty. Přeju vám hodně sil a hodně spokojenosti. Protože zase dneska ve vás něco zůstalo dalšího. To, co sice možná v minulosti jste třeba už slyšeli, ale ještě nebyl náběr síly energie na to, to konat. Něco jste se naučili, takže dnes můžete pokračovat. A přeju vám to, protože přibližovat se tomu Božství, vaší skutečné realitě, je strašně krásná věc. Hlavně, když už začnete potom zažívat zázraky toho světa, které se tady dějí. I kdyby ještě přišly nějaké zádrhele, hlavu vzhůru. Všechno se dá zlikvidovat, včetně Vúdú. Dneska jsme o tom mluvili. Včetně věcí. Nemyslete si, že jste takoví nebo makoví. Protože v každé chvíli vašeho osudu jste nejlepší takoví, jací jste. Neexistuje opak. A vaše Nadjá to ví. Tak se nalejte do toho těla. Souhlase se vším, co se tam kdy dělo. Když se tam nalejete, přijde obrovsky neuvěřitelný pocit. Že jste tady snesli nebe na zem, protože vaše Božství jste pustili do hmoty, ve které dneska přebýváte. Ale vy jste ten Bůh, který v té hmotě má být. Amen...

Ještě jedno. Já jsem tady napsala, prosím vás, ten eshop, který je tady na stránkách, což je webovka. Jediný způsob, jak přispívat na Mnichovský statek, je zatím tímto způsobem. A tady, prosím vás, to si ale nepamatuju, buď tady je taky to info@natura.cz nebo je to bez toho cz. To je informativní věc, kdybyste třeba chtěli objednat a nešlo vám to, což by mělo jít. Tak na téhle adrese sedím taky já. Když tak mi řeknete, co byste chtěli a já vám to pošlu. To je jediné, co zatím jde. Až bude postavený statek, tak založím asociaci. Pak už budou možné i jiné příspěvky. Protože mnoho lidí píše, že by chtělo přispívat, což já si nemohu vzít. Nikdy nebudu dělat nějaké věci, které se týkají i vůči státu, nikdy nebudu skutečně podvádět. To je karmický zásah, skutečně. Já si pamatuju, jednou ke mně přišel bílý mág na výklad a když odcházel a chápal všechno, byl to šikovný kluk a on říká, že já si můžu trochu upravit daně. Já říkám: „Počkej, počkej, jak upravit? No, vždyť politici to taky dělají, ne?“ Já říkám: „Pozor, teď ti takových hodin tady vykládám, že to, co se ti nelíbí na druhých, a tobě se ti politici nelíbí, že to nemáš dělat...“ Aháá. A teď byl takový rozladěný. Takže vidíte. Ne ne ne, já skutečně tohle nedělám, takže to bych neudělala a pokavaď nějaký ten příspěvek tam je, tak skutečně všechno musí být čestně, abychom byli svobodní a mohli jsme se s čistým svědomím skutečně každému podívat do obličejů. Ale pak už bych tam měla být, když by chtěl někdo to aurické sezení dělat. Teď je to fakt možné jednou denně. Víc nestihnu. Takže až to bude možné. Zatím pracujte na sobě. Bude na světě líp. Mário, ale my tobě taky děkujeme, protože ta organizace byla neuvěřitelná. Mário: „Rádo se stalo. Přeji Vám šťastnou cestu a nejen Vám, ale celkově v životě. Myslím, že víc není potřeba dodávat. Děkujeme.“